

LEVH-İ MAHFÛZ

İsmail Dinçer

LEVH-İ MAHFÛZ
İsmail Dinçer

Kitap No: 53

1. Baskı: Ağustos 2022

T.C. Kültür Bakanlığı Yayıncı Sertifika No: 53568

ISBN: 978-625-7211-20-8

Genel Yayın Yönetmeni: Çiğdem Okumuşlar

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: *ademseneel.com*

Baskı: Bozat Matbaacılık

Sertifika No: 44586

© Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

İzinsiz Çoğaltılamaz, Basılamaz.

OKUMUŞLAR®
YAYINCILIK

YAŞAM DENİLEN OLGU, HAYATIN GÖNÜLE GÖRE YÖN TUTMASIDIR Kİ,
BİR DÜŞÜNÜRÜN DEDİĞİ GİBİ; NE İSTEDİĞİNİ BİLENE,
DÜNYA KENARA ÇEKİLİR YOL VERİRMİŞ. İNSANIN ACILARI VE
İDEALİNİN ONURLU SAVAŞININ SONUCU ORTAYA ÇIKMIŞ,
ŞAHSİYETLİ BİR KARARDIR; OKUMUŞLAR YAYINCILIK

19 Mayıs Mah. Yaşar Doğu Sok. No: 5/A

Şişli/İstanbul

Tel: 0 212 230 44 10

0 532 206 18 17 - 0 538 646 66 26

info@okumuslaryayincilik.com

www.okumuslaryayincilik.com

cigdem_okumuslar@hotmail.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 5
LEVH-İ MAHFÛZ / 11
TEMİZ OLANLAR TEMAS EDER / 61
GÜNAH / 70
TÖVBE / 75
ABDEST / 82
TÂRIK SÛRESİ VE LEVH-İ MAHFÛZ / 95
SİDRETÜ'L MÜNTEHÂ / 107
MİRÂÇ VE LEVH-İ MAHFÛZ / 115
SEYR-İ SÛLÛK / 128
LEYL-İ TEHECCED VE MAKÂM-I MAHMÛD / 135
LEVH-İ MAHFÛZ VE RENKLER / 140
KİTAP SIRRI / 151
ÜMMÛ'L KİTÂB / 187
İLMİ LEDÛN / 201
A'YÂN-I SÂBİTE / 228
TEFERRÛC / 238
TOHUMDAN TOHUMA / 243
VAHDET-İ VÛCÛD / 249
SONUÇ / 261

Tüm saflığıyla dünyaya gelen,
yeni doğmuş bütün bebeklere ithaf edilmiştir.

ÖNSÖZ

Görünen görünmeyen tüm âlemler açığa çıkmadan önce, bir ağacın tohumda yazılı olduğu gibi, bir boyutta yazılı mıydı?

Yazılı idiyse bu nasıl bir kalemle yazıldı?

Kalemle yazıldı ise bu nasıl bir kalemdi?

Yazanı kimdi, yazan neydi?

Evren ya da Evrenler nasıl var oldu, nasıl işliyor, nereye akıyor?

Evren'in varoluşunun ve işleyişinin şifreleri var mı?

Evren'in yaratılmasında, Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji boyutunun incelikleri nedir?

Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji açığa çıkmadan önce nasıl bir yazılımda gizliydi?

Evren yaratılmadan önce, yaratılacak her şeyin sırlarının yazılı olduğu bir boyut var mı?

Bu yazılı boyutta, varlığın var oluşunun şifreleri nasıl oluştu, nasıl yazıldı, nasıl korundu?

Tüm varlık bir ölü mesabesinde, bir yazılım boyutunda uyur hâlde miydi?

Zamanı gelince, sırası gelen her bir varlık uyandı, belli bir zaman yaşadı ve aslı olan geldiği yere mi döndü?

Âlemlerin ana belleği var mıydı?

Evet, bu kitabımızda levh-i mahfûz konusunu incelemeye çalışacağız.

Nasıl ki bir tohumun içinde bir ağaç yazılıdır, ağacın bilgileri tohumun özünde saklı ve muhafaza edilmiştir.

Tohumun levh-i mahfûzundan ağaç açığa çıkar ve ağacın her bir yaprağının, dalının, çiçeğinin ve meyvesinin içinde de levh-i mahfûz sayfaları vardır.

Evren'imiz de var olmadan önce, bir Evren'in tohumunda yazılı ve saklı olabilir mi?

Her varlık o Evren tohumunda yazılı ve saklı olabilir mi?

Ve her bir varlığın kendi özünde, kendi sırlarını taşıyan levh-i mahfûz sayfaları olabilir mi?

Düşünmesi bile heyecan veren bir konu.

Cümle Kâinat'ın yazılımının olduğu ana bellek.

Görünmeyen âlemde görünen varlığın yazılım boyutu.

Açığa çıkan varlığın, açığa çıkmadan önce kayıtlı olduğu, korunduğu boyut.

Uçsuz bucaksız olan âlemin geldiği kaynak.

Her bir varlığın, varlık olarak görünmeden önce, tüm yapısının yazılı olduğu kayıtlı boyut.

Bir atomun, bir hücrenin, bir dokunun, bir organın, bir beden yaratılışının en ince ayrıntısının yazılı olduğu bir âlem.

Matematiğin, Fiziğin, Kimyanın, Biyolojinin zahire çıkmadan önce, en ince ayrıntısına kadar yazılı, saklı, korunan boyutu.

Ve her birinin kendi içinde de bir levh-i mahfûz âlemi.

Muhteşem, şaşırtıcı, hayrete düşürücü saklı bir âlem.

Akıllara durgunluk veren, içine girdikçe sonsuzluğa dönen, heyecandan bedeni unutturan bir muhteşemlik.

Evet, bu âlem levh-i mahfûz boyutu.

Bu kitabımızda levh-i mahfûz konusunu inceleyeceğiz.

Levh-i mahfûz konusu her zaman konuşulmuştur.

Levh-i mahfûz hakkında gizemler dolu sözler edilmiştir.

Kader ile bir tutulmuştur.

Kaderin yazılı olduğu sayfalar olarak yorumlanmıştır.

Çoğu kesim, levh-i mahfûz hakkında yorum yapılamayacağını belirtmiştir.

Lahutî boyuttur erişilemez, görülemez denilmiştir.

Gayba aittir, Allah'tan başkası bilemez denilmiştir.

Kur'ân'da geçen levh-i mahfûz ve ona bağlı diğer bölümleri inceleyip anlamaya çalışacağız.

Konu hakkında birçok yorum yapılsa da ya da yapılmaktan kaçınılsa da, biz Kur'ân açısından incelemeye çalışacağız.

Levh-i mahfûz konusuna bağlı olan, ilm-i ledün, sidretü'l müntehâ, a'yân-ı sâbite, kitap ve ümmü'l kitâb, kuantum, kader ve kaza, vahdet-i vücûd konularını incelemeye çalışacağız.

Levh-i mahfûz hakkında birçok yorum yapılmıştır.

Bunlardan ilki şöyledir:

Levh-i mahfûz gizlidir, mahiyeti bilinemez, gayb âlemine ait bir husustur.

Levh-i mahfûz hakkında yorumlar gerçeği yansıtmaz.

Allah'ın gizli kitabıdır, ilâhi kalemle yazılmıştır.

Olacak olan olaylar ve varlığın yaratılışının sırlarını barındırır.

Bu görüşte olanlar; Râgıb el-İsfahânî ile Selefiyye yolunda olanlardır. (İbn Kayyim el-Cevziyye, s. 39-41; Şerhu'l-'Akdî-ti't-Ṭahâviyye, s. 159; Reşîd Rızâ, VII, 394-395, 471-472)

Levh-i mahfûz hakkında diğer bir yorum şöyledir:

Levh-i mahfûz, yedinci kat göğün üstünde arşta bulunur.

İsrâfil meleğinin gördüğü bir kitaptır.

Allah ile melekleri arasında sırlar vasıtasıdır.

Levh-i mahfûz kitabının içinde bütün varlığın ve olacak olan olayların bilgisi yazılıdır.

Allah'ın iradesiyle bir şey yaratılacağı zaman, levh-i mahfûz açılır, İsrâfil'e bilgi gelir ve yaratılış için Cibrîl'e emir verilir.

Bu görüş; İbn Abbas ve Ehl-i sünnet anlayışına tâbi olanlara aittir.

(Makdisî, I, 161-164; Gazzâlî, s. 212; Kurtubî, XIX, 198; İbn Kesîr, I, 14)

Levh-i mahfûz hakkında diğerk bir yorum da şöyledir:

Levh-i mahfûz tüm nefislerin geldiğı külli nefistir.

Tüm âlemin yaratılışı orada yazılıdır.

Bir ustanın yapmak istediğı şey, ustanın zihninden ortaya çıktığı gibi, tüm varlık ve olaylar levh-i mahfûz'da yazılıdır, zamanı gelince bir bir zuhur eder.

Bu görüşte olanlar; İbn Sînâ gibi bazı düşünürlerdir.

(Gazzâlî, s. 212; İbn Teymiyye, IV, 255)

Levh-i mahfûz hakkındaki üç görüşteki ortak nokta; açığa çıkacak varlığın ve varlığın yaratılışının sırlarının yazılı olduğu gizli âlemdir.

Levh-i mahfûz hakkında Hazreti Muhammed'in şöyle söylediğı aktarılır.

Ahmed b. Hanbel'in naklettiğine göre Hazreti Muhammed, levh-i mahfûz hakkında şöyle demiştir: "Hiçbir şey yok iken Allah vardı. Daha sonra Allah levh-i mahfûz'u yarattı ve yaratacak olan her şeyi, kıyâmete kadar olacak durumlarıyla birlikte oraya kaydetti."

Ahmed b. Hanbel. El Müsned (v. 241/855),

İbn Abbas ve Ebû Hureyre'den şöyle aktarılmıştır.

Hazreti Muhammed dedi ki: "Allah'ın ilk yarattığı şey kalemdir. Ona, yaz dedi. O da: Neyi yazayım? deyince: Kaderi..." Başka bir rivâyette: "Kıyâmete kadar olacak şeyleri..."

Tirmizî, Ebû İsâ Muhammed b. İsâ es-Sevre (v. 279/892)

Ahmet b. Hambel'in Müsned'inde, Hazreti Muhammed'in, vefatından kısa bir süre önce: "Bana levha (el-levh) ve divit getirin de benden sonra yolunuzu şaşırmanın için size tavsiyelerimi yazayım!" dediğı de vardır.

(Müsned, I/355; VI/47)

Hazreti Muhammed'in bir levha istemesinin sebebinin Hazreti Ali ile ilgili olduğunu söyleyenler de vardır.

Fakat şuna dikkat edelim lütfen!

Hazreti Muhammed'e ümmî deyip, okuma yazma bilmiyordu diyenler, Ahmet b. Hambel'in Müsned'inde Hazreti Muhammed'in: "Bana levha (el-levh) ve divit getirin de benden sonra yolunuzu şaşırmanın için size tavsiyelerimi yazayım!" buyurduğunu aktaran bölümünde incelemelidirler.

Bilhassa "size tavsiyelerimi yazayım" bölümünde, belli ki Hazreti Muhammed'in okuma yazma bildiği ortaya çıkıyor.

Aynı konu Buhari'nin "Tefsir" (Nisa Sûresi 18) bölümünde de vardır.

Demek ki Hazreti Muhammed okuma yazma biliyordu ki, böyle bir tarihi kayıt var.

Ümmîlik konusunu, ümmü'l kitâb bölümünde açmaya çalışacağız.

Levh-i mahfûzla ilgili dikkatlice düşüneceğiz ve araştıracağız.

Kelime kökenine kadar araştırarak, hata yapmamaya gayret göstereceğiz.

Kur'ân'da "tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez" âyetini inceleyeceğiz.

Tertemiz olmaktan maksat nedir? Anlamaya çalışacağız.

Kirililik nedir, akıl ve gönül kirliliği olanlar nasıl hâller için dedir? Bunları düşüneceğiz.

Aklı ve gönül temiz olanlara kapılar açılır meselesini anlamaya çalışacağız.

Levh-i mahfûz anlaşılabilir bir konu mudur?

Yoksa anlaşılabilir bir konu mudur? Araştıracacağız.

Varlığın var olmadan önce yazılımının olduğu, şifrelendiği, korunduğu bu muhteşem boyut ile bağ kurmaya çalışacağız.

Ağacın tohumda gizli olduğu, korunduğu gibi, varlığın açığa çıkmadan önce yazılı olduğu, korunduğu âlemi anlamaya gayret edeceğiz.

Levh-i mahfûz konusunu araştıranlar için bilgiler sunmaya gayret edeceğiz.

Levh-i mahfûz boyutunu anlatmak elbette mümkün değildir. O muhteşem âlemi sadece hissettirmeye çalışacağız.

LEVH-İ MAHFÛZ

Levh-i mahfûz kelimesi, Burûc Sûresi 22. âyette geçer.

Burûc Sûresi 22: "Fî levhi mahfûz."

Levh-i mahfûz; muhafaza edilen, korunan sayfalar demektir.

Açığa çıkan her şeyin, açığa çıkmadan önce yazılı olduğu, sessiz, uyuyan bir âlem.

Levh-i mahfûz boyutunu tarif etmek kolay değildir.

En basit olarak şöyle tarif edebiliriz.

Nasıl ki bir tohumda ağaç ve ağaca ait olan her şey kayıtlı ise, açığa çıkmış olan her varlığın, açığa çıkmadan önce kayıtlı olduğu bir bellek olarak düşünebiliriz.

Âlemler nasıl var oldu? Nasıl bir kaynaktan açığa çıktı?

Görünen görünmeyen her varlık nasıl açığa çıktı, şekil aldı, belli bir mizan içinde işledi.

İnsan nasıl var oldu? Nasıl bir kaynaktan süzülüp geldi?

Sonsuz âlemde insan bir nokta denemeyecek kadar küçük bir varlıktır.

Ama onun vücûdunda sonsuz âlemler gizlidir.

Görünen varlık, açığa çıkmadan önce nasıl bir yazılımda gizliydi?

Her bir varlığın şekillenmesi, nasıl bir yazılımın tecellisi idi?

O yazılım nasıl yazıldı?

O yazılım nasıl bir şifreleme ile şifrelendi?

O yazılımı yazan el neydi?

O elin sahibi kimdi?

O el her an varlığın kendinde miydi?

O el varlığın işleyişindeki el miydi?

Tohumun özünde ağacın yazılımı olmasa, ağaç zahire çıkabilir miydi?

Ağacın dalları, yaprakları, çiçekleri, meyveleri bir özde yazılı olmasa görünebilir miydi?

Bir tohumun özünde ne varsa, o açığa çıkar.

Tohum yıllarca toprağa düşmese bile, kendi özünde yazılı olan muhafaza edilir, korunur, toprağa düştüğü an, özünde yazılı olan tecelli eder.

Tohumun levh-i mahfûzu nasıl korunuyorsa, bu âlem de bir bellekte korunmakta, muhafaza edilmekte idi.

İşte bu korunan bellek, levh-i mahfûz idi.

Cümle âlem, muhafaza edilen bir kaynaktan süzülüp geldi ve hâlâ da gelmektedir.

Kaynakta yazılı olan bir sistem, zamanı gelince bir bir açığa çıkmaya başladı.

Kaynakta ne yazılı ise, o korundu, o korunan âlemden görünen âlem tecelli etti.

Özde ne yazılı ise, o şekil aldı.

Bir tohumun özünde olan yıllar geçse bile korunur.

Yıllar geçse bile incir tohumundan, incir ağacı tecelli eder, başka bir ağaç değil.

Özde olan muhafaza edildi, korundu, yazılı olan zamanı gelince tecelli etti.

Levh-i mahfûz sayfalarında olan sırlar açığa çıktı varlık olarak görüldü, varlığın özünde sırlar hakikatler olarak gizlendi.

Levh-i mahfûz sayfaları, bir nûr içinde korundu, zamanı gelince o nûr açıldı.

Nûrun açılımı rûha akar, rûhun üflenışı bir üfleniş olarak, yani kuantum dalgalanması ile devam eder.

Atom altı parçacıklar, atomlar, atomlardaki proton, nötron ve elektronlar, kuantum dalgalanmasının başladığı yerdir.

Bu dalgalanmalarla sayfalar bir bir açılır.
Sayfalar bir bir açılmaya, sayfalarda yazılı olan ne varsa bir bir kendini göstermeye başladı.

Bu sayfalar nûr sayfalarıydı.

Bu nûr sayfalarına nûr kalemî ile yazılmıştı.

Nûr sayfaları, nûrsal bir şifreleme ile şifrelenmişti.

Gizemli bir âlem, gizemli şifreleme ile sonsuz levhâlara yazılmıştı.

Yazılı olan korunmuş, zamanı gelince tastamam açığa çıkmıştı.

Levhâlar boyutu vardı.

Levhâlarda yazılı olanlar ve değişmeden korunanlar.

Her bir varlığın kendisi ile ilgili ayrı ayrı sayfalarda, yazılımları korunmaktaydı.

Bir şeyin açığa çıkabilmesi için, onun bir özü olmalı ve o özden gelmeliydi.

O öz levh-i mahfûz boyutu idi.

Levh-i mahfûzun sonsuz levhâları vardı.

Her bir levha kendi içinde bir kitaptı, o kitabın da ayrıca sayfaları vardı.

Nasıl ki beden bir kitapsa, göz ve diğer organlar da ve her bir hücre de kendi içinde beden kitabına bağlı ayrı bir kitapsa ve her bir kitabın kendi içinde korunan levhâları varsa, bu âlem de öyledir.

Her bir levha nice sırları barındırır.

Levhâların özünde, "ilm-i ledün" gizliydi.

Levhâların özünde, "ümmü'l kitâb" gizliydi.

Levhâların özünde, "sidretü'l müntehâ" gizliydi.

Levhâların özünde, kalem sırrı, kitap sırrı gizliydi.

Levhâların içinde olan sonsuz levhâları, bir Zât kuşatmıştı.

Levhâlar vücûd dairesinde açılmayı bekliyordu.

O vücûd, tek zât olan Allah'ın vücûduydü.

Levhâların özünde olan sonsuz kitaplar, kalem ile satır satır yazılmıştı.

Kalem Sûresi 1: “Nûn vel kâlemi ve mâ yesturûn.”

Nûn : Kalem, divit, yazdıran, çene çukuru, dış cehre,
Ve el kâlemi : Kalem, ifade, üslup, yazdıran, nakış,
şekillendiren,
Ve ma yesturûn : Ne, şey, değil, ilmî kalemle yazdı, satır satır,
dizi dizi,

Meâli 1: “Nûn ve kalem ve tüm varlıktaki satır satır yazılan şeylere.”

Meâli 2: “Bütün her şey, nûn kalem ve kalem kalem ile satır satır yazıldı.”

Meâli 3: “Nûrdan rûha olan, rûhtan beşerî âleme olan her şey, nûn ve kalem ile satır satır yazıldı.”

Var olacak olan her varlık satır satır yazılmıştı.

Levhâların özünde, kader ve kaza bölümü gizliydi.

Levhâların özünde, var olmuş ve var olacak her şey gizliydi.

Ve tüm bu levhâlarda tüm bunlar muhafaza edilmekteydi.

Onun için tüm bu levhâlara levh-i mahfûz denilmiştir.

Zamanı gelince levhâlar ve levhâların içindeki levhâlar bir bir açılmaya, şifreler bir bir çözülmeye başladı.

Görünmez olan, görünür oldu.

Bilinmez olan, bilinir oldu.

Gayb âlemi, enfüsten afaka akmaya başladı.

Bu akış nasıl başladı, başlama iradesi nasıl oldu?

“Ben gizli bir hazine idim, bilinmek istedim, âlemi hâlk eyledim” kelâmını nasıl anlamalıyız?

Gizli hazinenin olduğu yer levh-i mahfûz boyutu mudur?

Neydi levh-i mahfûz boyutu?

Nasıl ulaşılabilirdi?

Nasıl anlaşılabilirdi?

Nasıl okunabilirdi?
Yoksa "İkrâ-Oku-Anla" âyeti, levh-i mahfûz'a mı işaret ediyordu?
Levh-i mahfûza kimler erişebilir?
O muhteşem âleme kimler temas edebilir?
Levh-i mahfûzun açılımı ilâhi kader sayfalarının açılımıydı.
Kader de kaza da levh-i mahfûz sayfalarında yazılı olan bölümlerden biriydi.
Nûrun levh-i mahfûzu vardı.
Rûhun levh-i mahfûzu vardı.
Rûhun üflenşiyle başlayan nefis boyutunun levh-i mahfûzu vardı.
Tüm tecellilerin levh-i mahfûzu vardı.
Açığa çıkan varlığın kendi özünde bir levh-i mahfûz vardı.
Her varlığın sırları varlığın kendinde yazılı idi, kendi levhâlarında yazılı idi.
Her varlığın beşerî sırları vardı, Ulvî sırları vardı, tüm sırlar varlığın levh-i mahfûz sayfalarında okunmayı bekliyordu.
Nûr boyutunun levh-i mahfûzundan, rûh boyutu belirdi, üflenen rûh boyutunun levh-i mahfûzundan nefis âlemi belirdi.
Nefis âleminin levh-i mahfûzundan, Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji boyutları birbiri içinden süzüldü geldi.
Nefis âlemi, görünen beşerî âlemdi.
Nefis boyutu inanç topluluklarında bizlere öğretildiği gibi düşmanımız değildi.
Kötülüğün kaynağı, kötülüğü emreden değildi.
Hep, nefsi kötülecek, nefsi aşağılamak şart diye öğretiler.
Nefsi her zaman aşağılamak gerekir diye öğretiler.
Nefse zulmetmek gerekir.
Nefis firavundur.
Nefis şeytandır.
Nefis Allah'ın düşmanıdır.

Nefs kötülüğün kaynağıdır, diye anlattılar.

Nefsi terbiye etmek gerekir, dediler.

Oysa Hazreti Muhammed “Men arafe nefsehu” “Nefsinize ârif olun” yâni “Kendinizi bilin” demişti.

Kur’ân’da nefis, tek bir boyuttan gelen bir yaratılıştı.

Kur’ân’da hepimizin tek nefisten yaratıldığı bildirilir.

Nisâ Sûresi 1: “Hâlakakum min nefsin vâhidetin” “Sizi tek nefsten hâlk ettim.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anladık ki nefis boyutu bize anlatıldığı gibi değildi.

Nefs; maya, cevher, asıl, hayat, kişi, kişinin bedeni, kişinin öz varlığı, bir şeyin ta kendisi gibi anlamlara gelir.

Nefs, enfüs, nüfûs, nefes, nefâis, enfes, nisâ, nâs aynı kökten gelen kelimelerdir.

Nefs, rûhun ten elbisesi giymiş boyutudur.

Nefs, kişinin öz varlığıdır.

Nefs, tüm tecellilerin kaynağıdır.

Nefs, üflenen rûh sırrıdır.

Nefs, bizzat Hakk’ın kendisidir.

Hepimiz aynı rûh’tan üflenmekle şekillenen varlıklarız.

“Nefahtu fihi min rûhî” “Rûhumdan üfledim.”

Her an o rûh’tan üfleniş devam etmektedir.

İşte nefis; Allah’ın rûhundan üflemesiyle oluşan, bedenler boyutudur, bir özdür, bir mayadır.

Hepimiz bu mayadan şekillendik.

Anlıyoruz ki nefis; kötülüklerin kaynağı değil, kişinin beden boyutunda olan öz varlığıdır.

Yani nefis kişinin kendisidir.

Kişi iç âlemiyle dış âlemiyle bizzat nefis’tir.

Nefsin levh-i mahfûzundan açığa çıktı her varlık.

Nefsin levh-i mahfûzu ardı ardına, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik boyutların levhâlarını açtı.

Her bir levha, kendi içinde ayrı ayrı sayfalar açtı.

Levh-i mahfûz âleminin nice boyutları vardı.

Levh-i mahfûz, sidretü'l müntehâ bağı neydi?

Levh-i mahfûz boyutundan açılan kitaplar neydi?

Her bir varlığa ait olan kitap ve sayfaları boyutu neydi?

Levh-i mahfûz, ümmü'l kitâb birliği neydi?

Levh-i mahfûz, ilm-i ledün bağı neydi?

Levh-i mahfûz'da, kader ve kaza boyutu neydi?

Ayan-ı sâbite neydi?

Vahdet-i vücûd neydi?

Levh-i mahfûz boyutundaki kitâb-ı meknûn neydi?

Ve her bir kitabı yazan kalem boyutu ya da kalemler boyutu neydi?

Levh-i mahfûz boyutunda nice gizli kitap vardı.

Her bir varlığın, var oluş ve işleyiş safhasında, en ince yazılımı taşıyan, birbirine bağlı kitaplar vardı.

Kitapların içinden kitaplar süzülüp geliyordu.

Kitapların yazılımları "kün fe yekûn" hükmüyle oluşumlara dönüyordu.

Vâkıa Sûresi 78: "Fi kitâbin meknûn"

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ

Fî kitâbin meknûn

Fi kitâbin : İçinde, kitap, varlık kitabı, yazılı olan,

Meknûnin : Korunmuş, gizli, saklı, dizili, görünmeyen, oluşacak olan kitabın anası,

Meâli 1: "Gizli, saklı, dizili, görünmeyen kitap."

Meâli 2: "O varlık kitabının içinde gizli bir âlem vardır."

Meâli 3: "Oluşmaya başlayan kitap."

Kitâb-ı meknûn, levh-i mahfûz boyutunun korunmuş kitabıydı.

Ümmü'l kitâbın açığa çıkmaya başladığı yer.

Varoluşun yazılımının açığa çıkışıydı.

"Kun fe yekûn" emri ilâhisinin tecellisiydi.

"Kun fe yekûn" " كُنْ فَيَكُونُ " (Âl-i İmrân Sûresi 47, Yâ-Sîn Sûresi 82)

Meknûn kelimesi, kün fe yekûn "Ol der, o böylece olur" cümlesiyle bağlantılıdır.

Meknûn, yazılı gizli kitabın oluşması boyutudur.

Kitâb-ı meknûn boyutu, her bir varlığın oluşum safhasının incelikleridir.

O kitapta, her bir varlığın, nasıl, ne zaman, ne şekilde, yaratılacağına en ince sırları yazılıdır.

Varlığın oluşumunun ilk başlangıç safhası nasıl oldu?

Levh-i mahfûz sayfalarından bazı bölümler nasıl hareketlendi?

Dört mevsimde farklı farklı hareketlilik olduğu gibi, o ulvî sayfaların hareketliliği nasıl başladı?

O ulvî sayfalardan başlayan bir titreşim, dalgalanma, üfleniş varoluşa aktı.

Nasıl ki rüzgâr eser, ama insan esen rüzgârı göremez.

O rüzgârın etkisini yüzünde, bedeninde hisseder.

Rüzgârın etkisiyle eğilen ağaçları, bitkileri görür.

İşte görünmeyen o ulvî sayfaların içinden görünmeyen bir üfleniş, varoluşu başlattı.

Bu üfleniş, rûhun üflenışı denilen Ulvîyet miydi?

Bu üfleniş, bu titreşim, bu dalgalanma zikrullah boyutu muydu?

Levh-i mahfûz âlemi nasıl bir âlemdi?

Şu yüzyılda tespit edebildiğimiz, fotoğraflarını çekebildiğimiz, doğan bir galaksinin, yıldızın muhteşem ışık görüntüleri, renk

tayfları gibi bir dalgalanma ile başlayan varoluşunun sırlarının ana boyutu muydu?

Peki, o âleme kişi nasıl erişebilirdi?

O âleme nasıl temas edebilirdi?

Kur'ân'da neden Vâkıa Sûresi 79. âyette "Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz" denilmiştir?

Levh-i mahfûzda ne sırlar gizlidir, nasıl mesajlar vardır?

Levh-i mahfûz; "korunan levhâlar, muhafaza edilen sayfalar, ışıkla yazılıp saklananlar" anlamlarına gelir.

Levh-i mahfûz, her bir varlığın açığa çıkmadan önceki, en ince ayrıntısına kadar yazılımının olduğu bir âlemdir.

Hayrete düşüren, akıllara durgunluk veren sonsuz bir âlem.

Bir damla suyun, su olmadan önce yazılı olduğu bir boyut.

Koca koca okyanusların, okyanus olmadan önce, gizli yazılımının olduğu sayfalar.

Suyun; acısıyla, tuzlusuyla, tatlısıyla, su yaratılmadan önce, suyun oluşumunun yazılı olduğu sayfalar.

Görünen görünmeyen her şeyin, var olmadan önce yazılımının olduğu sayfalar boyutu.

Zerreden kürreye her şeyin yazılı olduğu sayfalar.

Açığa çıkan her şey, açığa çıkmadan önce, bir âlemde yazılı olarak kayıtlı idi.

Nasıl ki icat edilen elektronik aletler belli bir yazılımla çalışıyorsa, her bir varlık da belli bir yazılımla var oldu ve belli bir yazılımla çalışmaktadır.

Her bir varlığın ebatı, şekli, yapısı, en ince ayrıntısına kadar, yaratılmadan önce bir âlemde yazılıydı, saklıydı, muhafaza ediliyordu.

İşte bu âlem levh-i mahfûz âlemiydi.

Levh-i mahfûz kelimesi, Kur'ân'da Burûc Sûresi 22. âyette geçer.

Burûc Sûresi 22: “Fî levhın mahfûz.”

Meâli 1: “Tüm hakikatler, varlık sayfalarının içinde muhâfaza edilmiştir.”

Meâli 2: “Levh-i mahfûzun içinde.”

Meâli 3: “Korunan levhâların içinde”

Meâli 4: “Işık ile yazılmış sayfalar korunmuştur”

Burûc Sûresi 21:

بَلِّ هُوَ قُرْآنٌ مَّجِيدٌ

Bel huve kurânun mecîd

Bel huve kurânun : Evet, bilakis, o, bu Kur’ân, okunan şey,
Kâinat kitabı,

Mecîd : Muhteşem, görkemli, yüce, şerefli,
azametli,

Meâli: “Evet, o yüce Kur’ân tüm Kâinat’tır.”

Burûc Sûresi 22:

فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ

Fî levhın mahfûz

Fi levhin : İçinde, levha, sayfa, yazılı olan,

Mahfûz : Muhâfaza, gizlenen, korunmuş olan,

Meâli: “Tüm hakikatler, varlık sayfalarının içinde muhafaza edilmiştir.”

Burûc Sûresi 21 ve 22. âyeti incelediğimizde anlıyoruz ki, tüm Kâinat muhteşem, görkemli, göz alıcı Kur’ân’ı mecididir.

Tüm Kâinat canlı Kur’ân’dır.

Her bir varlık o canlı Kur’ân’ın sayfalarıdır.

O canlı Kur’ân levh-i mahfûz’dan süzülüp gelmiştir.

Levh-i mahfûz’da ne yazılı ise, zamanı gelince adım adım açığa çıkmıştır.

Levh-i mahfûz'un içinde var olacak olan her şey yazılıdır.
Açığa çıkan varlığın özünde de levh-i mahfûzda yazılı olan hakikatler vardır.

Öncelikle levh-i mahfûz kelimesini inceleyelim.

Levh kelimesi, "lev ve hû" kelimelerinin birleşik yazılışıdır.

"Lam, vav, hû" kelimeleriyle yazılmıştır.

Lev, levi; ışık, parlaklık, nûr pırıltısı, ışıkla gelen, ışıkla yazılan gibi anlamlara gelir.

Hû; O, Hakk demektir.

Lev Hû, O'nun ışığı, O'nun nûru demektir.

Cümle varlık, ışığın içindeki yazılımdan tecelli etmiştir.

Her varlık bir ışıktan gelir, ışıkla yazılır, ışıkla şekillenir.

Lev kelime kökünden gelen "Levn-Renk" kelimesi de buradan gelir.

Levn kelimesinin çoğulu "Elvan" kelimesidir.

Levha kelimesi de lev ve hû kelime kökünden gelir.

Levha: Levha, sayfalar, yazılı olan, yazıyı saklayan levha, aslının olduğu yer, ana bellek, ışık sayfaları, ışıkla yazılanlar, anlamlarına gelir.

Mahfûz: Muhâfaza edilen, saklanan, korunan, içindeki taşıdığı değeri hiç eksiltmeden ya da arttırmadan koruyan, koruyup aktaran demektir.

Levh-i mahfûz: Muhâzafa edilen levha, korunan sayfalar, korunan değerler, saklanan bilgiler, ilâhi kalemle yazılmış korunan ulvî sayfalar.

Anlıyoruz ki levh-i mahfûz; muhâfaza edilen levhâlar, korunan bilgiler, varlık kitabının içinde satır satır yazılı olan ilâhi bilgiler anlamında karşımıza çıkıyor.

Kur'ân'da ayrıca, Nûh'un tahtalardan yapılmış anlamına gelen gemisine "Zât-ı elvâh" denilir. (Kamer Sûresi 13)

Nûh'un gemisini bir gemi olarak düşünmeyelim, insanın vücûdu olarak düşünelim.

İnsan vücûdunun levhâlarını da, vücûdda satır satır yazılı olan hakikat sayfaları olarak düşünelim.

Evren yaratılmadan önce, yaratılacak olan her varlığın yazılımının olduğu nûr sayfaları levh-i mahfûz boyutudur.

Levh-i mahfûz, tüm Kâinat'ın varoluş bilgilerinin satır satır yazıldığı sistemin adıdır.

Hem zerreye ait hem bütüne ait olan varoluş ile ilgili bilgilerin muhâfaza edildiği sistemdir.

Beşerî sisteme ait olan ve Ulvî sisteme ait olan hakikatlerin saklandığı levhâlardır.

Beşerî sisteme ait olan hakikatler, aynı zamanda varlık kitabının içinde satır satır yazılıdır.

Ulvî sistem ise beşerî sistemin geldiği yerdir.

Ulvî sistem dediğimiz; rûh boyutu, nûr boyutu, hiçlik boyutudur.

Rûhun ulvîyetinde, beşerî sisteme ait olan levh-i mahfûz boyutu vardır.

Rûhun ulvîyetinin levh-i mahfûzunda, beşerî varlığın açığa çıkmadan önceki bilgileri satır satır yazılıdır.

Nûr boyutunun levh-i mahfûzunda ise rûh boyutuna ait olan yazılım vardır.

Levh-i mahfûzun geldiği yer nûrdur, bulunduğu yer rûhtur, aktığı yer nefis âlemidir.

Nefis âlemi, beşerî âlem olarak tecelli eder.

Rûhumdan üfledim âyeti, levh-i mahfûz sayfalarından olan bir üflenıştır.

Yaratılış, bir üfleniş sırrıyla başladı.

Yaratılan her şey, rûh boyutundan gelen bir üflenişle açığa çıkmaya, şekillenmeye, bedenlenmeye başladı.

Aynen bir tohumun içinden başlayan bir üflenişle, ağacın açığa çıkmaya, şekillenmeye başlaması gibi.

Levh-i mahfûzun nûr sayfalarından rûhun üflenîşi başladı.
O üflenen rûh ile levh-i mahfûz sayfaları taşıdı.
O taşınan sayfaların içinde olan üflenîşle hâlk oluş başladı.
Ve her şey bir bir açığa çıkmaya, görünmeye başladı.
Hicr Sûresi 26, 27, 28, 29, 30. âyetler buna çok güzel dikkat
çekiyor.

Hicr Sûresi 26:

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ

Ve le kad hâlaknel insâne min salsâlin min hamein mesnûn

Ve lekad hâlakna : Andolsun, doğrusu, hâlk ettik,
oluşturan, yarattık,
El insan : İnsan,
Min salsalin : Kil, çamur, dönüşüm, hücre
Min hamein mesnûnin : Dönüşüm, bir şekil verilmiş, gelişen,
hücre,

Meâli: “Andolsun ki insanı; bir öz taşıyan, dönüşüp gelişen,
şekillenen bir hücreden yarattık.”

Hicr Sûresi 27:

وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُومِ

Vel câne hâlaknâhu min kablu min nâris semûm

Ve el câne : Canlar, tanımlanamayan, her türlü yaşam
formu, var olan, her çeşit varlık
Hâlakna hu : Yarattık, oluşturduk, var ettik, hâlk ettik, o
Min kablu : Tarafından, diğer, daha önce,
Min nar : Ateşten, yakıcı olan, nûrdan, ışık, kıvılcım,
tecelli,
El semum : Zehirli şey, sert esen rüzgâr, yakıcı rüzgâr, içe
işleyen, dalgalanan, sem, sam, esip gelen,

Meâli: “Ve görüp göremediğiniz o her çeşit varlığı da esip
gelen bir kıvılcımdan yarattık.”

Hicr Sûresi 28:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّنْ
صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ

Ve iz kâle rabbuke lil melâiketi innî hâlikun beşeren min
salsâlin min hamein mesnûn

Ve iz kâle rabb ke : Demişti, bildirdi, Rabbin,
Li el melaiket : Kuvve, güç, her varlıktaki güç,
İnni hâlikun : Ben, hâlk etme, yaratma, var etme,
Beşeren : Beşer, ten elbisesinde olan, insan
Min salsal : Kil, çamur, sûret, toprak, kuru balçık
Min hamie mesnun : Hücre, dönüşüm, şekil verilmiş, gelişen

Meâli: “Rabbin bildirdi: İnsanı bir özden, dönüşüp gelişen,
şekillenen bir hücreden var eden Benim, her varlıktaki güç Benim.”

Hicr Sûresi 29:

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ

Fe izâ sevveytuhu ve nefahtu fihi min rûhî fekaû lehu sâcidîn

Fe iza sevveytu hu : Sonra, tecellilerimle düzenledim,
sıfatlarla, onu
Ve nefah tu : Üfledim, nefh ettim,
Fihi min rûhi : Onun içine, rûhumdan
Fe kau lehu sâcidîne : Böylece, secde edin, tüm varlığı ile
teslim olmak,

Meâli: “İnsanı en güzel sıfatlarla düzenledim ve içine rûhumdan
üfledim, artık bu hakikati anlayıp tüm varlığınıza teslim olun.”

Hicr Sûresi 30:

فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ

Fe secedel melâiketu kulluhum ecmaûn

Fe secede : Böylece, işte, secde, teslim, bütünlük,
El melaiket : Melekler, kuvvet, varlıktaki güç,
Kullu hum ecmaun : Hepsi, bütünü, topluca, birlik içinde

Meâli: “Böylece bütün varlıktaki gücü bir bütünlük içinde anlayan insan, bir teslimiyet içinde olur.”

Âyetlerde belirtildiği gibi, insan bir hücreden şekillenip geldi.

O hücre, sperm ile yumurtanın birleşimiyle meydana gelen yeni bir hücre idi.

Sperm ve yumurtanın birleşimi, spermdeki ve yumurtadaki levh-i mahfûz'lar boyutunun birleşimi idi.

Spermiler, yumurtaya ulaşmak için muhteşem bir yolculuk yaparlar.

Kadın yumurtasının ömrü yaklaşık 24-36 saattir.

Erkek sperminin ömrü ise 24-72 saat arasındadır.

Spermilerin, yaklaşık yarısı X kromozonu, yarısı Y kromozunu taşır.

Yumurta ise XX kromozonları taşır.

Boşalmadan yaklaşık 90 saniye sonra sperm rahim ağzından rahime ulaşır ve oradan “Tuba” içerisine ilerler.

Yani tüpe ulaşır ve döllenme burada olur.

Bu yolculuğa ortalama 100-150 milyon sperm başlar.

Spermilerin ancak % 1'i yumurta ile döllenme olayının gerçekleşeceği bölge olan kadının tüplerine ulaşır.

Kadının yumurtasına ulaşan yüzlerce hücreden ancak 1 tanesini, kadın yumurtası içeri alır.

Döllenme sonucu oluşan tek hücreye “Zigot” denir.

Zigotta yumurtanın ve spermin levh-i mahfûzu açılmıştır.

O levh-i mahfûz sayfalarından olan şifreler açılmaya başlayacaktır.

Zigot bölünme işlemine başlar ve tüpte ilerleyerek rahime ulaşır ve orada uygun bir yere bağlanarak yerleşir.

Ve burada bölünme devam eder ve hücre hücre gelişerek bebek dünyaya gelir.

İnsanın, erkek mi kadın mı olacağını annenin yumurtası belirler.

Eğer kadın yumurtası X kromozunu taşıyan spermi içeri alırsa XX den kız çocuğu olur.

Eğer kadın yumurtası Y kromozunu taşıyan spermi içeri alırsa XY den erkek çocuğu olur.

Hayati soru burada; yumurta, hangi spermi içeri alacağına neye göre karar verir?

Ki her sperm yumurtaya ulaştığında yumurta çeperinden içeri girmek için sperm başından hemen “akrosin” diye bir kimyasal salgılanır.

Fakat yumurtada bulunan sistem, hangi spermi alacağına nasıl karar veriyor ve onu içeri alıyor?

Düşüncemize göre, erkek ya da kız çocuğunun olmasında ana faktör anne yumurtasıdır.

Anne yumurtası, hangi spermi içeri alacağına neye göre karar veriyor?

Ve yumurtada bulunan karar mekanizması nasıl işliyor?

Akıllara durgunluk veren muhteşem bir tecelli.

Hayrete düşüren muhteşem bir işleyiş.

İşte bunların hepsi, levh-i mahfûz sayfalarında en ince ayrıntısına kadar yazılmış ve saklanmıştır.

İnsan vücûdu muhteşem bir kitaptır.

İsrâ Sûresi 14: “İkra kitâbek kefâ bi nefsikel yevme aleyke hasîbâ.”

İkra kitâbe ke	: Oku, kitap, senin, kendi vücûd kitabın,
Kefa bi nefsike	: Kâfi, yeterli, senin nefsini, kendini, bedenini
El yevme aleyke hasibe	: Vakit, an, gün, sana, kendinde, hesap, araştırma, anlama,

Meâli: “Oku, kendini tanımak için kendi vücûd kitabın sana yeter. Her an kendindeki niteliklerin sahibini anlama içinde ol.”

Âyette belirtildiği gibi, insan kendi vücûdunu okunacak bir kitap bilmelidir.

Kendi vücûd kitabının levh-i mahfûzunda hakikatlerin olduğunu anlamalıdır.

Ve yönünü kendine dönmeli, kendi bedenini anlamak için gayret göstermelidir.

Kur’ân’ın “Oku” dediği muhteşem kitap, levh-i mahfûz sayfalarından süzülüp gelen insan vücûdudur.

İnsan hem levh-i mahfûz boyutunu, hem de kendi vücûd levh-i mahfûzunu okuyabilmelidir.

İnsan yaşamı boyunca ayrıca kendi vücûdunun levh-i mahfûzuna yeni yeni yazılımlar atar ve bunları sonraki nesillere aktarır.

İşte bu sonradan olan yazılımlar boyutuna, kesbiyetin levh-i mahfûzu diyoruz.

Annenin yumurtası ve babanın spermi birleşti, anne ve babanın DNA’sında olan nefes boyutunun levh-i mahfûzu açıldı ve insanın yaratılışı, bedenlenmesi başladı.

DNA’da olan yazılımda, bedenin en uygun nasıl olacağı, nasıl şekilleneceği şifrelenmiş bir şekilde vardı.

İşte o şifreler açılmaya ve bedenlenme ince ince şekillenmeye başladı.

Anne yumurtasında da baba sperminde de bir üfleniş başlamıştı.

Bu üfleniş, sperm ile yumurtanın birleşmesiyle meydana gelen yeni bir hücrede devam etti.

O üflenişle hücre dönüşüp gelişti, gelişip şekillendi, şekillenip bedenlendi.

Ve o üfleniş nefes alıp verme boyutunda, bedendeki tüm işleyişte devam etti.

Görüp göremediğimiz her çeşit varlık, aynı üflenişle ortaya çıktı.

Bir nûrun kıvılcımından tecelli eden o üfleniş, tüm âlemleri var etti.

Levh-i mahfûz boyutundan tecelli eden ışık, içindeki âlemi açığa çıkardı.

Ve tüm bunların hepsi, tanımlanamayan ilâhi bir kudretin tecellisi idi.

O kudret Allah'ın kudreti idi.

O kudret Allah'ın kendisi idi.

Levh-i mahfûzdan gelen bu üfleyişi ve üfleyişin sahibini anlayan insan, mü'min olacaktır ve bir teslimiyet içinde olacaktır.

Allah'ı ayrı, kendini ayrı göremeyecektir.

Damlalarının birleşimiyle oluşan suyun birliğini idrak ettiği gibi, Tevhîd şuuruna erişecektir.

İşte her şey, ilâhi bir yazılımın tecellisi idi.

O yazılımın sahibi Allah'tı.

Her şey, Allah'ın kendi özünden bir bir açığa çıkıyordu.

Levh-i mahfûz boyutu, ilâhi bir yazılımın boyutu idi.

O boyutta tüm Kâinat ve her bir varlık nasıl, ne zaman yaratılacak belliydi.

Bir incir tohumu düşünelim.

İncir tohumunun içinde incir ağacına ait olan tüm bilgiler muhâfaza edilmiştir.

İncir ağacına ait olan; filiz, dal, yaprak, çiçek, meyve, meyvenin rengi, tadı ve bunların hepsinin şekli, rengi satır satır yazılıdır.

Hatta yaprak sayısı, meyve sayısı, incir ağacının büyüklüğü vs, satır satır yazılıdır.

Yani tohumda incire ait olan bilgiler muhâfaza edilmiştir.

İncir tohumundan incir ağacı çıkar ve incir ağacının tüm bilgileri, yine yeni oluşacak olan incir tohumunda saklanır.

İşte incir tohumunun içindeki sistem, incir tohumunun levh-i mahfûzudur.

İncir tohumunun levh-i mahfûzunda ne yazılı ise o tecelli edecektir.

İncir tohumundan, elma ağacı, armut ağacı veya diğer ağaçlar çıkmayacaktır.

Her ağacın levh-i mahfûzu vardır.

Her ağacın levh-i mahfûzû o ağacın tohumudur.

Ağacın tohumunda ne yazılı ise, o tohumdan o ağaçla ilgili şeyler açığa çıkar.

Asla başka şey açığa çıkmaz.

İncir tohumunun ana belleğinde ne varsa, zamanı gelince o açığa çıkacaktır.

İşte tüm Kâinat'ın var olmadan önceki levh-i mahfûzunda ne varsa, zamanı gelince o açığa çıkacaktır.

Varoluş ile ilgili tüm sırlar levh-i mahfûzda satır satır yazılıdır.

Buradan Kâinat'ın varoluşunu düşünürsek, Kâinat'ın varoluşu süresince ortaya çıkan varlık da aynı incir tohumundan incir ağacının ortaya çıkışı gibidir.

Zamanı gelince çeşit çeşit varlık ortaya çıkmaktadır.

Her bir varlığın açığa çıkma zamanı, yapısı, şekli, işleyişi, belli bir özde yazılı idi.

İşte varoluş ile ilgili sistem bir özden açığa çıkmaktadır.

Ve bu özde varoluşa ait olan tüm bilgiler satır satır yazılıdır.

Ve bu bilgilerin muhâfaza edildiği sisteme levh-i mahfûz denmiştir.

İşte levh-i mahfûz dediğimiz bellek, tek varlık olsun, tüm Kâinat olsun, varoluşa ait olan bilgilerin korunduğu sistemdir.

Bu sisteme rahîmiyet sistemi denir.

Sistemde yazılı olan bilgilere varoluş ile ilgili bilgiler denir.

Hepsine birden levh-i mahfûz denmiştir.

Levh-i mahfûz'un iki ciheti vardır.

1- Vehbiyet ciheti.

2- Kesbiyet ciheti.

Vehbiyet: Öz, ana kaynak, ana bellek, merkez, ihsan, tüm niteliklerin kaynağı, lütûflar, rûha, nûra ait kaynak demektir.

Kesbiyet: Sonradan yazılan, sonradan aktarılan, çevre şartlarına bağlı yeni yazılımlar, çalışmakla kazanılan, sonradan elde edilen, genlere olan yazılım ve aktarım, aramak, doğuştan olmayan, vehbi olmayan, anlamlarına gelir.

Vehbiyet ciheti; Kâinat'ın yani tüm varlığın varoluşunun önceden yazılı olduğu cihet.

Bu cihette varlık nasıl bir sistem taşıyorsa öyle var olur.

Bu cihet nûrani boyuttur.

Kesbiyet ciheti; çevre şartlarına göre sonradan meydana çıkan durumlar ve bu durumların yazıldığı cihet demektir.

Bu cihette beşerî varlığın kendinde, varlığın işleyişi, nitelikleri vardır.

Beşerî varlık, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik işleyişin inceliklerinin olduğu boyuttur.

Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji, vehbiyet boyutundaki yazılımdan gelir, varlıktaki işleyişte kendini gösterir.

İnsanın beden olarak yaratılışı vehbiyet cihetinden gelir.

İnsan beden olarak yaratılmadan önce, vehbiyet boyutunda nûr vücûd olarak gizlidir.

İşte insan, bu nûranî boyuttan süzülür gelir.

İnsanın beden olarak zaman içinde değişimi, şekillenmesi, kesbiyet boyutunun tecellisidir.

İnsanın kesbiyetinde, hem bedeninin zaman içinde adım adım değişimini, hem de zaman içinde oluşan huy ve mizaçlar görebiliriz.

İnsanın bedeninin işleyişini, vehbiyet ve kesbiyetin ortak tecellisi olarak düşünebiliriz.

İnsandaki; huy, davranış, korkular, iyilik ya da kötülük yapma hâlleri ve buna benzer aileden gelen duygu ve düşünceler, çocuğun sistemine yazılır ve bu yazılım nesiller boyu devam eder gider. İşte bu da kesbiyet cihetidir.

Her birey atasından gelen tüm hâl ve davranış mirasını taşır.

Ve bir de kendi yaşadığı zaman diliminde kendi bedenine, toplumdan ve çevreden gelen her türlü durumlar yazılır ve bunu bir sonraki nesile aktarır.

İşte bir kişide iki türlü levh-i mahfûz vardır.

Biri, kişinin beden varlığının varoluş ciheti olan vehbiyet ciheti.

Diğeri, kişinin atalarından gelen huy, davranış, korkular, iyilik ya da kötülük yapma gibi hâlleri taşıyan kesbiyet ciheti.

Aile ve toplumun her türlü hâl ve davranışları atalardan gelen bir mirastır.

Bu miras kesbiyet cihetiyle aktarılır.

Zulmü, kötülüğü kesbiyet cihetinde anlamalıyız.

Toplumda “hayır ve şer Allah’tandır” diye öğretilir.

Oysa Kur’ân’da, “Allah kötülük vermez” diye bildirilir.

Mü’min Sûresi 31: “Ve ma âllâhu yurîdu zulmen lil ibâd.”

Meâli: “Allah kulları için kötülüğü irade eden değildir.”

Nisâ Sûresi 40: “İnnallâhe lâ yazlimu miskâle zerreh.”

Meâli: “Şüphesiz Allah zerre kadar kötülük vermez.”

İşte toplumda görülen zulümlerin ortaya çıkışını iyi anlamalıyız.

Bu konuyu “Kader Nedir” kitabımızda inceleyebilirsiniz.

Ortaya çıkan kötülükleri kendimizde aramalıyız, bunun nereden geldiğini iyi düşünmeliyiz.

Onun için Kur’ân’da birçok yerde güzel amellerde olmayı, güzel sözler söylemeyi tavsiye eder.

Kur’ân “Kötü sözler söylemeyin” diye öğüt verir.

Çünkü tüm sözler ve davranışlar kaydedilir ve kişinin levh-i mahfûzunda kayıt altına alınır ve gelecekte kişinin ve kişinin neslinden gelenlerin kaderi olur.

Bir bebek aileden gelen tüm hâlleri taşır.

Bebek ailede ve toplumda ne duyarsa ne görürse hangi hâl ve davranışlara şahit olursa bunların hepsi bebeğin levh-i mahfûzuna yazılır.

Ve daha sonra bu yazılanlar bir tohumdan filizin çıkması gibi açığa çıkar.

Bugün genetik ilmi dediğimiz ilim, genlerde yazılı olan sistemi okumaya tanımlamaya çalışıyor.

Atalardan ve çevreden gelen hastalık taşıyan genlerin okunması ve tamir edilmesi hep Allah'ın genetik ilminin bir mucizesidir.

İşte bir kişi toplumda ne söz söylerse söylesin, nasıl davranışlar sergilerse sergilesin, bunların hepsi ama kişiye ama çevresindeki kişilere ama varlığa satır satır yazılır.

İşte bir insanın hâl ve davranışları, huyları, mizaçları atalardan gelen bir mirastır.

İnsanın inanç ve ibadet sistemi de aileden gelen bir mirastır.

Çocuğun DNA'sında atalardan gelen her türlü davranış, huy, duygu tohum gibi durmaktadır.

Çocuk anne rahmine düştükten ve bilhassa doğduktan sonra, hangi huy ve duygular besleniyorsa, genelde o filizlenecektir.

Onun için güzel insan Hazreti Muhammed; çocuklarınızın yanında güzel konuşun güzel davranışlar sergileyin, der.

İşte söylenecek her söz her davranış ileride kişinin kendi davranış kaderi olur.

Çünkü söylenen her söz ve davranış kişinin genetik yapısına satır satır yazılır. Ve zamanla ortaya çıkabilir.

İnsanın DNA'sında olan levh-i mahfûz da çok iyi anlaşılmalıdır.

Her varlığın kendi içinde bir levh-i mahfûz ve tüm levh-i mahfûzların geldiği ana bir levh-i mahfûz vardır.

Nasıl ki gözün ve diğer organların kendi içlerinde bir levh-i mahfûzu var ise, bu levh-i mahfûzların da bedende ana levh-i mahfûzu vardır.

İşte âlem de böyledir, her varlığın kendi içinde bir levh-i mahfuz vardır, tüm varlığın geldiği ana levh-i mahfûz vardır.

İşte levh-i mahfûz dediğimiz muhteşem sistem, aklın alama-yacağı sistem, Allah'ın özünde yazılı sistemin adıdır.

Levh-i mahfûzda hem Ulvî hem beşerî sistemin yazılışı Allah'ın "Nûn ve Kalem" sırrıdır.

Levh-i mahfûzda ne varsa, zamanı gelince adım adım Kâinat'ta varlık olarak ortaya çıkar.

Levh-i mahfûzun yazılı olan sayfaları vardır ve boş sayfaları vardır.

Yazılı olan sayfalarda varoluşun sistemi gizlidir, bu boyut vehbiyet levhâlarıdır.

Kesbiyet levhâları, sonradan olacak olanların, çevre şartlarının, olayların etkisiyle olan yeni yazılımlar boyutudur.

Mesela insan; levh-i mahfûzda yazılı olan sistemden insan olarak açığa çıkar.

Aynı insanın beşerî vücûdunda boş levh-i mahfûz sayfaları vardır.

Bu boş sayfalara kişinin çevresinden gelen etkiler, aileden, toplumdan aldığı tüm eğitim, hâl, davranış, vs gibi şeyler satır satır yazılır ve bunlar saklanır.

Onun için insana hep iyi hâllerde olması, tefekkür sahibi olması, güzel konuşması, çevresine, varlığa iyi davranması, sağlıklı beslenmesi tavsiye edilir.

Kişinin; öfkesi, yalanı, dedikodu yapması, kibri, zararlı hâlleri, menfaat içinde olma hâlleri hep o kişinin beşerî vücûdunun levh-i mahfûzuna kaydedilir.

Her türlü davranışımız, kendi bedenimize yazılmaktadır.

Her söyleyeceğimiz söz, yaptığımız her şey, kendi bedenimize yazılacaktır.

Olumlu ya da olumsuz tüm duygular bedenlere kaydedilir.

Bu kaydedilen duygular, nesilden nesile geçerek, gelecek nesillerin hâl ve davranışlarının temelini oluşturur.

Atalarımız boşuna dememiş:

“Dede ekşi erik yemiş, torunun dişi kamaşmış.”

“Dede bal yemiş, torunu ağzında hissetmiş”

“Dede gül ekmiş, torunu koklamış.”

“Dede tayı büyütmüş, torunu binmiş.”

“Dede köye çeşme yapmış, torunu suyundan içmiş.”

“Dede ağaç dikmiş, meyvesini torunu yemiş.”

“Dede attan düşmüş, torununun kolu acımış.”

“Dede yol yapmış, torunu yürümüş.”

“Tarlana ne ekersen onu biçersin.”

“Sofrana ne koyarsan onu yersin.”

Bu sözlerden maksat; aileler gelecek nesillerin hayatlarında olumlu ya da olumsuz etkiler bırakır anlamındadır.

Onun için Kur’ân’da güzel davranışlar içinde olmamız, güzel sözler söylememiz tavsiye edilir.

Çünkü insanın olumlu ya da olumsuz her davranışı, olumlu ya da olumsuz söylediği her sözü, bedenler levh-i mahfûzuna yazılır ve gelecek nesillere aktarılır.

İsrâ Sûresi 53: “Ve kul li ibâdî yekûlûlletî hiye Ahsen inneş şeytâne yenzegu beynehum inneş şeytâne kâne lil insâni aduven mubîn”

Meâli: “De ki: Kulluğunuzu bilin, birbirinize güzel sözler söyleyin. Elbette şeytani hâller insanların aralarını açar, ikilik çıkarır, elbette şeytani hâller insanlar için apaçık düşmandır.”

İnsan kulluk boyutunu bilmelidir.

Beşerî yaşantıda ahlak içinde olmalı ve birbirine güzel sözler söylemelidir.

Öyle sözler söyle ki, gönüllere dokunsun.

Öyle sözler söyle ki, sıkıntıları bitirsin.

Öyle sözler söyle ki, huzur getirsin.

Öyle sözler söyle ki, seni varlığa dost eylesin.

Öyle sözler söyle ki, seni Allah hakikatine erdiren kapılar açsın.

Öyle güzel sözler ki, senden sonraki nesillere miras kalsın

Evet, güzel sözler söylemek için, kul nedir bilmek gerek.

Kulluğunu bilen:

Bilir ki her varlık kendisi gibi kuldur.

Bilir ki her varlığı tutan Allah'tır.

Bilir ki her varlıktan yüzünü gösteren Allah'tır.

Bilir ki Allah güzeldir.

Bilir ki kulu güzeldir.

Güzele güzel söz yakışır.

Kur'ân güzel sözler söylememizi tavsiye eder.

Habis yani kötülüğe kapı açacak sözler söylemememizi öğütler:

İbrâhîm Sûresi 24: "Kelimeten tayyibeten" "Güzel kelimeler."

İbrâhîm Sûresi 26: "Kelimetin habîsetin" "Zararlı kelimeler."

İbrâhîm Sûresi 24: "E lem tere keyfe daraballâhu meselen kelimeten tayyibeten ke şeceretin tayyibetin asluhâ sâbitun ve ferûhâ fis semâ."

Meâli: "Görmez misin? Allah, temizlenmiş olanların kullandığı kelimeleri, misal olarak nasıl vurgular. Güzel sözler; köküyle sapasağlam duran ve gökyüzüne dallarını uzatan ağaçlar gibidir."

İbrâhîm Sûresi 26: "Ve meselu kelimetin habîsetin ke şeceretin habîsetinictusset min fevkıl ardı mâ lehâ min karâr."

Meâli: "Kötü niyetli olanların kullandığı kelimelerle durumları da; yeryüzünde kökünden sökülüp gitmiş, bir dengede duramayan hastalıklı ağaçlar gibidir."

Âyetlerde belirtildiği gibi, söylenen her söz gelecek nesillere olumlu ya da olumsuz bir mirastır.

Çünkü kullanılan her söz, kesbiyet levhâlarıyla sonraki nesillere aktarılır.

Kullandığımız kelimeler bizim gönlümüzün dışı yansımasıdır. Gönlümüz neyle yoğrulmuşsa ağızımızdan o kelimeler çıkar. Olumsuz kelimeler yerine olumlu kelimeler kullanmalıyız.

Bunlara örnek vermek gerekirse:

Çok kötü yerine, hiç iyi değil.

Kötü yapıyorsun yerine, iyi yapmıyorsun.

Pis yerine, temiz değil.

Çirkin yerine, güzel değil.

Yalan yerine, doğru değil.

Yalan söylüyorsun yerine, doğru söylemiyorsun.

Geri zekâlı yerine, aklını çalıştırmıyorsun.

Tembelsin yerine, çalışmalısın.

Kötü sözler ediyorsun yerine, güzel sözler etmelisin.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Çocuğa “yalan söylüyorsun” demek var, “doğru söylemiyorsun” demek var.

“Yalan söylüyorsun” dediğimizde, o çocuğun beynine yalan kelimesini sokarız.

Yalan kelimesi çocuğun beynine yerleşir, yalan söyleme yolunu açar.

“Doğru söylemiyorsun” dediğimizde, o çocuğun beynine “doğru söylenmeli” hissini duygusunu ekeriz.

“Doğru değil” sözünü kullanırsak, çocuğa “doğru olan şey nedir?” sorusunun cevabının yolunu açar.

Bir kelimenin her iki cihette söyleniş biçimi vardır.

Biz iyi niyetli söyledığımızı sanırız ama ortaya çıkan durum çok farklıdır.

Mesela, çocuğumuza “yalan söyleme” dediğimizde, çocuğumuzun beynine yalan kelimesini ekmiş ve hissettirmiş oluruz.

Ve çocuğumuzu yalan kelimesine endeksleriz.

Artık çocuğun beynine yalan kelimesini tohum olarak ekmişizdir.

O beyin, yalana kanal açar ve “gerektiğinde yalan söylenebilir” olgusunun kapısını açar.

Eğer çocuğumuza “doğru söyle” dersek, çocuğumuzun beynine doğru kelimesi tohumu ekmişizdir.

O beyin artık hep doğruya endekslenir.

Toplumda kullanacağımız kelimelere çok dikkat etmeliyiz.

Olumsuz kelimeler insanı negatifiğe sürükler.

Olumlu kelimeler insanı güzel olan, doğru olan, iyi olan hâllere sürükler.

İnsanın akli ve gönlü temiz olmalıdır.

Akli ve gönlü temiz olmayan kişi, aynı zamanda hakikatleri anlamaya aklını ve gönlünü kapatır.

Gönlümüz temizse kullandığımız kelimeler olumlu kelimelerdir.

Ama gönlümüz temiz değilse, kullandığımız kelimeler hep olumsuz kelimelerdir.

Toplumda kullanacağımız kelimelerin, çocuklarımıza doğruyu arama yolunu açması gerekir.

Unutmayalım, kullandığımız kelimeler bir tohum gibidir.

Akıllara neyi ekiyorsak; sözlerimiz, hâl ve davranışlarımız ona göre oluşacaktır.

İşte evlerimizde yeni doğmuş çocuklarımızın yanında hangi kelimeleri kullanırsak, çocuğumuzun geleceğini o şekilde hazırlarız.

Eğer bir baba evde hep kavgadan, efelikten, silahtan, döv-mekten bahsediyorsa, oradaki çocuk ona göre şekillenir.

Bir bakmışsın ki çocuk bir kavga hâlinde etrafına efelik hâlinde.

İşte bunu meydana getiren babadır.

Olumsuz kelimeler, olumsuz davranışlar kişideki şeytani yapının oluşmasına yol açar.

Şeytani yapı olumsuz kelimelerden beslenir.

Kişi olumlu kelimeler kullanarak, kendi şeytanını aç bırakır susuz bırakır, zayıf bir hâlde bırakır.

Eğer kişi, iyi olmayan kelimeler kullanırsa, şeytanı büyür büyür ve kişi etrafına zararlı biri olarak ortaya çıkar.

Ağızdan çıkan sözlerde; ikilik, kötülük, birilerini küçük görme, kendini büyük görme, ayrımcılık kelimeleri varsa, o kişi gönlünü çöl hâline getiriyordur.

Öyle bir kişi hep zarar verici hâller içindedir.

Kişi bir toplulukla bağlantı hâlindeyse ve o toplulukta birilerini küçük görme kendilerini büyük görme varsa o kişi oradan uzaklaşmalıdır.

Onun için, Kur'ân bize güzel kelimeler kullanın der.

Habis kelimeler, yani güzel olmayan kelimeler kullanmayın der.

Bir kişi şeytani hâllerde ise, onun çocukluğunu incelemek gerekir.

O kişi, yetiştiği ailede ve ortamda nelere maruz kaldı ki onun hâl ve davranışları olumsuz olarak ortaya çıktı.

O çocuğun yetişme safhasında, beynine olumsuz kelimeler ve olumsuz davranışlar ekildiyse, o çocuğun davranışları, sözleri ona göre olacaktır.

Bazen öyle şeylere şahit oluyoruz ki, baba çocuğuna ya da dede torununa küfür etmeyi, hırsızlık yapmayı, taş atmayı öğretiyor.

Elbette böyle yetişen çocuk, olumsuz hâlleri görerek duyarak yetişecek ve çevresine ve kendine zararlı biri olacaktır.

Onun için Kur'ân'da güzel kelimeler kullanın, olumsuz kelimeler kullanmayın âyeti vardır.

Güzel kelimeler şifadır.

Güzel olmayan kelimeler hastalık meydana getirir, insanın gönlünü karartır, moral bozar, olumsuzluk meydana getirir.

En önemlisi de sonraki nesillere miras olarak aktarılır.
Hep güzel kelimeler kullanan kişilerde olumsuz hâller açığa
çıkamaz.

Çünkü o kişi beynine hep güzel kelimeleri ekiyordu.
Güzel kelimeler ekilen beyinlerde olumsuz kelimeler filiz
veremez.

Kullandığımız kelimeler beynimizdeki akıl defterimizden gelir.
Aklımız neyle meşgul olursa ağzımızdan o kelimeler çıkar.
Onun için beynimize hep olumlu kelimeleri ekmeliyiz.
Toplumda bir sözü aktarırken bile çok dikkat etmeliyiz.
Aslını bilerek aktarmalıyız.

Aktarılan bilgilerin, ayrımcılığa, ikiliğe, fasıklığa yol açma-
masına dikkat etmeliyiz.

Toplumda Hazreti Muhammed'in sözlerini aktarırken bile
ayrımcılık üzere aktarıyoruz ve çocuklarımızın beyinlerine ay-
rımcılık yerleştiriyoruz.

Örnek: "Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir" diye
aktarılan bir söz.

O güzel insan hiç bizden, bizden değil diye bir ayırım yapar mı?
Beyinlere hiç fasıklığa yol açacak bir kelime eker mi?

O sözün aslı: "Komşusu aç iken tok yatan bizi anlamamıştır"
olmalıdır.

İki aktarım arasındaki farkı incelersek, beyinler hangi dü-
şüncelere kapılar açacaktır anlarız.

Ağzımızdan çıkan olumlu ya da olumsuz kelimeler.
Aklımızdan geçen olumlu ya da olumsuz düşünceler.
Yaptığımız olumlu ya da olumsuz eylemler.

Vücûdumuzda nasıl etkiler, tepkiler ve eylemler meydana
getirir?

Ve gelecek nesillere nasıl miraslar bırakır?

Aslında yaşamımız düşünce ve kelimelerde gizlidir.

Aslında hâl ve eylemlerimiz, düşüncelerimizde gizlidir.

Aslında düşüncelerimiz, aklımıza yazılan olumlu ya da olumsuz bilgilerde gizlidir.

Aslında aklımıza yazılan olumlu ya da olumsuz bilgiler, anne babamızdan bir ekimle başlar, yakın akrabalar, toplum, katıldığımız topluluklarla devam eder gider.

Düşünceler, duyduklarımızdan ve gördüklerimizden gelir.

Zihin, duygular ve düşünceler; toplumun gelenekleri, konuşulan şeyler, ilgi alanları, hâl, hareket ve ameller, çevre şartlarına göre şekillenir.

Toplum, atalarından gelen âdetleri, öğretileri takip eder.

Çocuğun hafızasına, anneden, babadan duydukları kaydedilir.

Onun için, ağızımızdan çıkan kelimelerin olumlu ya da olumsuz olup olmadığına çok dikkat etmeliyiz.

Çünkü insan DNA'sının levh-i mahfûzuna her şey yazılır ve sonraki nesillere aktarılır.

Onun için kâmil kimseler "Dokuz düşün bir söyle" demişlerdir.

Ne kadar muhteşem bir öğüt.

Oysa çoğumuz hiç düşünmeden konuşuyoruz.

Ağızımızdan çıkan sözlerin nereye gideceğini göremiyoruz.

Beyinlere neler ekiyoruz, beyinlerimize neler ekiliyor hiç düşünmüyoruz.

Çocukların beyinlerine neler ekiyoruz, acaba hiç düşünüyor muyuz?

Bir anne babanın söylediği her bir kelime, ufacak çocukların beyinlerine ekiliyor.

Peki, bu ekilen kelimeler, zamanı gelince nasıl duygu ve düşüncelere, nasıl eylemelere dönüşüyor hiç düşünüyor muyuz?

Bir çiftçi tarlasına ne ekerse, o tarlada muhakkak ki o çıkacaktır.

Ağızımızdan çıkan sözlerin kaynağı, zamanında bizlerin beyinlerine ekilen bilgilerden dolaydır.

Onun için hepimiz, konuşmadan önce; “Ağzımdan çıkan kelimeler, nelere kapı açar?” diye çok iyi düşünmeliyiz.

Ağzımızdan çıkan sözler bizim gönlümüzün göstergesidir.

Aklımız ve gönlümüz ne ise, ağzımızdan çıkan sözler ona göre çıkar.

Dilden akan sözler, kişinin aynasıdır, kişinin kişiliğini gösterir.

Onun için, İbrâhîm Sûresi 24 ve 26. âyetlerde bu durum muhteşem bir şekilde sunulur.

“Ağzınızdan çıkan sözler güzel olsun, güzelliğe kapı açsın.”

“Ağzınızdan çıkan sözler habis olmasın, kötülüğe kapı açmasın”

Ağzımızdan çıkan her bir kelime çok önemlidir.

Ağızdan çıkan her bir kelime, beyinlere ekilir.

Ağızdan çıkan kelimeler, daha çocuk iken, beynimize ekilen bilgilerin, ağız çeşmesinden akmasıdır.

Ağzımızdan çıkan kelimeler, bizim iyi niyetli ya da kötü niyetli olduğumuzu gösterir.

Ağzımızdan çıkan kelimeler, olumlu mu olumsuz mu, negatif mi pozitif mi, huzura mı huzursuzluğa mı kapı açıyor? Çok ama çok iyi düşünmeliyiz.

Onun için atalarımız, “sözü etmeden önce iyice düşün, ölç tart ona göre söyle” demişlerdir.

Gönlü, akli temizlenmiş kişilerin, gönüllerini Hakk’tan koparmayan kişilerin ağızlarından çıkan kelimeler; ilmî düşüncelere, güzelliğe, huzura, şahit olmaya, sabra, umuda, doğruya, Allah’ı anlamaya, Allah’a tevekkül ve teslimiyet içinde olmaya, tenezzüle, tevâzûya kapılar açar.

Kâmil kimseler çevrelerine hep olumlu davranışlara yol açacak, güzel kelimeler söylemişlerdir.

Gönlü akli, bâtil alanın kirliliği içinde, kibir içinde, öfke, hiddet, karamsarlık içinde, umutsuzluk içinde, zalimlik içinde olanların ağızlarından çıkan kelimeler; zarar vermeye, hurâfeye, kibre, karamsarlığa, korkuya, sabırsızlığa, öfkeye, isyana, bencillığe,

kendini yüce görmeye, varlıktan kopmaya, Allah'ı anlamaktan kopmaya kapılar açar.

Şeytani alanda olan kişiler, beyinlerine hep zararlı hâllere yol açacak şeyler ekmişlerdir.

Evet, dikkatlice incelendiğinde anlaşılacağı üzere, âyette belirtildiği gibi; bizler, ya köküyle sapasağlam toprağa tutunan ve gökyüzüne dallarını uzatan ağaçlar gibiyiz. Yani aslımız olan Allah'a her an bağlılık içinde yaşıyoruz.

Ya da, topraktan bağı kopmuş, kökünden sökülüp gitmiş, bir dengede duramayan hastalıklı ağaçlar gibiyiz.

Yani aslımız olan Allah'tan, akıl ve gönül olarak kopuk yaşıyoruz, O'na şahit olmamışız, ben benim, sen sensin egosuyla hareket ediyoruz.

Köküyle sapasağlam toprağa tutunmuş ağaçla işaret edilen hakikat, Allah'a bağlılık şuuruyla yaşayan kimselerdir.

Ki onlardan ağacın meyve verdiği gibi, irfaniyet tecelli edecektir.

Aslımız, geldiğimiz kaynak olan Allah hakikatinden kopuk yaşar isek, kökünden sökülüp giden ağaç durumuna düşeriz ve aklımız gönlümüz kurur gider.

Ki o durumda olan kişilerde, kuruyan ağaçtan meyve olamayacağı gibi, bir irfaniyet tecelli etmeyecektir.

Ağzımızdan çıkan kelimeler, karşımızdaki kişiyi, ilmî düşüncelere, birliğe, huzura, merhamete mi yönlendiriyor?

Yoksa, asılsız şeyler, hurâfeler, yargılamalar, ötelemeler, küçük görmeye, kötülüğe mi yönlendiriyor?

Ağzımızdan çıkan kelimeler, geldiğimiz ve gideceğimiz kaynak olan Allah'ı mı hatırlatıyor?

Yoksa, ağzımızdan çıkan kelimeler, Allah'tan koparıyor, egosal alana mı sürüklüyor?

Bunları çok iyi düşünmeliyiz.

Birini dinlediğimizde onun ağzından çıkan sözleri çok iyi analiz etmeliyiz.

Hemen inanmamalıyız, önyargılı davranıp hemen de ret-detmemeliyiz.

Her bir kelimenin, ne kapılar açacağını çok iyi süzebilmeliyiz. Kullandığımız kelimeler bizim gönlümüzün dışı yansımasıdır. Gönlümüz neyle yoğrulmuşsa, ağızımızdan o kelimeler çıkar. Kötülüğe ya da iyiliğe kapı açacak kelimeleri çok iyi bilmeliyiz. Ağızımızdan çıkan kelimeler olumlu mu olumsuz mu? Çok iyi düşünmeliyiz.

Ağızımızdan çıkan kelimeler olumlu olmalı, olumluluğa yönlendirmelidir.

Toplumda kullanacağımız kelimelere çok dikkat etmeliyiz.

Kullandığımız sözler; kendi kişiliğimizi, karakterimizi, mi-zacımızı gösterir.

Kişi, neye ilgi duyuyorsa, hangi alana meraklıysa, gönlü ve aklı neyle meşgulse, ağızından çıkan sözler de ona göre olur.

Kişinin söylediği sözler olumlu sözlerse, insanı güzel olan, doğru olan, iyi olan hâllere sürükler.

Kişinin gönlü temizse, kullandığı sözler güzel sözlerdir.

Kişinin gönlü temiz değilse, ağızından çıkan sözler, zulme kapı açacaktır.

Büyüklerin söylediği sözler, yeni gelişen çocuklara örnek olmalıdır.

Söylenen her söz ya hakikatlere kapılar açacaktır ya da kötülüğe sevk edecektir.

Ağızdan çıkan sözler bir tohum gibidir, her söz beyinlere ekilir, oraya ne ekilirse zamanı gelince duygu, düşünce, hâle dönüşür.

Söylenen her söz, ama olumlu olsun ama olumsuz olsun, mutlaka beyinlere kaydedilir.

Zamanı gelince ekilen bu kayıtlar filiz verir ve o bedeni yönlendirir.

Beynimize ekilen kelimeler; önce hislere, sonra duygulara, sonra düşüncelere, sonra eylemlere, amellere dönüşür.

Ağızından çıkan kelimelerin, ilmî ve rahmânî olmasına dikkat eden kimselerin hâl ve davranışları rahmet üzeredir.

Onların akılları ve gönülleri, temizlenmiştir.

Böyle kimseler, söyleyecekleri her söze dikkat ederler, çevresindeki kimselerin beyinlerine hep güzel kelimeleri ekerler.

Güzel kelimeler ekilen beyinlerde olumsuz kelimeler filiz veremez.

Kullandığımız kelimeler beynimizdeki akıl defterimizden gelir.

Oraya ne yazılmışsa, beyin onunla meşgul olur.

Aklımız neyle meşgul olursa ağızımızdan o kelimeler çıkar.

Onun için beynimize hep olumlu kelimeleri ekmeliyiz.

Evlerimizde çocuklarımızın yanında hangi kelimeleri kullanırsak, çocuğumuzun geleceğini o şekilde hazırlarız.

Eğer bir anne baba, çocuklarının yanında; öfke, hiddet, kavgâ, isyan, karamsarlık, şân şöhret, mal mülk hırsı, birilerini kötülemekten, kendilerini yüce görmekten bahsediyorsa, çocuk beyni ona göre şekillenir ve çocuğun duygu ve düşünceleri ve eylemleri ona göre oluşur.

Sözlerde; ikilik, kötülük, birilerini küçük görme, kendini büyük görme, ayrımcılık kelimeleri varsa o kişi gönlünü çöl hâline getirmiş demektir.

Gönlü çöl olan kişi, topraktan kökü sökülmüş ağaç misali, kendi gönlünü edepten, ilimden koparmış, kibir hâline düşürmüş, Allah hakikatinin şuurundan uzaklaştırmış demektir.

Onun için, Kur'ân bizlere "Güzel kelimeler kullanın" der.

"Habis kelimeler, yani güzel olmayan kelimeler kullanmayın" der.

Lütfen atalarımızın dediği gibi, defalarca düşünelim, bir söyleyelim.

Olumlu düşünelim, olumlu söyleyelim.

Güzel söyleyelim, güzelliğe kapılar açalım.
Umudu hissettirelim, umuda kapı açalım.
İlimden söyleyelim, ilme kapılar açalım.
Allah'ı hatırlatalım, Allah'a şahitlik kapısını açalım.
O'na şâhit olalım, O'na teslimiyet tevekkül içinde olalım.
Gönüllerimiz huzur bulsun, huşu bulsun, şefkat bulsun,
merhamet bulsun inşallah.

Akıl ve gönül levh-i mahfûzumuzda ne varsa o açığa çıkacaktır.
Sözlerimiz ve eylemlerimiz ona göre olacaktır.
İşte levh-i mahfûz boyutunu çok iyi düşünmeliyiz.
Yaratılışın hakikatleri orada gizlidir ve muhafaza edilmiştir.
Levh-i mahfûz, korunmuş sayfalardan oluşan "Kitâbun hafî-
zun" yani korunan kitaptır.

Korunan kitabın tüm sayfaları, levh-i mahfûz sayfalarıdır.
Kâf Sûresi 4: "Kitâbun hafîzun."

قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيزٌ

Kad alimnâ mâ tenkusul ardu minhum ve indenâ kitâbun
hafîzun

Kad âlim na : Oldu, bilen, âlim olan, ilmin sahibi, biz,
Ma tenkusu : Değil, şey, ne, nakıs, eksik, azalmak, noksan,
eksik olan,
El arda min hum : Yeryüzü, toprak, beden, onlardan,
kendilerinde,
Ve inde na : Katımızda, bize ait,
Kitâbun hafîz : Kitap, korunan, muhafaza edilen, saklanan,

Meâli: "İlmin sahibi Biziz. Onların bedenlerinde bir nakıslık yoktur ve korunan kitap Bize aittir."

Bu âyette geçen "Kitâbun hafîzun" "Korunan kitap" anlamındadır.

Korunan kitap, ümmü'l kitâbtır, levh-i mahfûz'dur.

Yaratılmış ve yaratılacak olan her şey, korunan kitapta muhafaza edilmiştir.

Korunan kitabın sayfalar belleğinde olan her şey, zamanı gelince bir birleşim içinde bir bir açığa çıkar.

Sırası gelen tüm varlık, bir bir beşerî âlem boyutuna adım atar.

Nasıl ki bir bebek anne karnında oluşurken, tüm hücreleri, dokuları ve organları belli bir zaman diliminde açığa çıkıyorsa, beşerî âlemde de her bir varlık zamanı gelince açığa çıkar.

Levh-i mahfûz sayfaları, beşerî âlemin ana belleğidir, her varlık orada kayıtlıdır, zamanı gelince dünya sahnesine çıkacaktır.

Her bir varlığın, nasıl olacağı, ne kadar zaman diliminde görüneceği, levh-i mahfûz sayfalarında yazılıydı.

Kur'ân'da birçok yerde bu durum belirtilir.

Ra'd sûresi 39: "Yemhûllâhu mâ yeşâu ve yusbit ve indehu ummul kitâb."

Yemhû : İmha, dağılma, yıkmak, kısa olan, siler, bozmak,

Allah ma yeşau : Allah, şey, ne, değil, ister, isteyen,

Ve yusbitu : Sabit kılar, doğru olan, kanıtlanmış, uzar, uzayan,

Ve inde-hu : O'nun katında, yanında, O'na ait,

Ummu el kitâb : Ana kitap, asıl kitap,

Meâli: "Bazı varlığın zamanının kısa olması ve bazılarının uzun olması, Allah'ın isteginden başka bir şey değildir ve bu O'na ait olan ana kitapta yazılmıştır."

Levh-i mahfûzun sayfalarında, her şey en ince ayrıntısına kadar yazılmıştır.

En ince ayrıntısına kadar yazılan her şey, en ince bir ölçüyle var edilmiştir.

Kamer Sûresi 49: "İnnâ kulle şey'in hâlaknâ hu bi kader."

İnnâ kulle şeyin : Muhakkak ki biz, tüm her şeyi,
Hâlaknâ hu : Onu yarattık, hâlk ettik, var ettik,
Bi kaderin : Bir ölçüyle, planla, takdirle,

Meâli: “Muhakkak ki Biz bütün her şeyi bir ölçüyle hâlk ettik.”

Gökyüzü, yeryüzü ve onlarda olan her şey, belli bir mizan içinde var edilmiştir.

Levh-i mahfûz’da olan yazılım, nûranî bir mizanla oluşturulmuştur.

Bu mizan kader sırrıdır.

Bu mizan kendini göklerde ve yerlerde gösterir.

Rahmân Sûresi 7: “Ves semâe refeahâ ve vedaal mizan.”

Ve el semâe : Gökyüzü, Ulvî Âlem, semâ,
Refea ha : Yücelik, yükseltmek, kaldırmak, yürütmek, sonsuz
Ve vadaa : Koymak, tutmak, dizayn, oluşturmak, düzenlemek,
El mizane : Ölçü, denge, akıl, idrak, muhakeme,

Meâli: “Gökyüzünü bir sonsuzluk içinde var edendir ve bütün her şeyi bir ölçüyle düzenleyendir.”

Gökyüzünde olan, yıldızların doğuşu, ölümü, galaksilerin doğuşu, ölümü hep belli bir mizan iledir.

Güneş’in, Ay’ın, gezegenlerin, Dünya’mızın oluşumu, bunların her birinin belli bir yörüngede hareket edişi, hep belli bir mizan içindedir.

Ra’d Sûresi 2: “Allâhullezî refeas semavâti bi gayri amedin terevnehâ summestevâ alel arşı ve sehhaş şemse vel kamer kullun yecrî li ecelin musemmâ yudebbirul emre yufassilul âyâti leallekum bi likâi rabbikum tûkînûn.”

Meâli: “Allah O’dur ki; gördüğümüz gibi gökleri direksiz olarak yükseltendir. Sonra bütün her yerde yüceliği ile var olandır. Güneş’i ve Ay’ı düzenleyendir, bütün hepsi belirli bir sürede akar gider. Tüm varlıktaki işleyişi idare edendir. İşaretleriyle

hakikatleri ayrıntılı bir hâlde gösterendir. Umulur ki siz, sizi vücûdlandırıcıları, Tevhîd üzere olursunuz.”

Var olan her şey, bir yazılımdan açığa çıktı ve o yazılımda olan belli bir mizana göre şekillendi ve işledi.

Levh-i mahfûz sayfaları, kaderin sayfalarıydı.

Orada ne yazılı ise, zamanı gelince tecelli edecekti.

Varlığın var oluşunun kaderinin yazılı olduğu sayfalar levh-i mahfûz’du.

Levh-i mahfûz sayfalarından başlayan varoluş ise kaza boyutu idi.

Levh-i mahfûz’un sayfaları, yerlerin ve göklerin sırlarının yazılımını taşıyordu.

Levh-i mahfûz’da her bir varlığın sayfaları vardı, o sayfalar da sonsuz sayfalardan oluşuyordu.

Levh kelimesinin çoğulu “Elvâh” kelimesidir.

Levh kelimesi sayfa demektir, elvâh kelimesi sayfalar demektir.

Levh-i mahfûz sayfalarında açılmayı bekleyen sonsuz kitaplar ve o kitapların sonsuz sayfaları vardır.

Kitapların içinde kitaplar, sayfaların içinde sayfalar vardır.

Evren’in, galaksilerin, yıldızların, her bir varlığın kendilerine ait sayfaları vardır.

Elvâh kelimesi Kur’ân’da A’raf Sûresinde Mûsâ kıssasında geçer.

A’raf Sûresi 145: “Fî el elvâh”

وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَابِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا
لِكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا
سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ

“Ve ketebnâ lehu fil elvâhî min kulli şey’in mevızaten ve taf-sîlen li kulli şeyin fe huzhâ bi kuvvetin ve’mur kavmeke ye’huzû bi ahseniâ seurîkum dêrel fâsikîn.”

Ve keteb-na lehu	: Kitap, yazılı olan, biz, yazdık, ona,
Fî el elvâhı	: Levhâların içine, sayfalarda,
Min kulli şey	: Bütün her şeyi, bütün varlık
Mevızaten	: Vaaz ederek, söz söylemek, seslenmek,
Ve tafsil en li kulli şeyin	: Ayrıntılı, ayrı ayrı açıklamak, bütün her şeyi,
Fe huz-hâ bi kuvvetin	: Artık onu al, tut, sar, sahip çık, kuvvet, güç
Ve emr kavme ke	: Hüküm, işleyiş, öğüt, emir, kavmine
Yehuzû bi ahsen ha	: Alsınlar, sarılsınlar, sahip çıkmak, en güzel bir hâlde
Se uri kum	: Göstermek, bildirmek, anlamak, siz,
Dare el fasikin	: Sıkıntı, yer, yurt, ikilikte kalan, fasıklık hâlleri

Meâli: “Bütün varlık sayfalarında hakikatleri yazdık ve bütün varlıkta hakikatleri en ince ayrıntısına kadar açıkladık ve kuvvetimizle onu sardık ve bütün her yerden seslenmekteyiz. Sen kavmine işleyişi anlat, o hakikatlere en güzel bir hâlde sahip çıksınlar. Siz fâsıklık hâllerinde kalmanın ne olduğunu anlayacaksınız.”

Âyette, varlık sayfalarında tüm hakikatler vardır diye belirtilir:

Levh-i mahfûz’da gizli, sessiz olan her yazılım, zamanı gelince varlık olarak kendini gösterir.

Sessiz olan levh-i mahfûz, varlık boyutunda seslenişe geçer.

Her varlıktan olan sesleniş, zikrullah boyutudur.

Allah, her varlıktan zikriyle seslenir.

Zikrullah, levh-i mahfûz sayfalarında açığa çıkacak olan her varlığın, titreşimidir.

Zikrullah, rûhun melodisidir.

Zikrullah, enfüsten afâka olan yürüyüşün musikisidir.

Zikrullah, bir atomu da, Evreni de hareket ettiren ilâhî tındır.

Zikrullah, varoluşun ilk titreşimi, ilk frekansıdır.

Zikrullah, Allah'ın kendini zikretmesi, kendini zâhire çıkar-
masıdır.

Zikrullah, Kâinat'ın musikisidir.

Zikrullahın güftekarı ve bestekârı Allah'tır.

Zikrullah, tohumdan filiz verdiren ilâhî melodidir.

Zikrullah, varoluşun ilâhî tınısıdır.

Zikrullah, varoluşun ilâhî kaynağıdır.

Zikrullah, sesin içindeki sessiz mesajları taşıyan ilâhî mektuptur.

Zikrullah, tüm Kâinat'ın ve her varlığın, varoluşunun ilk anda
ve her anda olmakta olan tınısıdır.

Zikrullah, her varlıkta her an olan titreşimdir.

Sad Sûresi 1- “ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ” “Sâd ve el kurân zîy el zikir.”

Meâli: “Yarıp açığa çıkarana. Zikrin sahibi, tüm Kâinat kita-
bından kendini gösterir.”

Zikrullah, her varlığın özünden Allah'ın seslenişidir.

Zikrullah, bilinmenin ilk kıvılcımıdır.

Zikrullah, varlığın açığa çıkma başlangıcıdır.

Zikrullah, ol emrinin ilk seslenişidir.

Zikrullah, hiçlikten zâhire çıkışın ilk patlamasıdır.

Zikrullah, varlığın oluşumunun ilâhî titreşimidir.

Zikrullah, bir atomu diğer atomla birleştiren ilâhî ışıktır.

Zikrullah, varlığın varoluşundaki ve sürüp gitmesindeki
ilâhî aşktır.

Zikrullah, rûhun beden elbisesi giymesidir, bedenlerin her
an rûhtan beslenmesi, zikir ile tutulmasıdır.

“Min kulli şey'in mevızaten” Allah her şeyden her an vaaz
etmektedir.

Varlık sayfalarından seslenen, bildiren O'dur.

Sessiz konuşan levh-i mahfûz sayfaları, varlık boyutunda
sesli konuşmaya başlar.

O sesleniş, kelâmullâhtır.

İnsanoğlu bu seslenişe gönlünü verirse, hakikatleri anlayacaktır.
Yeter ki insan fasıklık duygularını, düşüncelerini temizlesin.
Fasık, fisk, fiskiye benzer kelimelerdir.
Çıkmak, taşmak, taşkınlık, yoldan çıkmak demektir.
Hurafelere dayalı hareket eden fasıktır.
Gurur, kibir hâllerinde olan fasıktır.
Yargılayan, hor gören, kendini yüce gören fasıktır.
Kişi fasıklık duygu ve düşüncelerinden kurtulmadığı müddet-
çe, varlığın özünden gelen seslenişi, yani kelâmullâhi işitemez.
A'râf Sûresi 150: "Elka el elvâha."

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا
خَلَقْتُمُونِي مِن بَعْدِي أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَوْحَاحَ
وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ
اسْتَضَعُّونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ
وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

"Ve lemmâ recea mûsâ ilâ kavmihî gadbâne esifen kâle bi'semâ
hâleftumûnî min ba'dî e aciltum emre rabbikum ve elkal elvâha
ve ehaze bi re'si ahîhi yecurrûhû ileyh kâlebne umme innel
kavmestadafûnî ve kâdû yaktulûnenî fe lâ tuşmit biyel adâe ve
lâ tecalnî meal kavmiz zâlimîn."

Ve lemmâ recea Mûsâ : Olduğunda, dönme, aslı, Mûsâ
İlâ kavmi hi gadbane : Kavmine, içerlemiş, kırgın, kızgın,
Esif : Üzüntülü, kaygılı
Kâle bise ma : Dedi, ne kötü,
Ma hâleftum ni : Yerine geçen, ardından gelen,
bıraktığım, benim
Min badi e aciltum : Sonra, den sonra, acele ettiniz, acele
edersiniz,

Emre rabbi-kum	: Emir, işleyiş, hüküm, Rabbinizin
Ve elka el elvâha	: Bıraktı, belgeler, levhâları bıraktı
Ve ehaze bi resi	: Aldı, tuttu, başını, saçını,
Ahî hi	: Kardeş, o
Yecurru hu ileyhi	: Çekmek, asılmak, o, ona, kendisine
Kale ibn umme	: Dedi, anne oğlu, annem oğlu
İnne el kavme istadafû-nî	: Muhakkak, kavim, hakir, güçsüz, zayıf, beni
Ve kadu yaktulûne-nî	: Neredeyse, az kalsın, beni öldürüyorlar
Fe la tuşmit	: Artık, yok, sevindirme,
Biye el adae	: Benim, düşman, âdetler
Ve la tecal ni	: Yok, eyleme, beni kılma, yapma, ezme
Mea el kavmi ez zalimine	: Birlikte, zalim kimseler,

Meâli: “Mûsâ, kavmine kaygılı, içermiş bir hâlde döndü. Dedi ki: Benim bıraktığım hakikatlere karşı ne kötü bir şey yaptınız. Rabbinizin hükümlerini anlamada neden acele ettiniz? Mûsâ, hakikatlerin levhâlarını ortaya koydu ve kardeşinin başından tuttu, onu kendine doğru çekti. Kardeşi dedi ki: Anamın oğlu! Doğrusu kavmim beni zayıf, güçsüz bırakmaya çalıştı ve az kalsın beni öldüreceklerdi. Artık onların âdetlerine uyup onları mutlu etme ve zalim kimselerle birlikte olup beni ezme.”

Hazreti Mûsâ’ya, levh-i mahfûz’da olan Allah’ın hükümleri lütfedilmişti.

Toplumuna bu levhâlardan bazı hakikatleri ortaya koymuştu.

Bu hakikatler on emir diye bilinir.

On emir, İbrânîcesi “on söz” anlamında “aseret ha-dibberot” kelimesinden gelir.

On söz, on öğüttür.

On söz şunlardır.

1- Tanrın Rab benim, Ben’den başka bir güç olmadığını bileceksin. (Çıkış 20:3)

- 2- Putperestlik yapmayacaksın. (Çıkış 20:4-6)
- 3- Tanrı'nın adını boş yere ağza almayacaksın. (Çıkış 20:7)
- 4- Sebt gününü unutmayacaksın, kendine işleyiş nispet etmeyeceksin. (Çıkış 20:8-11)
- 5- Annene ve babana saygılı olacaksın. (Çıkış 20:12)
- 6- Kimseyi öldürmeyeceksin. (Çıkış 20:13)
- 7- Zâni olmayacaksın. (Çıkış 20:14)
- 8- Çalmayacaksın. (Çıkış 20:15)
- 9- Yalan şahitlik yapmayacaksın. (Çıkış 20:16)
- 10- Açgözlülük etmeyeceksin, kimsenin evine, eşine, malına mülküne, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin. (Çıkış 20:17)

Hazreti Mûsâ kavmine bu öğütleri sundu, ama kavmi ona ihanet etti.

Kavmi, Hazreti Mûsâ'nın sunduğu hakikatleri önemsemedi, layıkıyla anlayamadı.

Kavmi, Samiri'nin söylediklerine inandı.

Kavmi, eski putperestlik âdetlerine geri döndü.

Samiri'den maksat kişinin kendi egosal alanıydı.

Her kişi, içindeki Samiri boyutunu anlayabilmeli ve onu teslim alabilmelidir.

Kişi egosal alanından kurtulmadığı müddetçe, ona sunulan hakikat bilgileri sadece sözde kalır, gönlüne inmez, gönlünde tecelli etmez.

Kıssada Hazreti Mûsâ'nın kavmi için çok büyük mücadeleler verdiği belirtilir.

Mûsâ, kavmini firavunun zulmünden kurtardı.

Kızıldeniz'den geçirdi.

Sina çölünden geçirdi.

Kavmini özgürlüğe erıştirdi.

Mûsâ belli bir süre kavminden ayrıldı, geriye döndüğünde kavmini ihanet içinde buldu.

Peki, Mûsâ kavmi için boşuna mı mücadele etmişti?
Kavminin Samiri'ye uymasının altında ne yatıyordu?
Samiri, kendi egosu içinde, kendi inanç kibri içinde oldu.
Mûsâ'nın sunduğu hakikatlere karşı çıkandı.

Mûsâ, kavminden belli bir süreliğine ayrıldığında, Samiri çevresinde olanlara hutbeler vermiş, onları eski inançlarına geri döndürmüştür.

Kur'ân'da Tâ-Hâ Sûresi 95. âyette bu açıklanır.

Tâ-Hâ Sûresi 95: "Kâle fe mâ hatbuke yâ sâmiriy."

Kâle fe ma hatbu ke : Dedi, ne dedin, vaaz, hutbe, hitap ettin,
söyledin, sen

Yâ Sâmiriyyu : Ey Sâmiri,

Meâli: "Dedi ki: Yâ samiri! Sen onlara ne hutbe verdin?"

Sâmiri'nin verdiği hutbe, kendini yüce görmek, kendini seçilmiş ilan etmektir.

O, hutbesinde, putperestliği, ayrımcılığı, yargılamayı anlattı.

O, hutbesinde, ilâhi hakikatleri bırakıp, hurafelerle dolu bilgiler verdi.

Tâ-Hâ Sûresi 96. âyette bu durum açıklanır.

Tâ-Hâ Sûresi 96: "Kâle basurtu bi mâ lem yabsurû bihî fe kabadtu kabdaten min eserir resûli fe nebeztuhâ ve kezâlike sevvelet lî nefsi."

Meâli: "Dedi ki: Ben onların göremediği şeyleri gördüm. Böylece Resulün izinden çektim kavradım, sonra da onu anlattım. İşte bunu yapmak nefsim hoş geldi."

Âyette işaret edildiği gibi, Sâmiri "Ben onların göremediği şeyleri gördüm" diyerek, kendine yücelik isnat edendi.

Mûsâ, levh-i mahfûz sayfalarından eriştiği hakikatleri toplumuna sundu.

Ama Sâmiri; hevâsından, egosundan, kibrinden gelen dürtüleri sundu.

Tâ-Hâ Sûresi 97. âyette, “kendi edindiği ilâha ibadet edenler, ilâhi hakikatleri anlayamazlar” vurgusu çok çarpıcıdır.

Cümlede geçen, ilâh ve ilâhi aynı kökten gelen kelimelerdir.

Görünen varlık, ilâhi sistemden açığa çıkan, özünde ilâhi hakikatleri taşıyan, ilâhi varlıklardır.

Varlığın sûretinde kalıp siretini göremezsek, yani varlığın eşya boyutunda kalıp hakikatini göremezsek, o varlık bizim ilâhımız olur.

Tâ-Hâ Sûresi 97: “Kâle fezzeh fe inne leke fil hayâti en tekûle lâ misâse ve inne leke meviden len tuhlefeh vanzur ilâ ilâhikellezî zalte aleyhi âkifâ le nuharrikannehu summe le nensifennehu fil yemmi nesfâ.”

Meâli: “Mûsâ dedi ki: Öyleyse git buradan. Bundan sonra yaşadığın müddetçe sen, bana yaklaşmayın diyeceksin ve muhakkak ki senin sözüne uyanlar asla başarılı olamayacaklar. Bak ilahına ki, onu sen var ettin, hep ona ibadet ettin. Elbette onu yakacağız, sonra darmadağın edip denize savuracağız.”

Âyette geçen “bana yaklaşmayın diyeceksin ve muhakkak ki senin sözüne uyanlar asla başarılı olamayacaklar” mesajı, Sâmiri hâline uyulmaması gerektiğine işaret eder.

Kişinin, egosal alandan, gururdan, kibirden uzak durması belirtilir.

Kişi, hevâsını ilâh edinmemelidir.

Kişi, ilâhi hakikatlere yönünü dönmeli, o hakikatleri anlamalı, içselleştirmeli ve yönünü asla oradan döndürmemelidir.

Yoksa, kişinin içinde uyku durumuna geçen Sâmiri her an uyanabilir ve kişinin hakikatlerden uzaklaşmasına sebep olur.

İşte Mûsâ'nın levh-i mahfûz boyutundan sunduğu ilâhi levhâlar, ilâhi hakikatleri taşıyordu.

Varlığın kendinde olan tüm incelikler, levh-i mahfûz boyutundan süzülüp gelmişti.

Varlık yolunun evveli de âhiri de levh-i mahfûzdu.

Mûsâ, kavminin Sâmirî'ye uymasına öfkelenmişti.

Kavmine levhâları gösterdi, hakikatlere ihanet ettiklerini söyledi.

A'râf Sûresi 154: "Ehaze el elvâhe."

وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَىٰ الْعِغْصِبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ وَفِي
نُسخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةً لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْتَابُونَ

"Ve lemmâ sekete an mûsel gadabu ehazel elvâh ve fi nus-hatihâ huden ve rahmetun lillezîne hum li rabbihim yerhebûn"

Ve lemmâ sekete an	: Olduğu zaman, sakin, sükûn, sus, geçme
Mûsâ el gadabu	: Mûsâ, kızgın, öfke, kırgın,
Ehaze el elvâhe	: Levhâları tuttu, aldı
Ve fi nushati-hâ	: İçinde, nüsha, yazılı şey, belge, o,
Huden	: Yol gösterme, hidâyet, hakikatin yolu
Ve rahmetun li ellezine	: Rahmet, kimseler için,
Hum li rabbi-him	: Onlar, Rabbine karşı,
Yerhebun	: Saygılı, korku,

Meâli: "Mûsâ'nın öfkesi geçince levhâları aldı. O nüshâların içinde yol gösterme ve Rabbine karşı saygılı olan kimseler için rahmetler vardı."

Mûsâ, öfkesini yuttu ve levhâlarda yazılı olan hakikatleri topluma sundu.

Varlık levhâlar boyutu idi.

Her bir varlığın özünde hakikatlere yol gösterme vardı.

Gönülleri samimi, sevgi dolu, Rabbine karşı saygı içinde olan kimseler hakikatlere yol bulacaktı, rahmet boyutuna erecekti.

İnsanların oluşturduğu kitaplarda ve yazıtlarda oluşturduğu yazılar, binlerce yıl geçse bile değişmez, muhafaza edilir.

Varlık sayfalarında, hakikatlerin yazılımı varlıktan varlığa taşınmakta idi.

Tohumun levh-i mahfûzundan açığa çıkan ağaçta, hakikatler satır satır yazılı idi.

Ağaçtan oluşan tohumda ise, ağaç ile ilgili hakikatler yazılmış, saklanmıştı.

Tohum yeni sezonda toprağa düştüğünde orada yeni bir ağaç oluşacaktı.

Tohumdan ağaca, ağaçtan tohuma, hakikatler hep taşınacaktı.

Mûsâ'nın gösterdiği levhâlar, her bir varlığın özünde yazılı olan hakikatler sayfalarıydı.

Elvah kelimesi, levh kelimesinin çoğuludur.

Bir sayfaya "levh" dersek, bir kitabın sayfalarına "elvah" deriz.

Kamer Sûresi 13: "Elvâh"

وَحَمَلْنَاهُ عَلَىٰ ذَاتِ أَلْوَاحٍ وَّدُسْرٍ

Ve hamelnâhu alâ zâtî elvâhın ve dusur

Ve hamelnâ hu : Taşydık, o,
Ala zati : Üzerine, için, yüce, zat, öz, sahip,
Elvâhın : Levhâlar, tablolar, varlık sayfeleri,
Ve dusuri : Sevk, itme, gönderme, çivi, ortadan kalkma,

Meâli: Bütün varlık sayfelerinin Zâtını idrak etmesi için onu taşydık ve onu hakikatlere sevk ettik.

Kamer Sûresinde geçen Nûh'un kıssasında "Elvâh" âyeti, levhalardaki hakikatlerin taşınması, açığa çıkması mesajıdır.

İnsan bedeni bir gemidir, o bedeninin sayfalarında tüm hakikatler taşınır.

Levh-i mahfûz boyutunu da bir gemi olarak düşünürsek, o gemide tüm hakikatler yazılı olarak taşınmakta ve korunmaktadır.

Kamer Sûresi 9:

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا
مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ

Kezzebet kablehum kavmu nûhın fe kezzebu abdenâ ve kâlû mecnûnun vezducir

Kezzebet kable hum	: Yalanladı, onlardan önce,
Kavmu nûhın	: Nûh'un kavmi,
Fe kezzebu	: Böylece, yalanladılar,
Abde na	: Kul, biz, kulumuz, bizi anlatan kul,
Ve kâlû mecnun	: Dediler, mecnun, bilmeden konuşan, cinlenmiş,
Ve uzducir	: Engellemeye çalıştılar, incittiler,

Meâli: "Onlardan önce Nûh'un kavmi de yalanladı. Onlar kulumuzu yalanladılar ve o ne dediğini bilmiyor dediler ve onu engellemeye çalıştılar."

Kamer Sûresi 10:

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانْتَصِرْ

Fe deâ rabbehû ennî maglûbun fentasir

Fe dea rabbe hu	: Sonra, seslendi, dua etti, yöneldi, Rabbine,
Enni maglubun	: Ben, mağlup, yenilmek, gücü yetmemek,
Fe intasir	: Yardım, desteklemek, sıkıntıdan kurtarmak,

Meâli: "Sonra o Rabbine: Hakikatleri anlatmaya benim gücüm yetmedi, bana yardım et, diye dua etti."

Kamer Sûresi 11:

فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ

Fe fetahnâ ebvâbes semâi bi mâin munhemir

Fe fetah na	: Böylece, açtık, açığa çıkardık,
Ebvabe	: Kapılar, gerçek, hakikat, kısım, parça, varlığın sûreti,
El semâi	: Ulvî âlem, gökyüzü, semâ, ulviyet,
Bi main munhemir	: Saf, su, bir ilim, dökülen, akıp gelen, boşalan, çok,

Meâli: “Böylece o, Ulvi Âlem’den akıp gelen ilmin Bizden açığa çıktığını anladı.”

Kamer Sûresi 12:

وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاء عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ

Ve feccernel arda uyûnen feltekalmâu alâ emrin kad kudir

- Ve feccer nâ : Çoşmak, doğmak, açığa çıkarmak, fıskırmak, biz,
El arda : Toprak, yeryüzü, beden,
Uyunen : Pınar, kaynak, gözler, aynılık, benzer, seyir, eş,
Fe ilteka el mau : Böylece, buluştu, birleşti, saf, ilim, kaynağından,
Alâ emrin : Emir, iş, işleyiş, hüküm,
Kad kudire : Oldu, ölçüyle, takdirle,

Meâli: “Yeryüzündeki doğuşun Bizden olduğunu, benzer hakikatleri taşıdığını, sonra da bütün işleyişin bir ölçüyle bir ilimde birleştiğini anladı.”

Nûh kıssasında; Nûh’un hem varlık sayfalarında hem kendi beden gemisinin sayfalarında, Allah’ın hakikatlerinin yazılı olduğunu anladığı belirtilir.

Ve Allah’tan gelen hakikatleri kavmine anlattı.

Kavmi ona karşı çıktı, Nûh’un hakikatleri anlatmaya gücü yetmedi, Rabbinden yardım istedi.

Nûh’un kavmini, kendi bedenimizdeki duygu ve düşünceler olarak düşünelim.

Eğer duygu ve düşüncelerimiz; gurur, kibir, benlik, zalimlik içeriyorsa, hakikatlere kapılar açılmayacaktır.

Eğer duygu ve düşüncelerimiz; edep, ilim, irfan, sabır, tefekkür, tevekkül, teslimiyet içeriyorsa, hakikatlere kapılar açılacaktır, levh-i mahfûz sayfalarının taşıdığı hakikatlere erişilecektir.

Kamer Sûresi 13 de “Elvâh” “Sayfalar” kelimesini, kendi bedenimizin levh-i mahfûz sayfaları olarak düşünebiliriz.

Hem bedenimiz hem de tüm varlık, hakikatlerin levhâlar boyutudur.

Levh-i mahfûz'un sayfaları varlık boyutunda, ilmî sayfalara dönüşmüştür.

Levh-i mahfûz'un o levhâlarına ancak tertemiz olanlar temas edecektir.

TEMİZ OLANLAR TEMAS EDER

Kur'ân'da "Ona ancak tertemiz olanlar temas eder" âyeti çok önemlidir.

Hakikatlere erişebilmek için, akıl ve gönül tertemiz olmalıdır.

Levh-i mahfûzun sayfalarına erişebilmenin yolu, çocuk saflığına erişmekle mümkündür.

Kur'ân'ın mânâsına ancak ve ancak temiz olanlar erişir.

Varlığın derinliklerinde olan sırlar okunmayı beklemektedir.

Varlık Kur'ân'ının tertemiz olan o sayfalarına, ancak temiz olanlar erişir ve onlar nice sırlara kapılar açar.

Kişinin o tertemiz Ulvî sayfalara temas edebilmesi için, abdestli olması gerekir.

Akıyla, gönlüyle, sözleri ve davranışlarıyla abdestli olanlar, istidatları nispetince levh-i mahfûz'un nice sayfalarına erişeceklerdir.

Sırlar kapısı, hadesten ve necasetten taharetli olanlara açılır.

Kişi günahını bilmeli, o günahdan dönmeli, tövbe etmeli ve tövbesine uymalı ve bir daha günaha dönmemeli.

Çocuk saflığında tertemiz olmak konusu çok iyi anlaşılmalıdır.

Hiçbir yargısı olmadan varlığa bakabilmek, sadece varlığı anlamak için tüm saflığıyla gözlemlemek ve düşünmek çok önemlidir.

Anneden doğan çocuk, yargıları olmayan, ayrımcılığı olmayan bir bireydir.

Çocuk saflığına erişenler, hakikatlerin sayfalarına erişeceklerdir.

Çocuk saflığına erişebilmek için, akıl ve gönül tertemiz olmalıdır.

Bu bölümde tertemiz nasıl olunur bunu açmaya çalışalım.

Levh-i mahfûz boyutuna erişebilmek, oradan okuyabilmek için, akıl ve gönül tertemiz olmalıdır.

Onun için Vâkıa Sûresinde geçen “Ona tertemiz olanlardan başkası temas edemez” âyeti bizlere bunu işaret eder.

Vâkıâ Sûresi 77:

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ

İnnehu le kurânun kerîm

İnne hu : Muhakkak ki o, tüm varlık, tüm Kâinat,
Le kurânun kerîm : Kur’ân’ı Kerim, okunan, okunmuş, soylu
asil, değerli

Meâli: “Muhakkak ki tüm varlık elbette Kur’ân’ı Kerîm’dir.”

Vâkıa Sûresi 78:

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ

Fî kitâbin meknûn

Fi kitâbin : İçinde, kitap, varlık kitabı,
Meknûnin : Korunmuş, gizli, saklı, dizili, görünmeyen

Meâli: “O varlık kitabının içinde gizli bir âlem vardır.”

Vâkıa Sûresi 79:

لَّا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

Lâ yemessuhû illel mutahherûn

Lâ yemessu hû : Yok, dokunmak, temas etmek, hissetmek,
anlamak, o
İllâ el mutahharûn : Tertemiz olanların dışında kimse,
saflaşmış, tertemiz

Meâli: “Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz.”

Vâkıa Sûresi 80:

تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ

Tenzîlun min rabbil âlemîn

Tenzîlun : İndirilme, verme, sunma, gelme, parça parça geliş

Min rabbi el âlemin : Tüm varlığı vücûdlandırılan, âlemlerin Rabbi

Meâli: “Tüm varlığı vücûdlandırandan gelmiştir.”

Vâkıa Sûresinin bu âyetlerini dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki tüm âlem, âlemlerin Rabbinin tecellisidir, O’ndan inzal olmuştur.

Tüm âlem gizli bir âlemden yani levh-i mahfûz’dan inzal olmuştur.

İnzal olan her varlık kendi içinde levh-i mahfûz’a ait sırlar taşır.

Bu sırlara erişebilmenin yolu aklın ve gönlün tertemiz olmasıyla mümkündür.

Onun için âyette “tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz” hakikati belirtilmiştir.

İnsan, levh-i mahfûz sayfalarına temas edebilmesi için, oradaki yazılımı hissedebilmesi için, temizlenmelidir.

Levh-i mahfûz’dan açığa çıkan âlemin hakikatlerine erişebilmesi için, temizlenmelidir ve beklemelidir.

Hadesten ve necasetten taharet nedir?

Temizlik; vücûdumuzun dışını mı yani ten yönünü ve giydiğimiz elbise yönünü mü temizlemektir?

Yoksa vücûdumuzun içini mi yani aklımızı, gönlümüzü ve hâllerimizi mi temizlemektir?

Hadesten taharet: Görünmeyen pislikleri temizlemek diye bilinir.

Kişinin vücûdunun dışını temizlemek diye tanımlanır.

Yani “cenâbet olan kişinin gusül abdesti alması şarttır” diye bilinir.

Cenâb: Bütün her yer demektir.

Cenâb-ı Allah kelimesi de buradan gelir.

Cenâb-ı Allah; bedenın sahibi, bütün her yerin sahibi, her yerde olan, her yeri saran Allah demektir.

Cenâbet ise: Bedenin sahibi olan Allah hakikatının şuurundan kopmak demektir.

Kişi Allah’a ait olan vücûda “bu vücûd benim” derse o kişi cenâbet olur yani cünüb olur.

Yani Allah’a ait olanı kendine nispet etmek cenâbet hâlidir.

Hades: Hads, hadis, hadise, olay aynı anlamlara gelir.

Hades: Söz, olay, olanlar, yenilenmek, kirlilik, mânânın söz boyutu, sözde kalmak, olayda kalmak, sözlerinde batıl olan.

Anlıyoruz ki hadesten taharet; bâtıl olan düşüncelerden, zanlardan, sözlerden, temizlenme durumudur.

Yani kişinin aklını; tüm ayrımcılık meydana getiren bâtıl olan düşüncelerden temizlemesidir.

Kişinin dilinden temiz kelimelerin akması, ancak aklını temizlemekle mümkündür.

Kişi söylediği sözlerde hep bâtıl olanı, hep ikilik ifadelerini, hep zulüm getirecek ifadeler aktarıyorsa, istediği kadar suyla vücûdunun dışını yıkasın, hadesten taharet yapmış olmaz.

Necasetten taharet: Görünen pislikler anlamındadır.

Kişinin dış elbisesini, namaz kılacağı ortamı pisliklerden temizlemesi diye bilinir.

Necis: Kirlilik, pis, zarar, kötülük meydana getiren, hâli kirli olan, hâli zararlı olan, eylemleri zararlı olan, demektir.

Necasetten tahareti, görünen pislik demekle anlıyoruz ki; kişinin kötülük içinde olan tüm hâl ve davranışlarını temizlemesidir.

Kişinin elbisesinden maksat, kişinin hâlidir, amelidir.

Kişinin hâlinin, amelinin temiz olması için, önce aklını temizlemelidir.

Yani hadesten taharet yapmalıdır

Yani aklını bâtil şeylerden, ayrımcılıktan, fitnelikten, gururdan, kibirden, kendini üstün görmekten, birilerini küçük görmekten, zarar verecek her türlü düşünceden, benlikten temizleme durumu necasetten taharettir.

Hadesten taharet yapanın, necasetten tahareti olur.

Yani aklını temizleyenin hâli de temiz olur.

Aklı ve hâli kirlilik içinde olan istediği kadar suyla temizlensin temizlenmiş sayılmaz.

Amaç vücûdun dışını değil, vücûdun içini yani aklını, gönlünü temizlemektir.

Sad Sûresi 33: “O kendi cehâletini bırakıp aslına döndü, böylece temizlenmeye başladı. Yönünü başka hiçbir yere çevirmeden yüce olana döndü.”

Anlıyoruz ki hadesten ve necasetten taharet; suyla olan temizlik değildir.

Hadesten ve necasetten taharet; hakikatleri anlamakla, kişinin özüne dönmekle, kişinin aslını anlamakla olan, ilmî, irfanî, edebî olan temizliktir

Suyla ancak kişinin teni ve elbisesi yani dış yönü temiz olur.

İlim, irfan, edeple kişinin aklı ve hâli yani iç yüzü temiz olur.

İç i temiz olmayanın dışı temiz olamaz.

Gönlü temiz olmayanın hâli temiz olamaz.

Abdest hakikati, suyla vücûdun dışını yıkamak değil, ilim, irfan, edep, Allah aşkıyla vücûdun içini yıkamaktır.

Suyla bin kez vücûdumuzun dışını yıkasak, aklımızı, gönlümüzü, hâlimizi, temizlemediğimiz müddetçe abdest almış sayılmayız.

Levh-i mahfûz sayfaları, abdestli olana, edep içinde olana açılacaktır.

Atalarımız hep şöyle söylemiştir: “Edeple gelen lütûf bulur.”

İnsan, levh-i mahfûz boyutuna ermek isterse,
O muhteşem âleme temas etmek isterse,
Levh-i mahfûz boyutunun rûh, nûr, nefis, beşer âlemine temas etmek isterse,

Âdem'den Muhammed'e akıp gelen muhteşem boyutlara ermek isterse,

Gaybi âlemin nice sırlarına erişmek isterse,
Evvelden âhire olan akışın adımlarına erişmek isterse,
Zâhir ve bâtın boyutunun nice görkemli âlemine erişmek isterse,

Levh-i mahfûz âleminden açığa çıkan, nice varlığın yaratılış hikmetini anlamak isterse,

O âlemden gelen kendi vücûd evreninde yolculuk yapmak, sırlara şahit olmak isterse,

Nice mucizelere şahit olmak isterse,

Kur'ân'da geçen nice öğüde uymalıdır, ilimden asla ayrılmalıdır, ilim ifade etmeyen şeylerle oyalanmamalıdır.

İsrâ Sûresi 36: "Ve lâ takfu mâ leyse leke bihî ilm innes sema vel basara vel fuâde kullu ulâike kâne anhu mesûlâ."

Ve la takfu ma leyse : Ardına düşme, durmak, şey, ne, değil, olmaz

Leke bihi ilmun : Senin, onun, ilim,

İnne el sema ve el basara : Muhakkak, işitme ve görme

Ve el fuade : İdrak, kalb, gönül,

Kullu ulaike : Hepsi, işte onlar,

Kane anhu mesul : Oldu, ondan, mesul, sorumlu

Meâli: "Bir ilim ifade etmeyen şeylerin ardına düşmeyin. Muhakkak ki işitmeniz ve görmeniz ve idrakinizle, işte bunların hepsiyle o konuda sorumlu olursunuz."

Hac Sûresi 3: "Ve minen nâsi men yucâdilü fillâhi bi gayri ilmin ve yettebiu kulle şeytânin merîd."

Ve min elnâsi	: İnsanlar,
Men yucadilu	: Kim, kimse, mücadele, tartışma, gayret,
Fî Allâh bi gayrı ilmin	: Allah için, hakkında, bir ilim olmaksızın,
Ve yettebiu kulle	: Tâbi olur, uyarlar, bütün, hepsi,
Şeytan	: Şeytani hâller, kötülük hâlleri, haktan uzaklaşan
Merid	: Haddi aşan, yoğun, taraftar, destek

Meâli: İnsanlardan, Allah hakkında bir ilim olmaksızın mücadele eden bazı kimseler vardır. O hâlde olanların hepsi şeytani hâllere tâbi olurlar.

Eğer kişi Kur'ân'ın edebî öğütlerine uyabilirse, mutlaka levh-i mahfûz hakikatine erişecektir.

Kişi, çocuk saflığında bir gönüle ulaştığında, sırlar ona açılacaktır.

Gönül ve akıl kirliliği temizlendiği zaman, levh-i mahfûzun sayfalarına temas edebilecektir.

Anneden doğan çocuk en saflığıyla tertemiz bir gönüle sahiptir.

O bebekte hiç ayrımcılık yoktur.

Gurur kibir yoktur.

Yalan nedir bilmez.

Dedikodu hiç bilmez.

İnanç ayrımı, millet ayrımı, renk ayrımı, cinsiyet ayrımı yoktur.

Onun gönlü tertemizdir.

En saf hâliyle eşyayı anlamak için bakar.

Kişinin hakikatleri görmesine engel olan şey, kendi takıntıları, inandığı hurafeler ve korkularıdır.

Kişi düştüğü kibir günahını mutlaka anlayabilmelidir.

Kişi kendini hakikatlerden uzaklaştıran her türlü bilgi, duygu ve düşünceleri iyi tanımalıdır.

Her kişi kendini muhasebe edebilmelidir.

Geçmişte yaşadığın şeylerden ders almayıp, öfke ve nefret taşıyorsan,

Geçmişte yaşadığın aldanma ya da aldatmalara takılıp kalmışsan,

Geçmişte olan şeylere hâlâ ahların vahların varsa,

Geçmişten ders alıp, geleceğe bakamıyorsan, geçmişe takılıp kalmışsan,

Dünyaya esir isen, çıkarların için zalimlik yapıyorsan,

Öfkene, hiddetine, kavgana, küçük görmene, kendini büyük görmene esir isen,

Kendi inancını, ibadetini, ibadethaneni, milletini, büyük görüyorsan,

Başkalarını kâfir görmeye devam ediyorsan,

Ayrımcılıklar, ikilikler, dedikodular içinde isen,

İlimden, fenden, irfandan uzak bir hâlde yaşıyorsan, hurafelerle oyalanıyor, asılsız şeylere inanıyorsan,

Kişileri makâmlarına göre ayırıyorsan, çıkarın için kişilere yaklaşıyorsan,

Yaratılan varlığa hor bakıyorsan, ayrımcılık içinde bakıyorsan,

Sevgi dediğin şey, senin çıkarın ise,

Bil ki sana engel olan senin kendi takıntılardır.

Gel, tüm bunları terk et.

Gel, tüm bunlardan uzak dur.

Bunları yapabiliyorsan, bil ki ilim sana kapılar açacaktır.

Merak ettiğin tüm soruların cevapları zaman içinde sana gelecektir.

Cevaplar gelmeye başladığında huzur da gelecektir.

Cevaplar gelmeye başladığında eğer eski hâllerinden birine dönersen, bil ki kapı kapanacaktır.

Döndüğün eski hâlden pişman olur, tövbe eder, samimi olursan bil ki kapılar tekrar açılacaktır.

Temiz ve samimi gönül, hakikatlere kapılar açacaktır.

Çocuk saflığına erişen akıl ve gönül, levh-i mahfûz'un sayfalarına erişecektir.

Tertemiz olmanın yolu, aklın ve gönlün tertemiz olmasıdır.

İnsan düştüğü günahı anlamalı, tövbe etmeli ve abdestli olmalıdır.

İnsan günahın ne olduğunu bilemezse, akli ve gönlü kirlilik içinde olur fark edemez.

Günah nedir? Tövbe nedir? Abdestli olmak nedir? Konularını inceleyelim.

Önce günah konusunu işleyelim.

GÜNAH

Günah “Cünâh” kelimesinden gelir.

Cünâh, cenâh kelimesiyle bağlantılıdır.

Cenâh; yan, kanat, her yer, her taraf, her yanı demektir.

Yani her yerin, her tarafın sahibi Allah’tır.

Her yerin sahibini görememek, o şuardan düşmek günahdır.

O şuardan düşen insan, günaha düşer.

Günaha düşen, benliğe, kibre, egoya, zalimliğe düşer ve günahkâr olur.

Günah dediğin düşmektir.

Tohumun toprağa düşmesi gibi...

Günah dediğin toprak ile buluşmaktır.

Tohumun toprak ile buluşması gibi...

Yeter ki günahlarından sonra filiz vermeye bak.

Yeter ki filizden meyveye akmaya bak.

Günahkârım deyip boğma kendini.

Günah işledim diye, karamsar olma, umutsuz olma.

Ne kadar günahın olursa olsun, Allah’tan ümidini kesme.

Günahından dönersen, o dönüş mağfirete açılan bir kapı olur.

Günahından dönmek, Allah hissi ile kucaklaşmak olur.

Günahsız insan olur mu? Olmaz elbette.

İnsan günah işlemeyen yaşayabilir mi? Yaşayamaz elbette.

Günah, seni kendine döndürür.

Günah, sana pişmanlık duygusunu getirir.

Pişmanlık tövbe ettirir.

Tövbe, seni Tevvab ile buluşturur.

Tevvab sana af kapılarını açar.

Af kapılarının ardında, mağfiret deryası vardır.

Bak bu kapılar, hep günahkâra açılır, “ben günahkârım” diyene açılır.

Günah seni sana döndürür, gönlün ile buluşturur, nice lütûflar getirir.

Günah, pişmanlık getirir, gözyaşı getirir, o gözyaşı temizlenmeyi getirir.

Günah kirlenmektir, kirlenmeyen hiç yıkanabilir mi?

Günah sana ah çektirir, ah kardeş demektir.

Ah, Ahî kelimesinden gelir.

Günahın sana, kardeşliği hatırlatır, tüm varlığın birbiriyle kardeş olduğunu hatırlatır.

Günahın sana, kardeşinin hakkını, varlığın hakkını yememeyi hatırlatır.

Günah işlemeseydin, ah çekmezdin.

Ah çekmeseydin, kardeşliği bilemezdin.

Ten boyutunda can kardeşin var, can boyutundan gelen bir “ah” var.

İşte günah, o ah’tan gelen bir sesleniştir.

Günah seni, can ile buluşturan bir ateştir.

Günah işleyen, hâlk içinde serkeştir.

O serkeşlikten vazgeçen, can ile buluşan kardeşdir.

Günahsız insan olur mu? Olmaz elbette.

Yaratılan varlığın içinde, tek günah işleyen insanoğludur.

İşte o insanoğlu da, Allah hakikatini idrak edecek tek canlıdır.

Anla ki günah, seni insan makâmına getirecek olan bir ateştir.

Günah dediğin, kemâlâta giden yoldur.

Günah dediğin, haberdar olmaktır, kendinden, duygularından haberdar olmaktır.

Günah dediğin, kendini sigaya çekmektir, “ben bunu niye yaptım ki” diyebilmektir.

Günah dediğin, gönlünü keşfetmektir, aşk kapısının anahtarını bulmaktır.

Günah dediğin, varlığa dönebilmektir, varlık ile kucaklaşabilmektir.

Günah, insan olabilmenin yoludur.

Temizlenmenin yoludur, Hakk’a teslim olabilmenin yoludur.

Günah, varlığından geçebilmenin, Hakk’a teslim olabilmenin duygusudur.

Günah dediğin, hasta olan aklını, kirli olan gönlünü, gözyaşı ile temizlemenin yoludur.

Günah dediğin, düşmektir, Yûsuf gibi bir kuyuya düşmektir.

O kuyuya düşmeden, o kuyuda yıkanmadan, kendi vücûdunda olan Sultan ile buluşulabilir mi?

Günah dediğin, tenine batan dikenler gibidir.

O dikenler batmadan, elin kanamadan, canın yanmadan, hiç vücûda dönülebilir mi?

Vücûda dönmeyen hiç anlayabilir mi?

Günah, düşmektir.

Tohumun toprağa düşmesi gibi.

Hiç tohum toprağa düşmeden filiz verebilir mi?

Hiç filiz çıkmadan, ağaç oluşabilir mi?

Günah düşmektir, tövbeye düşmektir, pişmanlığa düşmektir.

Hiç düşmeden, yanmadan, pişmeden, şekillenmek olabilir mi?

Yemek bile, ateşe düşmeden, pişmeden, yanmadan lezzete dönmez.

Günah dediğin, düşmektir, yanmaktır, pişmektir, gözyaşı dökmek, temizlenmektir.

Düştüğün günahın kıymetini bil, eğer bilirsen o günah seni insan edecektir.

Günah, hata demektir, hatasız insan olur mu?
Hata yapmadan gerçek bulunur mu?
Hatasını anlayan kimseye açılır yollar.
Hatasını anlayan kimseye gelir lütûflar.
Günah pişmanlığa giden yoldur.
Pişmanlık, içindeki sevginin dalgalanmasıdır, sevginin kendini hissettirmesidir.

Pişman olan tövbe kapısına gelir, tövbe eden mağfiret bulur.
“Sen günahkârsın” diyenlere alınma, “ben günahkâрім” de.
Günah eğilmek demektir, hiç eğilmeden doğrulmak olabilir mi?
Günah kirlenmek demektir, hiç kirlenmeden yıkanmak olabilir mi?

Günah işledin, bak için yandı.
Günah işledin, bak vicdan azabı çektin
Günah işledin, bak ne pişmanlıklar yaşadın.
Bak günahın seni nasıl yıkamaya başladı, seni nasıl kendine döndürdü, sana nasıl duygular hissettirdi.
Günahkâрім diye, yakma bitirme kendini.
Umutsuzluğa düşme, toplumdan uzaklaşma, kapatma kendini.
İşlediğin günah seni, nice duygularla yıkayacaktır, seni nice duygularla tanıştıracaktır.

Gel günahının kıymetini bil.

Günah eğilmektir.

Günah dönmektir.

Günah düşmektir.

Tohum gibi toprağa düşmektir.

Rahmet ile buluşmaktır.

Af ile buluşmaktır.

Kendin ile barışmaktır.

Gel günahımı anla, gel rahmete ulaş.

Günah kul olabilmenin derin duygusudur.

Kendine dönmenin, gönlün ile tanışmanın yoludur.
Günahsız insan olur mu? Elbette olmaz.
Günah, insan olabilmenin derin duygusudur.
Günah, pişmanlık kapısının anahtarıdır.
Günah, rahmet duygusuna olan sesleniştir.
Gel anla günahını, gel pişman ol ve tövbe et.
Gel, Allah sevgisiyle temizlen.
Gel “ben günahkârım” de.
Bil ki “ben günahkârım” diyenlere açılır kapılar.
Allah’tan ümidini kesme.
Bil ki Allah’tan ümidini kesmekten daha büyük günah yoktur.
Allah’ın rahmeti geniştir, senin günahın O’nun rahmet der-
yasında kaybolur gider.

Denize düşen bir damla kirin kaybolup gittiği gibi.

Bakara Sûresi 222: “Muhakkak ki yaptıkları hataları anlayıp dönenler, Allah sevgisine ulaşırlar ve kendilerini hakikatlerle temizleyenler bir sevgi içinde olurlar.”

Bakara Sûresi 128: “Rabbimiz! Seni anlayıp teslim olanlardan, barış ve huzur üzere olanlardan eyle bizi ve bizim neslimizden gelenleri de seni anlayıp teslim olanlardan, barış ve huzur üzere olanlardan eyle ve bize hakikatleri anlamadaki usûlleri bildir ve yaptığımız hatalardan pişman olup döndüğümüzde bizi bağışla. Muhakkak ki sen, yaptığı hataları anlayıp dönenlerin tövbelerini kabul edensin, varlığı özünden var edensin.”

İşte günahkâr olan tövbe etmelidir.

Kul hakkına giren günaha düşer, tövbe etmelidir.

TÖVBE

Kişi düştüğü gafleti anlamalı ve tövbe etmelidir.

Kişi bilmelidir ki, gafletten geçmeden hakikatlere erişilemez.

Kişi günahlarından tövbe edip, aklını gönlünü tertemiz etmelidir.

Tertemiz etmelidir ki, levh-i mahfûz sayfalarını okuyabilsin, oraya temas edebilsin.

Günahtan arınmanın yolu tövbe etmektir.

Peki, nedir tövbe?

Nasûh tövbesi denilen nedir?

Şimdi de, Kur'ân açısından tövbe konusunu inceleyelim

Neydi tövbe etmek?

Yaptığımız bir zulümden tövbe etmekle kurtuluyor muyuz?

Tövbe; günah işleyip tövbe etmek, yine günah işleyip yine tövbe etmek miydi?

Yoksa kâlden tövbe edip, bir daha günaha dönmek miydi?

Birine yaptığımız zulüm ortada dururken, Allah yaptığımız tövbeyle bizi affediyor mu?

Tahrîm Sûresi 8: "Tevbeten nasûhâ" "İçten samimi tövbe edin."

Evet, nedir tövbe?

Nedir nasûh tövbesi?

Tövbe; kişinin, bilerek ya da bilmeyerek kendisine ya da çevresine ya da başka kişilere yaptığı kötülüğü görmesi ve gerçekten pişman olarak, bir daha kötülükler yapmamak için söz vermesidir.

Tövbe; gafleti, gıybeti, kibri, bilmişliği, kâlb kırmayı, dedi-koduyu çekiştirmeyi, iftirayı, yalanı, kul hakkı yemeyi, hasetliği, fesatlığı, zararlı şeyler içinde olmayı terk etmenin adıdır.

Yaptığı hataya tövbe edip, o hataya tekrar dönüp, tekrar tövbe edip tekrar hataya dönüp tekrar tövbe edilmesi tövbe değildir.

Günah; hata demektir, zarar vermek demektir, hak yemek demektir.

Tövbe; hatasını anlayıp dönmek demektir.

Tövbe; yaptığı hatayı anlayıp bir daha o hataya dönmemektir.

Yaptığı zulümden pişmanlık duyan kişiye tövbe kapısı açılır.

Tövbe; iyi biri olmanın, yani insan olmanın kapısını açar.

Tövbe, kul hakkına girdiğini farketmektir.

Kişi, bir kulun hakkını yediğinde zalim durumuna düşer.

Zalim kişi kendi cehennemini hazırlamıştır.

Ve yaptığı zulmün muhakkak ki karşılığını alacaktır.

Tövbe “ت، و، ب”؛ günahlardan dönmeye söz vermek, dönmek, vazgeçmek, terk etmek, pişmanlık duymak anlamlarına gelir.

Nasuh “نَّصُوْحٌ”؛ hâlis, temiz, nasihat, bozulmayan, kirlenmeyen, nesh etmek, hükümsüz bırakmak, iptal etmek, kaldırmak, temizlemek, o hâlden vazgeçmek anlamlarına gelir.

Nasûh tövbesi: Yaptığı hataya bir daha dönmek üzere Allah’a söz vermek ve bir daha o hataya dönmemektir.

Bunun ölçüsü; kişi yaptığı hatayı hatırladıkça, kendinden utanır, tüyleri diken diken olur, kendini ayıplar. İşte bu pişmanlık duygusudur.

Kişi, düştüğü hatadan gerekli dersi almalı, o hataya bir daha düşmemeye gayret göstermelidir.

Nasûh tövbesinde pişmanlık duygusu vardır, pişmanlık duygusu kişiyi bir daha hata yapmaktan uzak tutar.

Bunu gerçekleştiren insanlar kâmil kimselerdir.

Kişi hata yapıp, tövbe edip tekrar hata yapıyorsa buna tavuk tövbesi denir.

Kâmil insanlar tavuk tövbesini şöyle tarif etmişlerdir:

Tavuk yerde gördüğü dışkıyı yer ve gagasını yere silerek “Allah’ım bir daha dışkı yemeyeceğim” diyerek tövbe edermiş.

Ve tövbesini unuttur, tekrar bir dışkı gördüğünde hemen koşar yine yermiş.

İşte kişi tövbe edip, tekrar günah işliyorsa bu tövbeye kâmil kişiler “tavuk tövbesi” demişler.

Onun için kâmil kişiler: “Evladım! Yapacaksan nasûh tövbesi yap, tavuk tövbesi yapma, bil ki hakikat yolu nasûh tövbesi yapana açılır” diye öğüt vermişlerdir.

Nasûh tövbesi dil ile değil, kâlbîdir.

Nasûh tövbesi, bâtil olandan ve kötülükten uzaklaşmakla mümkündür.

Kişinin nâsuh tövbesine ulaşabilmesi için, Allah’ın mağfiretine ulaşması gerekir.

Eğer kişi tövbesinde samimi olur ve hata yapmamaya gayret ederse, edep üzere olmaya başlar.

Edep üzere olan kişiye, lütûf kapıları açılır ve kişi kendine ârif olmaya başlar.

Kendinde ve tüm varlıkta her an tecelli eden Allah’a şahit olmaya başlar.

İşte bu şahadet, kişinin Allah’a teslimiyetine kapı açar, kişi açılan kapıdan Allah’ın mağfiretine ulaşır.

Ve işte o zaman kul, her an Allah’ın mağfireti üzere yaşar.

Bu mağfiret kişinin günaha düşmesine izin vermez.

İşte o zaman kişi nasûh tövbesine ulaşır.

Nasûh tövbesine ulaşan kişi, hiç kimseye zerre kadar zarar veremez, kimseyi kandıramaz, kimsenin hakkını yiyemez.

Çünkü onun gönlü her an Allah aşkıyla doludur.

O aşk ona hata yaptırmaz.

İşte nasûh tövbesi için mağfiret şarttır.

Mağfiret için de; edep ile, ilim ile, idrak ile, tefekkür ile Allah'a şahit olmak şarttır.

Mağfiret; kirletmeyecek olanı giyinmektir.

Kişiyi günah kirinden uzak tutacak tek şey, Allah'ın mağfiretidir.

Kişi Allah'ın mağfiretine mazhar olmuşsa, Allah o kişinin kalbinden her an ona sevgisini hissettirir.

O sevgi, kişinin hata yapmasına engel olur.

Allah'ın sevgisine mazhar olan kimse, kimseyi üzemez, kimseye kötü söz edemez, kalbini kıramaz, hakkına giremez.

O kişi, hiçbir zaman kul olduğunu unutmaz, her an kulluk makâmında durur, kulluk şuuru ile hareket eder.

Her varlığın kendisi gibi Allah'ın bir kulu olduğunu bilir ve Allah'ın her varlıkta her an tecelli ettiğini bilir.

Bir kula zarar vermenin Allah'a zarar vermek olduğunu bilir.

İşte nasûh tövbesine ulaşan, nereye bakarsa baksın Allah'ın vechî oradadır, şuuru ile yaşar.

Nasûh tövbesine erişen, "El Âsım" esmasıyla korunacaktır.

Âsım "عَاصِمٍ": Günahlardan koruyan, temiz eyleyen, günahlardan uzak tutan, kötülük yapmaktan uzak tutan demektir.

Nasûh: Temizlenmek, arınmak, benliği bırakmak demektir.

Nasût; İnsan olmak demektir.

İnsan makâmına eren, temizlenmiş olandır, teslim olandır, mü'min olandır, Hakk ile Hakk olandır.

İşte günah: Düşmek demektir, hata demektir, yanlış yapmak demektir,

Tevbe: Hatasını anlayıp dönmek, düştüğü yerden kalkmak demektir.

Tevvab: Tevbeleri kabul eden demektir.

Afv: Affolunmak, bağışlanmak, hatasından temizlenmek demektir.

Afûv: Affeden, bağışlayan, temizleyen demektir.

Gafûr: Lütûflarla temizleyen, kirletmeyi giyindiren demektir.

Mağfiret: Lütûflara kavuşturan, lütûflarıyla kulunun hata yapmasına izin vermeyen, lütûflarıyla kirlenmeye engel olan.

Tevbe; hatasını anlayıp, o hatayı bir daha yapmamak üzere dönmek demektir.

Hata her yerin sahibini görmekten uzaklaşmak demektir.

Hata yani günah ama kendine ama birine zarar verici her türlü eylemin adıdır.

Tevbe, insan olmanın ilk adıdır.

Tevbe dil ile değildir, kâlb ile.

Kul hatasını anlar tevbe ederse Allah kulunun tevbesini kabul eder.

Lakin tevbenin kabul edilmesi, kulun affolması demek değildir.

Kul hatasını anlayıp tevbe ettiğinde, Allah onun tevbe dilekçesini kabul eder.

Ve kulunun tevbesinde samimi olup olmadığını bekler.

Kul tevbesinde samimi ise ki o samimiyet kulun o günaha dönmemesinde gizlidir.

İşte o zaman Allah'ın tevvab ismi tecelli eder.

Kulun affedilmesi için ise, Allah'ın afûv isminin tecelli etmesi gerekir.

Yâni kulun günahından temizlenmesi.

Eğer kul hatasına bir daha dönmezse, o yaptığı hatayı unutmazsa, her an pişmanlık duyarsa o zaman Allah'ın afûv ismi tecelli eder ve kul günahından temizlenir.

Eğer kul tevbesinde samimi olur ve hata yapmamaya gayret ederse ve kul Allah'a arif olur, varlığının ve tüm varlığın sahibini

bilirse ve yalnızca Allah'a teslim olur ve o şuurda yaşarsa, işte o zaman Allah'ın gafûr ismi tecelli eder.

Ve işte o zaman kul her an Allah'ın mağfireti üzere yaşar.

İşte o zaman kul Allah'a ait lütûflara öyle gark olur ki o lütûflar onun gaflete düşmesine, hata yapmasına izin vermez.

İşte mağfiret; kirlitmeyecek olanı giyinmektir.

İşte o zaman Allah'ın lütûfları kulun düştüğü gafletten hızla dönmesine sebep olur.

İsmet sıfatı, Allah'ın mağfiretine mazhar olmuş kullarına aittir.

İsmet sıfatı, düştüğü gafletten ilk saniyede dönen demektir.

İşte âyetlerden de anlıyoruz ki, önce günaha düştüğümüzü fark edeceğiz.

Sonra tevbe edip, yani o hatayı tekrar etmemek için Allah'a söz vereceğiz.

İşte tevbesinde samimi olan affa mazhar olur.

Ve affa mazhar olduktan sonra Allah'a arif olup tam teslimiyetle teslim olan, Allah'ın mağfiretine mazhar olur.

Mağfirete mazhar olmak; korunmaktır, koruyucunun koruyuculuğuyla kuşatılmaktır.

Miğfer kelimesi de mağfiret kelimesinden gelir.

Başa geçirilen miğfer, başı dış etkilerden koruyan bir başlıktır.

Bizler zayıf varlıklarız.

Her an hataya düşebiliriz, birinin kalbini kırabiliriz, birinin hakkına girebiliriz.

Birilerini küçük görüp, birilerine yücelik isnat edebiliriz.

Dünya menfaatine düşüp Allah'ı unutabiliriz.

Kişi yaptığı hatayı hiç unutmamalı, o hatayı hatırladığında tüyleri diken diken olmalı, hep içi titremeli.

Kişi yaptığı hatayı unutmazsa hep pişmanlık içinde yaşarsa o kişi kolay kolay hataya düşmez. Daha dikkatli yaşar.

Eğer kişi Allah'ın mağfiretine mazhar olmuşsa, Allah o kişinin kalbinden her an ona sevgisini hissettirir.

O sevgi kişinin hata yapmasına engel olur.

Allah'ın sevgisine mazhar olan kimse, kimseye kötü söz etmez, kalbini kırmaz, hakkına girmez.

O kişi hiçbir zaman kul olduğunu unutmaz, her an kulluk makâmında durur, kulluk şuuru ile hareket eder.

Kul olduğunu bildiğinden dolayı gaflete düşme ihtimalini hiç unutmaz.

İşte kişi bir hataya düştüğünde hatasını anlamalı.

Allah'a tevbe etmeli.

O hatasını bir daha yapmamalı ve Allah'ın affını beklemeli.

Allah'ın affına mazhar olmayı ve O'nun mağfiretine mazhar olmayı kalben istemeli.

İyi insan olmanın yolu bu kapılardan geçiyor.

Allah bizim iyi insan olmamızı irade ediyor ve her an iyi çalışmalarda olmamızı irade ediyor.

Allah'ı unutmayan her an kalbinde hisseden, iyi insan olarak yaşar ve kimseye zerre kadar zarar veremez.

Tövbe dil ile olsa da asıl tövbe akıl ve gönül abdesti almakla mümkündür.

Şimdi de abdest konusunu inceleyelim.

ABDEST

Abdest nedir?

Abdest bizlere ne mesajlar sunuyor?

Abdest sadece bedenin bazı kesimlerinin su ile yıkanması mıdır?

Dışımızı su ile temizleriz, peki ya içimiz nasıl temizlenecek?

Aklımızda ve gönlümüzde olan;

Gurur, kibir, benlik, inat, hasetlik, fesatlık, fâsıklık,

Dedikodu, çekiştirme, iftira, yalan,

Hor bakmak, aldatmak, hak yemek, çalıp çırpmak,

Zarar vermek, kötülük yapmak, gibi duygular dışımızı yıkamakla temizlenir mi?

Çevremize olan kötülük hâllerimiz nasıl temizlenecek?

Peki, nedir abdest?

Abdest dışımızı mı yıkamaktır?

Yoksa abdest dışımızı değil içimizi mi yıkamaktır?

Yoksa hem içimizi hem de dışımızı mı yıkamaktır?

Su ile dışımızı temizleriz.

Peki, içimizi ne ile temizleyeceğiz?

Su ile abdest alıp, dışımızı yıkayıp, kendi içimize ne mesajlar aktarmalıyız?

Abdestin derin mesajları ne olabilir?

Öyle bir abdest alalım ki; aklımız, gönlümüz, hâllerimiz tertemiz olsun.

Öyle bir abdest alalım ki; levh-i mahfûz sayfaları bize açılsın.

Öyle bir abdest alalım ki; hakikat kapılarının açılmasına vesile olsun.

Öyle bir abdest alalım ki; bizi Hakk'la buluştursun.

Öyle bir abdest alalım ki; bizi Sâlih kişi yapsın.

Öyle bir abdest alalım ki; bizi İslâm'la şereflendirsin.

Evet, nedir abdestten gelen derin mesajlar?

Nedir her bir organın yıkanmasındaki derin mesajlar?

İşte abdestten gelen derin mesajlar.

Önce niyet edilir.

Peki, nedir niyet?

“Niyet ettim Allah rızası için abdest almaya” diye niyet edilir.

Niyetteki derin mesajlar nedir?

Niyet; aramaktır, istemektir, yönelmektir, bir yola girmektir, söz vermektir.

Temizlenmeye söz veriyorum.

Hakk yolunda olmaya söz veriyorum.

Hakk'a yönelmeye, o yoldan dönmeyeceğime söz veriyorum.

Niyetimde hâlis olmaya, samimi olmaya söz veriyorum.

Hakikatleri anlamak için gayret edeceğime söz veriyorum.

İlim üzere olmaya söz veriyorum.

Sonra eller yıkanır.

“Eûzübillahimineşşeytanirracim Bismillahirrahmanirrahim” denilerek eller bileklere kadar ve parmak araları da dâhil olmak üzere üç defa yıkanır.

Nedir ellerin üç defa yıkanmasındaki derin mesaj?

El; tutmaktır, tutunmaktır, teslim olmaktır, el vermektir, ilme talip olmaktır.

Öğretmene el vermektir, yani öğretmenin tebliğine tutunmaktır.

“İnnellezîne yubâyiûneke innemâ yubâyiûnallâh yedullâhi” âyetinin sırrıdır.

Hakk'ın ilmine tutunmaktır.

Esir olduğun üç şeytanı bırakmak, Rahmân'a tutunmaktır.
Üç makâmın tecellisine tutunmaktır.

Kişiyi esir alan, Hakk'tan uzaklaştıran her şeyi bırakmak,
gerçeğe tutunmaktır.

Dünyaya tutunmayı bırakmak, Hakk yoluna tutunmaktır.

Aklındaki bâtil bilgileri bırakmak, ilme tutunmaktır.

Sonra ağız yıkanır.

Ağzımızı temizlemek nedir?

Ağzımıza girenin ve ağzımızdan çıkanın temiz olması ne demektir?

Ağzımız neden üç defa yıkanır, nedir bunun hikmeti?

Nedir ağız yıkanmasındaki derin mesaj?

Ağzımızdan çıkan sözleri temizlemek.

Ağzımızdan artık dedikodu çıkarmamak, birini çekiştirmeyi bırakmak.

Yalan söylemeyi, asılsız sözler söylemeyi terk etmek.

Ağzımızdan öfke, hiddet, kavga içeren sözler çıkarmamak.

Yol aldığımız üç makâmda, tertemiz lütûflarla hareket etmek.

Gönlümüzü üç makâmın hakikatlerine açmak.

Ağzımıza girenin temiz olması gerekir, haram yememeliyiz,
haram içmemeliyiz.

Ağzımıza giren yiyecek ve içecek emeklerimizin karşılığı olmalıdır.

Asla kul hakkı yememeliyiz.

Sonra burun yıkanır.

Burnumuza üç defa su çekeriz ve burnumuzu üç defa temizleriz.

Nedir burnun yıkanmasındaki derin mesaj?

Nefesin sahibini bilmek.

Aldığımız verdiğimiz nefesin kıymetini bilmek

Öfke dolu, kibir dolu nefesimizin olmaması.

Nefesimizi temizlemek.

Nefesini temizleyen kimsenin yolu açıdır.

Üç makâmın tecellisine ulaşmak, temiz nefesle mümkündür.

Üç makâmın zikri, nefeste gizlidir.

Mâide Sûresi 3: “Aldığınız nefesin farkında olmamak”

Kehf Sûresi 96: “Dedi ki: O’nun size nefes alıp verdirdiğini anlayın”

Zuhruf Sûresi 5: “Sizin her an nefes alıp vermeniz bizim zikrimiz değil midir?”

Zâriyat Sûresi 41: “O nefes alıp vermenin hikmetini”

Kalem Sûresi 16: “Onlar, burunlarından nasıl nefes alıp verdirdiğimizi hiç düşünmezler mi?”

Sonra yüz yıkanır.

Yüzümüzü üç defa yıkarız.

Nedir yüzümüzü üç defa yıkamadaki derin mesaj?

Eski bakışımız olan eşya bakışını terk etmek, üç makâmın irfanîyetiyle eşyanın hakikatine bakabilmektir.

Sûret bakışını terk etmek, sîret yönüyle bakmaktır.

Üç makâmın mânâsına ulaşmaktır.

Her yere “Vechullah” idrakiyle bakmaktır.

Allah’ın fiil yüzüne, sıfat yüzüne, Zât yüzüne ulaşmaktır.

Sonra kollar yıkanır

Sağ kol dirseğe kadar üç kez, sonra sol kol aynı şekilde üç kez yıkanır.

Nedir kolları yıkamadaki derin mesaj?

Kol, tutmaktır, tutunmaktır, bağlanmaktır.

Hakikat yoluna tutunmaktır, hakikat yoluna bağlanmaktır.

Kirli kollarla hakikat yoluna tutunamayız.

Kol kendini adamaktır, tevekkül etmektir, teslim olmaktır.

Üç defa kollarımızı yıkamak, tutduğumuz üç şeytani hâlin terk edilmesidir.

Kolları temiz olan, üç makâmın tecellisine tutunur, ona göre hareket eder.

Hakikat yoluna tutunabilmek için, bâtil alanı terk etmek gerekir.

Eski bâtil alana olan tutunmamızı terk etmek, kollarımızı yıkamanın sırrıdır.

Yani eski tutunduğumuz, yalan, hurafe, zulüm getiren alanı bırakmaktır.

Mina'da taşıdığımız üç şeytan, tutunduğumuz üç şeytani hâli terk etmenin sırrıdır.

Sağ kolumuz, manevi boyuta olan bağlılığımızdır.

Sol kolumuz, beşerî yaşantımıza olan sorumluluk bağlılığımızdır.

Hem dünyasal boyutumuzu, hem de manevi boyutumuzu dengede tutmalıyız.

Hazreti Sâlih'in, "kuyudan bir gün siz için, bir gün deveniz için" hakikati, dünya boyutu ile mânâ boyutunu unutmadan yaşamalıyız.

Her iki cihette de dengeyi yakalamalıyız.

Ve her iki cihette de samimi olmalıyız.

Sağ diriliği, sol fâniliği gösterir.

Diri olan Allah'tır, fâni olan kuldur.

Fânilik makâmına eren, fenâfillâh sırrına erer, ölmeden önce ölme sırrına erer.

Allah'ta fâni olan, Allah'ta bâki olur.

Sonra baş mesh edilir.

Mesh kelimesi İbranice kökenlidir, Tevrat'ta birçok yerde geçer.

"Mesh-Mesih-Masih-Mâşihâ" مَسِيح, msh-mşh kelime kökünden gelir.

Abdestte "Mesh etmek" kelimesi de buradan gelir.

Mesh: Temizlenmek, arınmak, kirlilikten kurtulmak, aklını temizlemek, yağla ovulmuş, bâtil bilgilerden uzaklaşmak, ilmî bilgilerle güçlenmek, nûrlanmak, aydınlanmak gibi anlamlara gelir.

Bu kelime İbranice “Mâşîḥa” yağla ovulmuş, anlamındadır.

Abdestte başın mesh edilmesinin hikmeti, beynin bâtil bilgilerden temizlenmesine işarettir.

Akılda olan kirli bilgiler, zarar verici bilgiler, ilim ile temizlenmelidir.

İlim, su ile remzedilmiş, su ile temizlenmek ilim ile akıldaki kirli bilgilerin temizlenmesi olarak işaret edilmiştir.

Nedir başın mesh edilmesindeki derin mesaj?

Mesh etmek, akıldaki tüm bâtil alanı silmektir.

Aklımızda, Allah’ın ilminden gayri bir şey bırakmamaktır.

Öfkesel, hiddetsel, kibirsel duygular getiren, zalimlik oluşturan tüm bilgileri silmektir.

Aklımızdaki asılsız bilgileri silmektir, yalan şeyleri, hurafeleri silmektir.

Aklı temiz olmayanın, hakikatleri idrak etmesi mümkün değildir.

Sonra kulaklar yıkanır.

Her iki el ıslatılıp, kulakların içi ve dışı temizlenir.

Nedir kulakları yıkamadaki derin mesaj?

Bâtil bilgiler duymamaktır.

Dedikodu, yalan dinlememektir.

Dünyaya esir olunacak olan şeyleri dinlememektir.

Hep ilme dayalı bilgiler dinlemektir.

Can kulağıyla dinlemektir.

Varlıktaki, Allah’ın seslenişini dinlemektir.

Sonra boyun mesh edilir.

Nedir boynun mesh edilmesindeki mesaj?

Boyun, yöneldiğimiz yoldur.

Döndüğümüz makâmıdır.

Hiç bâtil alana dönmeden, hakikat yönünde dosdoğru ilerlemektir.

Boyun, Allah'a başını sunmaktır.

Secde makâmıdır.

"Bedenimin sahibi sensin Allah'ım" diyebilmektir.

Fenâfillâh makâmına ermektir.

Sonra ayaklar yıkanır

Ayaklar üç kez yıkanır.

Sağ ayağımız da, sol ayağımız da üç kez yıkanır.

Sağ ayağımız, mânevi yolun yürüyüşüdür.

Sol ayağımız, dünya sorumluluğu, varlığa ve çevremize yardım, hizmet yolculuğudur.

Nedir ayakların yıkamasındaki derin mesaj?

Ayaklar yürüyüştür, ilerlemektir.

Hakikat yolunda yol almaktır.

Dünya boyutunda, adalet ve hukuk ölçüsüyle hareket etmektir.

Ayaklar, makâmlardaki irfan yolculuğudur.

Nereye gittiğini bilmektir.

Üç makâm üzere yol almaktır.

Sağlam basmak, sağlam hareket etmektir.

Şahitlikle, delillerle yürümektir.

Ayakları kirli olanın, hakikat yolunda ilerlemesi mümkün değildir.

Yani bâtil yolda, yalan yolunda, zalimlik yolunda, ayrımcılık yolunda gidenin, hakikatler yolunda gitmesi mümkün değildir.

İşte abdest:

Temizlenmektir, arınmaktır.

Tüm fenâ hâllerden temizlenmektir.

Varlığından geçmektir.

Sâlih kimse olmaya erişmektir.

Kişi; dedikodu yapıyorsa, hor bakıyorsa, hasetlik, fesatlık içindeyse, gurur, kibir içindeyse, çalışıyor çırpıyorsa, dünya malına mülküne esir ise, işte o kişi abdestsizdir.

Kişi; bir kimseye zarar veriyorsa, zerre kadar haksızlık yapıyorsa, işte o kişi abdestsizdir.

Kişi; Allah'ın ûlvîyetinin yanında kendine varlık isnat ediyorsa, işte o kişi abdestsizdir.

İstedığımız kadar dışımızı yıkayalım, içimiz temiz olmadığı müddetçe abdestli değildir.

Levh-i mahfûz kapılarının açılması için, içimiz temiz olmalıdır. Aklı ve gönlü abdestli olana, hakikat kapıları açılır.

Abdest hakikati; suyla vücûdun dışını yıkamak değil, ilim, irfan, edep, Allah aşkıyla vücûdun içini yıkamaktır.

Suyla bin kez vücûdumuzun dışını yıkasak, aklımızı, gönlümüzü, hâlimizi temizlemediğimiz müddetçe abdest almış sayılmayız.

Kişinin hakikatleri anlaması, onlara temas edebilmesi için öncelikle gönlüne abdest aldırmalıdır.

Aklımızda ve gönlümüzde olan;

Tüm hurafeleri,

Aslı olmayan şeyleri,

İnat, gurur, kibir, benlik,

Hasetlik, fesatlık, fâsıklık,

Dedikodu, çekiştirme, iftira, yalan,

Birine hor bakma, birini yüce görme,

Makâm hırsı, şan hırsı,

Para, mal, mülk esareti,

Aldatmak, hak yemek, çalmak,

Birine zarar vermek, kötülük yapmak,

Kişilerin makâmına göz dikmek, çekememek,

Kişilerin parasına, malına zerre kadar da olsa göz dikmek,

Bunlar ve bunlar gibi bizleri kirleten tüm kötü hâllerden uzaklaşmalıyız.

Aklımızı ve gönlümüzü temizlemeli, içsel abdeste ulaşmalıyız.

Yoksa vücûdumuzun dışındaki kiri görür de, içindeki bu kirleri görmezsek, asla abdestli olamayız.

Abdestten murad; aklımızı, gönlümüzü temizlemektir.

Gönlü temiz olmayanın, levh-i mahfûz boyutunu hissetmesi mümkün değildir.

İçsel abdesti olmayan kişinin, Kur'ân'daki manaya ulaşması, o manaya temas etmesi olamaz.

Kişi bin defa suyla vücûdun dışını yıkarsa, gönül temiz olmadıktan sonra abdest almış olmaz.

Hakikatlere, ancak ve ancak gönlünü temizleyenler ulaşabilir.

Gönül temiz olmadan, Allah hakikatinin şuuruna ulaşmak mümkün değildir.

Gönlü temiz olmayan kişi; her gün bin defa suyla abdest alsın, bin rekât namaz kılsa, Allah hakikatini anlayamaz, gönül cennetine adım atamaz.

Gönlü temiz olan, çevresinde iyi hâllerle hareket eder, hiç kimseye zerre kadar zarar vermez, tertemiz düşünceler ve tertemiz huylar içindedir.

Enfâl Sûresi 37: "Li yemîzallâhul habîse minet tayyibi ve yecalel habîse badahu alâ badın fe yerikumehu cemîan fe yecalehu fî cehennem ulâike humul hâsirûn."

Meâli: "Temiz huylu olanla, kötü huylu olan; Allah'ın hakikatlerini anlayıp anlamadığına göre ayırt edilir. Onların bazısı bazısını kötü huylu yapar. Böylece o hâlde olanlar bir arada bulunur. İşte o kötü şeyler yapanlar, yakıp yıkıcı hâller içindedirler. İşte hüsrana uğrayanlar onlardır."

Aklı ve gönlü abdestli olmayan kişi, çevresinde olan kimse-lerin akıllarını ve gönüllerini kirletir.

İnsanın duyguları, düşünceleri, huyları, davranışları, temiz değilse o kişi abdestli değildir.

Sâlih kimse aklına ve gönlüne abdest aldırır kişidir.

Gönlüne abdest aldırır kişi, Allah'ın hakikatlerine temas eder, hakikatlerin mânâlarına ulaşır.

Eğer kişi çevresine zarar içindeyse, işte o kişi abdestsizdir.

Kişi, suyla abdest alsa bile, çevresine zarar veriyorsa, dedikodu yapıyorsa, hor bakıyorsa, hasetlik, fesatlık içindeyse, bulunduğu makâmda gurur, kibir içindeyse, çalıyor çırpıyorsa, dünya malına mülküne esir ise, işte o kişi abdestsizdir.

Allah'ın; temizlenin, gönlünüzü temizleyin, kirlilikten geçin öğütlerini anlamamış demektir.

İşte, abdestsiz Kur'ân'a dokunulmaz denilmesindeki hikmet; gönlü abdestli olmayan, yani gönlü temiz olmayan kişi, kendi vücûdundaki ve cümle varlıktaki Allah'ın hakikatlerini anlayamaz demektir.

Aklımız ve gönlümüz kirli olduğu müddetçe, Allah'ın hakikatlerine ulaşmamız, o hakikatlerle temas içinde olmamız mümkün değildir.

Abdest; vücûdun dışını yıkamak değil, aklını ve gönlünü temizleme hakikatidir.

Eğer kendi vücûdumuzdaki ve cümle varlıktaki hakikatlere temas etmek, o hakikatleri anlamak istiyorsak, aklımızı ve gönlümüzü temizlemeliyiz.

Aklımızı temizlemek, tüm bâtil bilgilerden temizlenmekle mümkündür.

Gönlümüzü temizlemek; ancak ve ancak yaptığımız hatalardan dönmek, kimseye zerre kadar zarar vermemek, kendimize varlık isnat etmekten vazgeçmek ve vücûdumuzun hakikatleri ile ilmî bir yol almakla olur.

Abdest; tüm fenâ hâllerden temizlenmektir.

Allah'ı idrak etmek isteyen kimse, öncelikle vücûdunun dışını değil, aklını ve gönlünü tüm cehâlet hâllerinden temizlemelidir.

Aklı ve gönlü temizlenen kişi, kendi vücûd Kur'ânını okur, onu anlar.

Nisâ Sûresi 49: "E lem tera ilâllezîne yuzekkûne enfusehum belillâhu yuzekkî men yeşâu ve lâ yuzlemûne fetîlâ."

Meâli: "Nefslerini anlayan, fenalardan temizlenen o kimse-leri gördün değil mi? Ancak Allah'ı anlamak isteyen kimseler cehâletten temizlenirler ve onlarda zerre kadar zulüm yoktur."

Aklı temiz olan kişi, bâtil bilgilerle hareket etmez, her an ilim ile hareket eder.

Aklı ve gönlü temiz olan kişi, levh-i mahfûz sayfalarının sınırlarına erişebilir.

Levh-i mahfûz sayfalarına erişen kişi, hakikatleri yavaş yavaş anlar ve Allah'a teslimiyet içinde olur.

Teslimiyet içinde olan kişi, İslam şuuruna erişir ve Sâlih amel üzere olur.

Gönlü abdestli olan kişi, hâl ve hareketleriyle Sâlih amelde olan kişidir.

Gönlü abdestli olan, herkesin derdiyle dertlenir, kişilerin sıkıntılarını içinde hisseder, elinden geldiğince yardım için koşar.

Asla zengin olma, mal mülk edinme derdine düşmez, kimseyi kandırmaz, kimseye zerre kadar zarar veremez.

İşte abdest, hem içimizi hem dışımızı tertemiz edebilmektir.

Abdest, temiz olmak için söz vermektir.

Abdest, hakikat yolunda olmaya söz vermektir.

Abdest, iyi biri olmak için söz vermektir.

Levh-i mahfûz sayfalarına erişebilmek için abdest şarttır.

Evet, levh-i mahfûz boyutuna erişebilmek için, tertemiz olmak şarttır.

Birine verilecek zerre kadar kötülük, birinin kalbini kırmak, yaratılan herhangi bir varlığa hor bakmak, levh-i mahfûz boyu-
tuna erişmeye engel olacaktır.

Hiçbir zaman kimseye zulüm içinde olmamalıyız.

Kimsenin hakkına girmemeliyiz.

Allah'ın hakikatlerine erişmek istiyorsak, asla ve asla hiç kimseye haksızlık etmemeliyiz.

Ve bilmeliyiz ki ne yaparsak karşılığını buluruz.

Ve bilmeliyiz ki, içimiz ve dışımız temizse, hakikat kapıları bir bir açılacaktır.

Furkan Sûresi 19: "Ve men yazlüm minkum nuzükhu azâben kebîrâ."

Meâli: "Sizlerden kim, birine haksızlık ederse, o büyük bir azabın içinde kalır."

Âyette bizlere muhteşem bir uyarı yapılıyor.

Hiç kimseye haksızlık yapma, yoksa düşeceğin durum büyük bir sıkıntının içidir, diye bildiriliyor.

Birinin dedikodusunu yapıp, arkasından çekiştirip onu küçük görmek ona haksızlık etmek değil midir?

Birinin malına, mülküne göz dikmek, ona haksızlık etmek değil midir?

Birine zerre kadar da olsa zarar vermek, ona haksızlık etmek değil midir?

Birine gıybet etmek, onu toplumda aşağılamak, ona haksızlık etmek değil midir?

Biri hakkında iftira etmek, yalan söylemek, ona haksızlık etmek değil midir?

Birinin eksikliğini aramak, onu cahil görmek, toplumda onu kötülemek, ona haksızlık etmek değil midir?

Birilerine kendi çıkarı için gitmek, o kişiyi kullanmak, ona haksızlık etmek değil midir?

Birinin inancını, ibadetini yanlış görmek, onu kâfir görmek, ona haksızlık etmek değil midir? Ki kâbleri ancak ve ancak Allah bilir.

Birinin kalbini kırmak, onu rencide etmek, onunla alay etmek, ona haksızlık etmek değil midir?

Birinin ırzına, namusuna göz dikmek, onu taciz etmek, ona haksızlık etmek değil midir?

Birine vurmak, yaralamak, öldürmek, ona en büyük haksızlık değil midir?

Birine kötü mahlas lakap takmak, onu toplumda küçümsemek, ona haksızlık değil midir?

Yan komşusu, yakını hasta iken, ihtiyacı var iken ona gitmemek, yardım etmemek, ona haksızlık değil midir?

Kendi evinde eşine, çocuğuna kötü davranmak, haksızlık etmek değil midir?

Anne ve babasına yakınlarına kötü davranmak, sesini yükseltmek, haksızlık etmek değil midir?

Evet, âyette muhteşem uyarı var.

Kim birine karşı haksızlık yaparsa, düşeceği durum büyük bir azabın içidir.

Kim birine haksızlık yaparsa, muhakkak ki ona levh-i mahfûz sayfaları kapanacaktır.

Kişi iyi bir şey yapsa da, kötü bir şey yapsa da mutlaka karşılığını görecektir.

Zilzal Sûresi 7: "Fe men yamel miskâle zerretin hayren yereh."

Meâli: "Artık kim, zerre kadar iyilik yaparsa onun karşılığını görür."

Zilzal Sûresi 8: "Ve men yamel miskâle zerretin şerren yereh."

Meâli: "Ve kim, zerre kadar kötülük yaparsa onun karşılığını görür."

Âyette muhteşem bir şekilde belirtildiği gibi, kim ne yaparsa muhakkak ki karşılığını görür.

Birine kötülük yapan kişi, muhakkak ki karşılığını görür.

Yaptığı kötülüklerle sarılı olan kişi, hakikatlere erişemeyecektir.

İnsan, bu âyetleri unutmamalıdır.

İnsan, Allah sevgisinden uzaklaşmamalıdır.

TÂRIK SÛRESİ VE LEVH-İ MAHFÛZ

Cümle varlık, levh-i mahfûz boyutundan süzülüp gelen bir ışığın yoğunlaşmış görüntüleridir.

Levh-i mahfûz'da ışık nasıl bir yazılımla duruyordu?

Işık o âlemden nasıl açığa çıktı?

Işığın içinde levh-i mahfûz'un sırları nasıl taşındı?

Işığın levh-i mahfûz'unda nasıl bir âlem gizliydi?

Târik sûresi bizlere bu muhteşemliği sunuyor.

1- Ulvî Âlem ve ondan yansıyan nûra.

2- İdrak ettin mi o güçlü nûrun ne olduğunu?

3- Sonsuzluğa akıp giden içinde hayat taşıyan o ışığı.

.....

.....

Muhteşem.

Hayret verici.

Zihnimizin anlayamayacağı muhteşem bilgiler.

Sonsuzluğa akıp giden ışık.

Saniyede yaklaşık üç yüz bin km hızla giden muhteşem bir pırıltı, bir ışın, bir nûr.

Levh-i mahfûz'un Ulvî Âlem'inden bir nûr tecelli ediyor.

Adına ışık diyoruz, o ışık ki içinde âlemlerin sırlarını taşıyor.

Her yöne akıp gidiyor, uzaklardan bir pırıltı hâlinde geliyor ve orada bir şey olduğunu bildiriyor.

Güneş'imiz, Dünya'mız, galaksilemiz de muhteşem bir mizan içinde belli bir zaman diliminde uzayda akıp gidiyor.

Işık sayesinde uzayda var oluşları ya da sona ermeleri anlayabiliyoruz.

Yeni doğan bir yıldız, yeni doğan bir galaksi, ya da zaman diliminde ölen bir yıldız, ya da ölen bir galaksi, belki de doğan ya da ölen bir Evren.

Hep uzayın derinliklerinden gelen ışıkla bunları anlayabiliyoruz.

Işık kendi içinde muhteşem bir matematik düzenine göre oluşuyor, akıp gidiyor.

Varlıklar ışıktan oluşuyor ve her varlığın bedeni ışıkla işliyor.

Işık, Fizik ilmini tecelli ettiriyor.

Fizik, içindeki muhteşem bir Matematikle, Kimya ilmine akıyor.

Kimya, içindeki muhteşem bir Matematik ve muhteşem bir Fizik ilmiyle tecelli ediyor.

Ve tüm bunların birleşik tecellisi ile Biyolojik bedenler oluşuyor.

Biyolojik bedenler bir mizan içinde, kendi içinde Matematiğin, Fiziğin, Kimyanın şaşmaz işleyişi ile açığa çıkıyor ve çalışıyor.

Fizik, Lâtincede "physis: doğa" kelimesinden gelir.

Doğanın işleyişi, Fizik kanunları ile bir tutulmuştur.

Doğa; Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji ilmine dayalı bir işleyiş içindedir.

Maddenin oluşumundaki ilk özellikler, öncelikle Matematik ve Fiziktir.

Yaratılışın sırrı Matematikle başlar.

Atomların, elementlerin, muhteşem bir sayısal düzeni vardır.

Her bir varlık, muhteşem bir sayısal düzen ile oluşur.

Evrenlerin yaratılış sırrı, öncelikle ışığın içindeki Matematikte gizlidir.

Fizik, Kimya, Biyolojinin içinde Matematik vardır.

Matematiksiz hiçbir ilim tecelli etmez.

Matematiğin de, Fiziğin de, Kimyanın da, Biyolojinin de kendi içinde birçok dalları vardır.

Tüm bu ilimlere bağlı, diğer ilimler vardır.

Yerler ve gökler nice ilimleri barındırır.

Gökyüzündeki yıldızları, galaksileri, onların oluşumunu, yapısını, hareketliliğini, Astronomi ilmi inceler.

Göklerde olanların, yerde olanlara olan etkilerini ve yerde olanların birbirine olan etkilerini Astroloji bilimi inceler.

Ve böyle nice ilimler vardır.

Kur'ân'da başlı başına "Burûc Sûresi" vardır.

Burçlar kelimesi oradan gelir.

Her bir varlığın kendine olan ulvî nitelikleri ve bu niteliklerin birbirlerine olan etkilerini inceleyen ilim "Burûc İlmi" dir.

Burc-Burç: Kale, hisar, belirleyici özellik, taşıyıcı nitelikler, niteliklerin bağlandığı yer, durak yeri, menzil demektir.

Her varlığın kendine ait olan belirleyici nitelikleri, özellikleri "Burc" olarak adlandırılır.

Tüm nitelikler, Zâtından gelir, Zâtını gösterir.

Göklerde ve yerde nice ilimler tecelli etmiştir.

Gökler ve yerler birbiriyle bağlantılıdır.

Dünya, Güneş'e, Ay'a, gezegenlere muhtaçtır.

Güneş'ten gelen ışık olmasa, Dünya'da yaşam olmaz.

Güneş ışığının derecesi biraz az ya da biraz fazla olsa Dünya'da yaşam biter.

Güneş'in, Ay'ın, Dünya'nın, gezegenlerin bir menzili, bir ölçüsü, bir hareketliliği vardır.

Her biri kendi içinde muhteşem bir hesap ile hareket etmektedir.

Onların birbirlerine olan yakınlığının ölçüsü, yeryüzünde yaşamı oluşturmuştur.

Yûnus Sûresi 5: "Huvellezî cealeş şemse diyâen vel kamere nûren ve kadderehu menâzile li talemû adedes sinîne vel hisâb

mâ hâlakallâhu zâlike illâ bil hakk yufassilul âyâti li kavmin yalemûn.”

Huve ellezi ceale	: O, ki o, yaptı, eyledi, sundu, düzenledi,
El şems diyaen	: Güneş, bir ziya, ışık veren,
Ve el kamere nuren	: Ay, aydınlatan,
Ve kaddere-hu menazile	: Takdir, ölçü, ona, menzil, yörünge,
Li talemû	: Bilmeniz için,
Adede el sinin	: Adet, sayı, sene, yıl, yaş,
Ve el hisab	: Hesabını, işlem, incelik,
Ma hâlak Allah	: Şey, ne, yaratılan, hâlk edilen,
Zalike illa bi el hakkı	: İşte bu, vardır, ancak, sadece, hakikat, gerçek, hak ile,
Yufassılı el ayati	: Tafsilatlı açıklama, ayrıntılı, ayet, işaret, delil,
Li kavmin yalemun	: Bir kavim için, topluluk, kimse, bilen,

Ki O'dur güneşi ışık kaynağı yapan ve aydan o nuru yansıtan ve onun bir menzili, bir ölçüsü vardır, onunla yılların sayısını bilirsiniz. Allah'ın hâlk ettiği şeylerde bir hesap vardır. İşte bilen kimselerden olmanız için, tüm varlıkta hakikatleri gösteren en ince ayrıntısına kadar deliller vardır.

Âyette belirtildiği gibi, hakikatlerin olduğu yer varlık kitabıdır.

Orada en ince ayrıntısına kadar deliller vardır.

Gökler ve yerler nice ilimlerle kuşatılmıştır.

Tüm bu ilimler, levh-i mahfûz boyutunda nasıl bir gizem içindeydi.

Ve zamanı gelince hiç şaşmadan adım adım açığa çıktı.

Bir tohumun özünden adım adım ağacın şekillenmesi gibi.

Levh-i mahfûz boyutundan akıp gelen ışık, içinde ilm-i le-dün'ü saklar.

Her varlık, levh-i mahfûz boyutunda olan yazılımının ışık ile açığa çıktığı bir âlemdir.

Târik kelimesi, ışık ve ışığın etkisini belirtir.

Târik, "tark"tan ism-i faildir.

"Tark" ses çıkaracak şekilde şiddetle vurmak, çarpmak demektir

Türkçedeki zihne çarpmak, akla takılmak ifadesi de bu anlamdadır.

Ayrıca "târik", sabaha karşı doğan, sabahyıldızına da denilir.

Târik, ışığının kuvvetinden dolayı zulmeti deliyor anlamında, her parlak yıldıza da denilir.

Güneş'te hidrojen, nükleer fizyon ile helyuma dönüşür.

Karanlık cisimler, ışık kaynağından çıkan ışınların yansımaları sonucu bize gözüktür.

Işık bizim görebilmemizin ana nedenidir.

Eğer ışık olmasaydı hiçbir şey göremezdik.

Çünkü görme işleminde; ışık kaynağından çıkan ışınlar, etrafımızdaki cisimlere çarpar, oradan gözümüze ulaşırlar, göz bebeğimiz onları retinaya iletir.

Retinadan beynimize sinirler aracılığı ile gelen görüntüler tanımlanır, değerlendirilir, anlaşılmaya çalışılır.

Levh-i mahfûzdan açığa çıkış da bunun gibidir.

Levh-i mahfûz ilâhi beynin olduğu yerdir.

İlâhi beyin, ilâhi bilinci taşır.

İlâhi bilinç, ilâhi beyinde ne varsa, onu alır, açığa çıkarır.

Beyyine Sûresindeki "beyin" kelimesi, ilâhi beyne, ilâhi bilince işaret eder.

İlâhi beynin, ilâhi bilincin açılımı, ilâhi beyandır, açığa çıkan her şey ilâhi bir bildirimdir.

Sır ışıktır, yaratılış sırrı ışıktır.

İlâhi bilinç, ilâhi beynin sırrı ışık ve onun taşıdığı bilgilerdir.

Açığa çıkan ışık, ilâhi bilinçten neyi getiriyor, neyi şekillendiriyor, neye göre şekillendiriyor, nasıl şekillendiriyor?

Eğer özde şekillenmenin mayası, yazılımı olmasa, varlık şekillenemez, varlık var olamaz.

Özde bir yazılım var ki açığa çıkış tecelli ediyor.

Tohumda bir yazılım var ki ağaç ona göre açığa çıkıyor.

Ağacın açığa çıkması, ışığın yürüyüşü ve ışığın içindeki bilginin dışa doğru yazılımı ile tecelli eder.

İlâhi bir yazılım, bu yazılım nasıl oluştu?

Nûr kalemî ile yazıldı, ışık ile süzülüp geldi.

Varlık, nûn ve kalem kalemîyle hem kaynağında yazıldı hem beşerî boyutta şekillendi.

Levh-i mahfûz'dan süzülüp geldi her şey.

A'yân-ı sâbite ne ise o tecelli etti.

Tohum neye göre ağaca dönüşüyor?

Elbette özünde olan bir yazılıma göre.

Tohumun istidadında ne varsa o tecelli edecektir.

İşte bu Kâinat da bir kaynaktan yazılımın açığa çıkışından başka bir şey değildir.

Görünen bu âlem nedir?

Bu âlem kaç boyuttur?

Görünen ve görünmeyen âlem nedir?

Görünmeyen âlem; yani Ulvî Âlem yani rûh-nûr-hıçlık boyutu.

Görünen âlem; yani beşerî boyut; Matematik, Fizik, Kimya boyutunun birleşimi olan, Biyolojik bedenler boyutu.

Görünen âlem; görünmeyen âlem'den gelen ışık ve ışığın içinden gelen hayat boyutu.

İlk âyetteki belirtilen bizi bizden alan bilgi.

1- Ulvî Âlem ve ondan yansıyan nûra.

Evet, Ulvî Âlem'den yansıyan nûr.

Peki, nedir bu nûr?

Nasıl bu nûru anlayacağız?

2- İdrak ettin mi o güçlü nûrun ne olduğunu?

3- Sonsuzluğa akıp giden içinde hayat taşıyan o ışığı.

O nûru anlamamız için ışığı anlamalıyız.

Işığı anlamamız için ışık boyutuna ışık olarak geçmeliyiz..

Işık boyutuna geçmemiz için de ışığın içinden gelen madde boyutunu anlamalıyız.

Madde gemisine binmeliyiz, oradan ışık gemisine geçmeliyiz.

Yaratılışın sırrını anlamak, kuantum boyutunu anlamaktan geçiyor.

Kuantumu, Güneş'ten gelen ışık misali, atomların kendisinden gelen ışık dalgaları olarak düşünebiliriz.

Kuantum Fiziği: Molekülleri, molekülleri meydana getiren atomları, atomları meydana getiren atom altı parçacıklarını ve bunların her birinin içindeki ya da birleştiklerinde, yaydığı enerjiyi ve enerjinin etkilerini ve o enerjinin meydana getirdiği yapıları ve o yapının davranışlarını inceleyen alandır.

“Kuantum” kelimesi Latince'den gelir ve “miktar” anlamındadır.

Ra'd Sûresi 8: “Kullu şeyin indehu bi mîkdâr.”

Ve kullu şeyin : Bütün her şey, her şey

İnde hu bi mîkdâr : O'nun katında, yanında, ölçü, miktar, belirlenmiş

Meâli 1: “Bütün her şey, belli bir ölçüyle açığa çıkar”

Meâli 2: “O'nun katından açığa çıkan bütün her şey bir ölçü ileler.”

“Miktar-Mîkdâr” kelimesi de, “Kader” kelimesiyle bağlantılıdır.

Kader: Ölçü, kısım, parça, bölük, değer, derece, nicelik, küçük oranlar gibi anlamlara gelir.

Kader: Levh-i mahfûz'da yazılı olanın, aynıyla belli bir zaman dilimi içinde açığa çıkışıdır.

İşte, “Kuantum” kelimesi “Kader” kelimesi aynı anlamı içeriyor.

Kâinat, levh-i mahfûz'daki yazılımın açığa çıktığı, görüldüğü boyuttur.

Kâinat; ışığın ve ışığın içindeki hayat taşıyan yapının yani madde dediğimiz yükün açığa çıkmış yapısıdır.

Madde dediğimiz âlem, enerjinin kesafet boyutudur, yani yoğunlaşmış boyutudur.

Madde âlemi ve mânâ âlemi birbirinden ayrı değildir.

Bir özden gelen ışığın dalgalar boyutu, o dalgaların içinde, hayatın tüm sırları ve çeşit çeşit varlığın yapıları gizlidir.

Bu nasıl bir yazılımdır ki, özde ne varsa aynıyla tecelli etmektedir.

Açığa çıkan her şey, ışığın içinden gelen ışık olarak taşınan yapılardır.

İşte varlığın şekilsel oluşumu, bir ışığın dalgalanmalarıyla meydana gelir, bu dalgalanmalar kuantum ilmini ortaya koymuştur.

Her şey ışığın evlatlarıdır, ışığın içinden gelen doğumlardır diyebiliriz.

Levh-i mahfûz boyutunun açılımının anlaşılmasında kuantum ilmi çok önemlidir.

Hepimiz ve tüm varlık kuantum âlemidir.

Enerji ile oluştuk ve enerji yaymaktayız.

Enerjinin içinde nice olumlu ya da olumsuz duygular yaymaktayız.

Atomlardan elementlere, elementlerden moleküllere, moleküllerden hücrelere, hücrelerden dokulara, dokulardan organlara, organların birleşimiyle oluşan bedenler, enerjinin dalgalanmalarıyla açığa çıkmış ve işleyişini o ulvî enerjiyle devam ettirir.

Bedenler ölse bile, enerjinin dalgalanması devam eder, toprağa düşen beden, toprağa karışır, bedendeki anâsırların her biri kendi asliyetlerine döner ve orada dalgalanmalar devam eder.

Bu dalgalanmaları, duygu ve düşüncelerimiz boyutunda da incelemeliyiz.

Akılda ve gönülde zulme yol açan bilgiler ve bu bilgilerden oluşan duygu ve düşünceler, o duygu ve düşüncelerden gelen

enerji dalgaları ve bunların çevreye yaydığı dalgalanmalar çok iyi incelenmelidir.

Evet, zihinlerin anlayamayacağı kadar muhteşem bilgiler.

Levh-i mahfûz sayfalarında olan, rûh, nûr boyutu.

Ulvî Âlem'den bir yıldırım çıkıyor, adına nûr diyoruz.

Nûr'un içinden bir ışık formu geliyor.

O ışığın içinde hayat formu var.

Yani ışığın içinde ışığın taşıdığı madde formu var.

Her birinin içinden âdeta yıldırımlar çakarak formlar açığa çıkıyor.

Âdeta bu durum bize; gökyüzü, bulutlar, yıldırımlar, yağmur olarak gösteriliyor.

Gökyüzü; hiçlik boyutu.

Beyaz bulutlar; nûr boyutu.

Koyu bulutlar; rûh boyutu.

Yıldırımlar; ışık boyutu.

Yağmurlar; varlık boyutu.

İşte, Ulvî Âlem'den yansıyan nûr; enerji boyutu.

Tüm Kâinat bu enerji boyutunun tezahürü.

Tezahür; zahire çıkan demektir.

Bu durum bizlere Hadîd Sûresi 3. âyette sunuluyor.

Hadîd Sûresi 3: "Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın ve huve bi kulli şeyin alîm."

Meâli: "Evvel ve sonsuz olan, zâhir olan ve bâtın O'dur ve O bütün her şeydeki ilmin sahibidir."

Levh-i mahfûz boyutunda olan her yazılım, zamanı gelince zâhir boyutuna akar.

Zâhir boyutu, görünen bu âlemdir.

Yani bu Kâinat; Ulvî Âlem'den gelen tezahür boyutudur.

Yani, Kâinat'ın mutlak sahibinin zahire çıkmasıdır, kendini izhar eylemesidir.

Bu boyut; nûrdan enerjiye, enerjiden madde boyutuna çıkan bir boyuttur.

İşte tüm Kâinat:

İşığın içinden süzülüp gelen bir âlemdir.

İçinde sonsuz boyut taşıyan, o ışıktan gelen bir yansımadır.

İşığın farklı şekillere büründüğü varlık âlemidir.

Târık Sûresi 3. âyette bu hakikat belirtilir: “Sonsuzluğa akıp giden içinde hayat taşıyan o ışığı.”

Yani ışık; içinde hayat taşıyan bir âlem taşıyor.

Yani ışığın içinde sonsuz bir ışık boyutu vardır.

İşte tüm Kâinat; sonsuz ışık boyutunun bir tezahürüdür.

Her varlık, ışıktan yansıyan yoğun bir ışık formudur.

Levh-i mahfûz kelimesindeki “lev” aynı zamanda ışık demektir.

Demek ki ışık yazılımından gelen, ışığın içinde olan yaşamın sırları taşınyordu.

Zihin ötesi bir şey.

Akılların alamayacağı bir boyut.

Miraç denilen Ulvî yolculuk bu olmalıydı.

Ulvî yolculuk bedensiz olmalı, ışığın içinde olmalıydı.

Evet, şu kıt aklımızla anlıyoruz ki:

Hepimiz ışığın içinden süzülüp geldik.

Hepimiz ışık kümeleriyiz.

Hepimiz ışığın madde boyutuyuz.

Her varlık, aynı ışıktan yansıyan farklı elbiseler giyen bedenlerdir.

Levh-i mahfûz’dan bir yıldırım tecelli etti.

O yıldırım ışığa dönüştü.

İşık, levh-i mahfûz boyutunda olan yazılımdan bir bölümünü açığa çıkardı.

O ışık yoğunlaştı ten olarak görüldü.

İşte bu Kâinat:

Hiçlikten nûra, nûrdan rûha, rûhtan ışığa yani enerjiye, enerjiden maddeye bir boyut olarak aktı gitti.

Yani hepimiz ışığın içinden süzülüp geldik.

Her varlık ışık kümeleridir.

Her varlık birbiriyle kardeştir.

Her varlık ışığın sonsuz tezahürüdür.

İşte bu Kâinat; ışıktan maddeye maddeden ışığa dönüşen bir âlemdir.

İşte resûl, nebi dediğimiz o güzel insanlar, levh-i mahfûz sayfalarına erişmişler, oradan akan vahiyle buluşmuşlar, o vahiyden gelen hakikatleri aktarmışlardır.

O güzel insanlar, vahiyle aktarılan varoluş hakikatlerine ulaşmışlar ve ulaştıkları hakikatleri kelimelere dökmüşlerdir.

Varlığın yaratılış yasalarına: “Din”

İşleyiş yasalarına: “Sünnet”

Tüm Kâinat’a: “Kur’an”

Sonsuz olan Kâinat’ın sahibine: “El Hû, El lah, Allah” demişlerdir.

Madde boyutunda kalan birinin, egolarda kalan birinin, levh-i mahfûz boyutuna erişebilmesi mümkün müdür?

Nûr, rûh boyutuna ait bilgiler sunabilir mi? Düşünmemiz gerekir.

Onun için, “tertemiz olanlar o âleme temas ederler” âyeti sunulmuştur.

Allah’ın sonsuz olan ilmi, akli gönlü tertemiz olan, aşk içinde hareket eden kişilere nasip olacaktır.

O kişi ister madde boyutunu yani Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji boyutunu incelesin, ister ulvî boyutu, ona nice sırlar açılacaktır.

Târık Sûresi, bu muhteşem bilgilere olan yolculuğun adıdır ve nasıl yolculuk yapılacağını bizlere bildirir.

Madde boyutunda kalıp menfaat peşinde olanların, kötülükler üreteceğini ve kötülüklerde kalanların da bu hakikatleri bilemeyip aldanacaklarını bize bildiriyor.

Târık Sûresi

1- Ulvî Âlem ve ondan yansıyan nûra.
2- İdrak ettin mi o güçlü nûrun ne olduğunu?
3- Sonsuzluğa akıp giden içinde hayat taşıyan o ışığı.
4- Bütün nefisler onunla korunur.
5- İnsan, yaratılışının inceliklerini değerlendirmek üzere baksın.

6- Dökülen bir meniyle birleşen yumurtadan yaratıldı.

7- Sağlam kemikler arasından dışarı çıktı.

8- Muhakkak ki o aslı olan kudret sahibine dönecek.

9- İnsanın bilemediği hakikatler tüm varlıktan her an sergilenir.

10- Onun kendine ait bir gücü yoktur ve üstünlüğü de yoktur.

11- Kendi özü Ulvî Âlem'e döner.

12- Topraktan gelen bedeni toprağa gider.

13- Doğrusu bu elbette daha önceden verilmiş bir hükümdür.

14- Bunlar anlamsız sözler değildir.

15- 16- Doğrusu çeşitli kötülüklerde kalanlar kendilerini aldattılar ve sonlarını bilemeyip aldandılar.

17- Öyle ki yine de hakikatleri görmemezlikten gelip örtenerin, hakikatleri anlamaları için az da olsa zamanları vardır.

Levh-i mahfûz aynı zamanda, Sidretü'l müntehâ sırlarını barındırır.

Sidretü'l müntehâ, her bir varlığın açığa çıkmadan önceki hologramik boyutudur.

Şimdi, Sidretü'l müntehâ konusunu inceleyelim.

SİDRETÜ'L MÜNTEHÂ

Sidretü'l muntehâ, Necm Süresi 14. âyette geçer.

Necm Süresi 14: "İnde sidretil muntehâ."

İnde : Yanında, katında, orada, onda,
Sidreti el muntehâ : Hakk halk birliği, âmâ buutu, halkiyetin
kaynağı,

Meâli: "Sidretü'l muntehâ'da."

Sidretü'l muntehâ nedir?

Nasıl sınırlar içerir?

Levh-i mahfûz boyutundan, açığa çıkacak olanların ışık görüntüsü gibi belirmeye başladığı yer midir?

Fizik ötesi denilen yer midir?

Hayret makâmı mıdır?

Necm Süresi 13-18: "Ve lekad reâhu nezleten uhrâ, inde sidretil muntehâ, indehâ cennetul mevâ. İz yağşes sidrete mâ yağşâ, mâ zâgal basaru ve mâ tegâ. Lekad reâ min âyâti rabbihil kubrâ."

Meâli: "Doğrusu o bir tenezzül içinde bütün her yerde hakikatleri gördü. Sidretü'l Muntehâ'da. Varılacak yer olan huzur O'nun katında. Bütün her şeyi nûruyla kaplayanı, tüm tecellilerin geldiği o yeri anladığında, basireti kaymadı ve ikiliğe düşmedi. Doğrusu o Rabbinin yüceliğini delilleriyle gördü."

Sidretü'l muntehâ'daki sidre "s,d,r" kelime kökünden gelir.

Sadr, sidre oradan gelir.

Sidre: Ağaç, tüm Kâinat'ın geldiği asıl kaynak, gönül âlemi anlamlarına gelir.

Müntehâ ise: Nihâyet, son, son nokta, varılacak yer, birlik yeri anlamındadır.

Sidretü'l müntehâ; Hakk hâlk birliği, âmâ buutu, hâlikiyetin kaynağı, son ağaç, gönlün sonsuz boyutu, Kâinat ağacının tohum boyutu olarak tanımlanabilir.

Sidretü'l müntehâ boyutunu; levh-i mahfûz boyutunda, tüm âlemlerin, her bir varlığın hologramik, yani ışıksal görüntüleri olarak düşünebiliriz.

Rûhların vücûd elbiselerini henüz giymedikleri, tüm özlerin bir arada buldukları, varlıkların var olmadan önce bir bütünlük içinde oldukları kaynağın adıdır sidretü'l müntehâ.

Varlığın açığa çıkmaya hazırlandığı boyuttur.

Varlığın bir resim misali, ışık görüntüsü olarak görüldüğü boyuttur.

Işık görüntüsü, yani hologram boyuttan varlık yavaş yavaş şekil almaya başlar ve beşerî âleme çıkar.

Varlığın varlık olarak değil, ışık görüntüsü olarak görüldüğü boyuttur.

Nûrun rûha, rûhun ışığa döndüğü boyuttur.

Hiçlik, âmâ buutudur.

Sidretü'l müntehâ, levh-i mahfûz sayfalarında yazılı olan kaderin, kaza boyutuna aktığı boyuttur.

Tohumun özünde olan ağacın açığa çıkmaya hazırlandığı boyuttur.

Tüm Kâinat'ın, tüm varlığın Allah'ta bir tohum misali bulunduğu sistemdir.

Tüm varlığın bir bulut misali bir bütünlük içinde bulunduğu özdür.

Bir tohumda, ağaca ait tüm nitelikler gizli bir hâlde vardır.

Tohumu kesip içine baksak, ne filiz, ne yaprak, ne çiçek göremeyiz.

Ağacın tüm nitelikleri, tohumda görünmez bir şekilde gizlidir.

Tohumun levh-i mahfûzunda ağaç nûr boyutundadır ve tüm nitelikleri muhafaza edilmektedir.

Ne zaman tohum toprağa düşer, tohumun levh-i mahfûzu bir hareketlenme içinde olur.

İşte o zaman ağaca ait olan tüm nitelikler, yavaş yavaş bir resim misali hologramik bir görüntüye döner.

İşte bu hologram boyut, sidretü'l müntehâ boyutudur.

İşte bu Kâinat'ta olan her şey, açığa çıkmadan önce, Allah buutunda hologramik bir yapı olarak vardır.

Hologramı sinema ekranındaki görüntüler olarak düşünebiliriz.

Sinema ekranında insan görüntüleri vardır, ama orada insan yoktur, sadece görüntüsü vardır.

Sinema ekranında deniz görüntüleri vardır, ama orada deniz yoktur, sadece görüntüsü vardır.

O denize değmeye kalksak, elimizin değdiği şey bir perdedir.

İşte bunların misali gibi, sidretü'l müntehâ; varlığın yaratılışının başladığı ışık görüntüleridir.

Bu ışık görüntüler, beşeri âlemde varlık olarak görünür.

Her bir ışık görüntüsünün özünde var olan şey, soyuttan somuta akar ve varlık dünyasında varlık olarak görünür.

İnsan bir sperm ile yumurtanın birleşmesi sonucu meydana gelir.

Sperm ve yumurta birleşir bir hücreye döner.

İnsana ait tüm özellikler o hücrede vardır.

O hücrede insanın tüm organlarının, bir resim misali görüntüleri oluşmaya başlar ve yavaş yavaş organlar belirmeye başlar.

İşte insanın ve her organın resim misali hücrede görünmez yapısı, sidretü'l müntehâ boyutudur.

Genetik kombinasyonunda insana ait tüm nitelikler, tüm özellikler o genetik sistemde yazılıdır.

Ve insan o sistemden şekillenir ve dünyaya gelir.

DNA'nın derinliklerinde olan her yazılım, nasıl bir akışla bir birleşim içinde, hücreleri, dokuları, organları ve onların birleşimiyle bedenleri oluşturur?

Nasıl bir tecellidir bu?

Yazılı olan, şaşmaz bir şekilde açığa çıkıyor.

Kader kazaya akıyor, kaza varlığın işleyişini gösteriyor.

Bu işleyiş, bir mizan içinde tecelli ediyor.

Yaratılış hükümleri, işleyiş hükümleri her an tecelli ediyor.

İnsanın tüm hücreleri, dokuları, organları genetik kombinasyonunda bir resim misali gizli olduğu gibi, açığa çıkacak olan her varlığın, bir ışık resmi gibi gizli olduğu boyut sidretü'l müntehâ'dır.

Madde âlemi var olmadan önce mâna âleminde vardı.

İşte, sidretü'l müntehâ:

Tüm var olan varlığın geldiği kaynak.

Sonsuzluk boyutu.

Nûrun, rûhun doğduğu kaynak.

Âmâ buutu.

Hakk Hâlk birliği.

Muhammed nûrunun geldiği kaynak.

Tüm varlığın geldiği kaynak.

Kâinat ağacının tohum boyutu.

Allah tüm kâinatı, sidretü'l müntehâ'dan var etti.

Ahsen-i takvim üzere varoluş, sidretü'l müntehâ'dan başlar.

Bütün varlık, bir kaynaktan gelir o kaynağa döner.

Burûc Sûresi 13: "İnnehu huve yubdiu ve yuîd."

İnne hu : Muhakkak, o,

Huve yubdiu : O, eşsiz, benzersiz, memba, kaynağı, ilk, başlangıç

Ve yuîdu : Yeniden, var eden, tekrar, döndüren, her an yaratan,

Meâli: “Muhakkak ki O, her şeyin kaynağıdır ve her an var edip kaynağına döndürendir.”

Tüm varlık, levh-i mahfûzdan gelen bir rûh üflenîşi ile, sidretü'l-müntehâ'da belirlenir ve beden elbisesi giyerek varlık âleminde görünür.

Her bir varlığın, açığa çıkmaya ilk başladığı yer, ışık hologramı olarak görüldüğü yer sidretü'l müntehâ'dır.

Her şeyin mutlak kaynağı Allah'tır.

Allah'a ait olan nice hakikatler bir bir açığa çıkar.

Her şeyin kaynağı olan Allah'a geri döner.

Geri döner sözü bile bazı şeyleri anlatmaya yetmez.

Hiçbir şey Allah'tan ayrı değildir, geliş gidiş denilen şey, açığa çıkan varlığın işleyişidir.

Suyu düşünelim: Su buz olduğunda “Buz” deriz, su demeyiz.

Ama buz eridiğinde “Su” deriz, artık buz demeyiz.

Çünkü ortada buz kalmamıştır, zaten buz denilen şey suyun kendisiydi.

Su belli bir derecede dondu buz oldu.

Buz yine belli bir derecede eridi su oldu.

Kaynağı ne ise, kaynağına dönüştü.

İşte bu âlem de kaynağın kendisidir.

Varlığın görüntüleri, tecelliler boyutunda belli bir derecede şekillenen beşerî âlem dediğimiz bir yapıdır.

Hiçbir varlığın özü kaynağından ayrı değildir.

Allah, her varlığa aynılık derecesinde yakındır.

İşte, sidretü'l-müntehâ her şeyin geldiği kaynaktır.

Sidretü'l müntehâ'dan başlayan açığa çıkış yolculuğu, adım adım beşerî âleme akar gider.

Nûr ve rûh yazılımı “Nûn” sırrıdır.

Beşerî vücûd yönü yazılımı ise “Kalem” sırrıdır.

Âmâ buutundan ehâd buutuna,

Ehad buutundan nûr buutuna,
Nûr buutundan rûh buutuna,
Rûh buutundan beşer buutuna yazılımin adıdır.
Ahsen-i Takvim üzere varoluşun başladığı yer sidretü'l-mün-
tehâ'dır.

İşte tüm sistemin geldiği kaynak, sidretü'l müntehâ'dır.
Varlık var olmadan önce sidretü'l müntehâ'da belirlenir.
Orada nûrlanır.

Tüm varlığa rûh üflendiği makâm rûh boyutudur.
Her bir varlığın, rûh'dan beşerî âleme olan yolculuğu, bir
üflenişle başlar ve hologram boyutundan varlık elbisesi giyer
ve beşer olarak görünür.

İşte insan denilen varlık kendi özünde Allah'a ait olan tüm
sistemi taşır.

İnsanın bu hakikati idrak etmesi için kendinden kendine
seyr-î sülûk yapması gerekir.

İşte bu seyr-î sülûk yolunda hakikatleri idrak eden, hayret
ve zevk buutunu hisseden Tevhîd şuuruna ermiştir.

Artık hep o şuur üzere hareket eder.

İşte tüm sistemin yazılı olduğu yer levh-i mahfûz'dur.

Levh-i mahfûz boyutunda, küçük büyük ne kadar varlık varsa,
hepsinin hakikati satır satır yazılıdır.

Kamer Sûresi 53: "Ve kullu sagîrin ve kebîrin mustetar."

Ve kullu : Bütün her şey, tüm varlık,
Sagirin ve kebirin : Küçük ve büyük,
Mustetarun : Satırlar halinde yazılı, en ince noktasına
kadar,

Meâli: "Küçük ve büyük bütün her şeyde hakikatler satır
satır yazılıdır."

Açığa çıkan her şey, levh-i mahfûz belleğinde en ince ayrın-
tısına kadar yazılıdır.

Levh-i mahfûz boyutundan açığa çıkış, sidretü'l müntehâ boyutunda kendini bir ışık olarak gösterir.

Varlığın belirdiği, bir ışık resmine döndüğü boyut, sidretü'l müntehâ'dır.

Sidretü'l müntehâ, levh-i mahfûz'un derinliklerinde olan varlığın yazılımının belirdiği bir yerdir.

Şöyle bir örnekle anlatabiliriz.

Tohumun özünü levh-i mahfuz olarak düşünelim.

Tohumun özünün hareketlenmeye başlamasıyla, açığa çıkacak olan ağacın her inceliğinin yavaş yavaş belirdiği boyut, sidretü'l müntehâ'dır.

Nasıl ki spermin ve yumurtanın DNA'larının birleşimiyle, bir bebeğin oluşumu gerçekleşiyorsa, DNA'da olan her bir yazılım bedeni ve bedenin tüm hücre, doku ve organlarını oluştururken bir birleşim içinde oluyorsa, bu âlemde aynen öyle tecelli etmektedir.

Mesela göze ait olan yazılım, DNA'nın derinliklerinde vardır.

Levh-i mahfûz boyutunda bu, sessiz bir yazılım olarak durmaktadır.

Ne zamanki gözün oluşum safhası başlar, DNA'nın derinliklerinde olan yazılımlar hareketlenir ve bir mizan içinde birleşimler gerçekleşir.

Bu birleşimler, bedenin tüm hücre, doku ve organlarında kendini gösterir.

Kaynayan bir tencere düşünelim, kaynayan tenceredeki zıplayan su taneciklerini düşünelim ve bu damlacıkların birleşimini düşünelim.

Hangi damlanın hangi damlayla birleşeceğinin yazılımı levh-i mahfûz'da vardır.

Bu birleşim boyutu ise, sidretü'l müntehâ'dır.

İşte bu birleşimlerin hologramik ışıksal görüntüleri, sidretü'l müntehâ'dır.

Seyr-i sülûk edenler bu hakikatleri seyrederler, varlığın şekillenmesine şahit olurlar.

Seyr-i sülûk bir miraç yolculuğudur.

Yûsuf gibi, Kenan diyarından Mısır diyarına yani tenden cana yolculuk edenler, miraç ederler.

Miraç edenler, levh-i mahfûz boyutundan açığa çıkışa şahit olurlar.

MİRAC VE LEVH-İ MAHFÛZ

Miraç, levh-i mahfûz'a olan yolculuğun boyutudur.

Levh-i mahfûz âlemindeki nice sırlara erişmek için miraç yolculuğu olmalıdır.

Miraç; kişinin kendi vücûduna olan seyr-i sülûk yolculuğudur.

Miraç; kendi vücûduna dönüp, vücûdunun sonsuz sırlarını anlama yolculuğudur.

Miraç; varoluşu ve var edeni anlama yolculuğudur.

Miraç; kendi aslını bilme, aslına teslim olma yolculuğudur.

Miraç; gökyüzüne yükselmek midir? Gönül göğünde yükselmek midir?

Miraç; Allah'ı Allah ile anlamanın ulvî yolculuğudur.

Miraç; kişinin kendi vücûd gemisine binip, tefekkür ve şahitlikle yaptığı irfaniyet yolculuğudur.

Miraç; kendi vücûd Kur'ân'ına dönüp, o canlı Kur'an'da Allah'ın âyetlerine şahit olma yolculuğudur.

Miraç; kendi vücûdunu Kur'ân, vücûdunun sonsuz işaretlerini âyet bilme yolculuğudur.

Miraç; kendi bedeninin işlevselliğini seyretme, bedenine sahibine bedende şahit olma yolculuğudur.

Miraç; kendi vücûdunun risâlet ve nebilik boyutlarına şahit olma yolculuğundur.

Miraç; kendi vücûd şehrinde Cebrâil ile buluşup, vücûduna sahibine olan yolculuktur.

Miraç; vücûd şehrinde Âdem'den Muhammed'e olan makâm-ları bir bir görebilme yolculuğudur.

Miraç; kendi vücûd şehrinde, Allah'a ait olan nice ulvî boyutlara şahit olmaktadır.

Meâric Sûresi 3: "Minallâhi zîl meâric."

Meâli: "Ulvî makâmın sahibi Allah'tır."

Meâric, miraç kelimesinin çoğuludur.

Miraç, bir makâmda nice sırlara şahit olmaktadır.

Meâric, birçok makâmda nice sırlara şahit olmaktadır.

Miraç; kendi vücûd şehrinde nice makâmlara ermektir.

Miraç, vücûd şehrinde makâmlar görmek, makâmlar geçmektir.

İnsan vücûdunda Âdem'den Muhammed'e nice ulvî boyutların sırları vardır.

Âdem boyutundan Muhammed boyutuna akıp gelen ulvî boyutlar nedir?

Nedir bizdeki Âdem boyutu, Havva boyutu?

Âdem'in çocukları boyutu nedir?

İkiz olan, Hâbil boyutu, Kâbil boyutu nedir?

Nedir Şit boyutu?

Şit'ten gelen İdris boyutu?

Nedir, İdris'den gelen Nûh boyutu?

Peki ya nedir Nûh'un 4 oğul boyutu?

Yâfes, Sâam, Hâm, Kenan boyutu?

Sâam boyutundan gelen Hûd, Sâlih, Âzer boyutu nedir?

Âzer boyutundan gelen İbrâhîm, Haran, Nâhur boyutu nedir?

Haran'dan gelen Lût boyutu nedir?

Ya İbrâhîm'e bağlı olan, Sâre boyutu, Hâcer boyutu?

Peki ya, İbrâhîm'den gelen, İsmâil, İshâk, Medyen boyutu nedir?

Medyen'den gelen Şuâyb boyutu nedir?

Sâre'den doğan İshâk boyutu nedir?

Peki ya Hâcer'den doğan İsmâil boyutu nedir?

İshâk'dan akan, Yâkûb boyutu, Ese-İys boyutu nedir?

Ese-İys den gelen Eyyüb, Zulkifl boyutu?

Peki ya Yâkûb boyutunun on iki oğul boyutu nedir?
Nedir, "Ruben, Yehûdâ, Levi, Naftali, Dan, Aşer, Şimon, Zevulun, İsâhar, Gad, Yûsuf, Benyamin" boyutları?

Yehûdâ boyutundan gelen, Dâvûd boyutu nedir?

Dâvûd boyutundan gelen Süleyman boyutu nedir?

Ya Levi boyutundan gelen İmrân âilesi nedir?

İmrân boyutundan gelen, Mûsâ, Hârûn boyutları nedir?

Hârûn boyutunun açtığı, İlyâs, Elyasa boyutu nedir?

Ya Yûsuf boyutundan açılan, Efrâim, Mişâ, Rahmet boyutları nedir?

Efrâim boyutundan gelen, Nûn ve Yuşâ nedir?

Peki ya nedir, Benyamin boyutundan gelen, Matta, ondan gelen Yûnus boyutu?

Hârûn boyutundan gelen, Üzeyr boyutu nedir?

Nedir Üzeyir'in üzerine bindiği eşek boyutu?

Süleyman boyutundan filizlenip gelen, Zekeriya boyutu nedir?

Zekeriya'dan gelen Yahya boyutu nedir?

Süleyman boyutundan akıp gelen İmran boyutu nedir?

İmran boyutundan süzülen bakire Meryem boyutu nedir?

Meryem boyutundan gelen İsâ boyutu nedir?

İsmâil boyutundan akıp gelen, tüm boyutların kaynağı olan, Abdullah ve Amine-Emin'e ye bağlı olan Muhammed boyutu nedir?

Ya nedir Abdullah makâmı, Amine-Emin'e makâmı?

Muhammed boyutu; ancak ve ancak Abdullah makâmına eren, yani kulluk boyutuna eren ve Amine'lik yani emirlik boyutuna erende tecelli eder.

Ya tüm boyutların sahibi olan Allah boyutu nedir?

İşte bu makâmlardan bazıları:

Âdem makâmında Âdem ile buluşmaktır, yani tenin oluşumuna şahit olmak ve teni tutan rûha ermektir.

Şit makâmında Şit ile buluşmaktır, yani vücûdun zıt duygularını birleyebilmektir, kontrol edebilmektir, Tevhîd kapısını aralamaktır.

İdris makâmında İdris ile buluşmaktır, yani kendi vücûdunu bir dersane bilip, kendi vücûdunda ilmi bir dersle buluşmaktır.

Nûh makâmında Nûh ile buluşmaktır, yani vücûd gemisine binip vücûdun Zâtına teslim olma yolculuğudur.

İsmâil olup İbrâhîm'e erme yolculuğu, yani rahîmiyetten gelen seslenişe tâbi olup, vücûdun Zâtına ermektir.

İbrâhîm makâmında İbrâhîm ile buluşma, yâni rahîmiyetten şekillenip gelen vücûdlanma boyutuna ermektir.

Yâkûb makâmında Yâkûb ile buluşmaktır, yâni kâlb sahibi olma yolculuğudur.

Yûsuf makâmında Yûsuf'la buluşmaktır, yâni teni tutan can şehrine karışmaktır.

Mûsâ makâmında Mûsâ ile buluşmaktır, yâni sıfatullâh sırrına ermektir.

İsâ makâmında İsâ ile buluşmaktır, yâni fenâfillâh makâmına erip, bedeni çarmıha gerip, rûha karışmaktır.

Muhammed makâmında Muhammed'le buluşmaktır, yâni nûr boyutunun zevkine ermektir.

Bil ki miraç; Hakk deryasında damla olduğunu anlayıp, Hakk'a karışma yolculuğudur.

Bil ki miraç; kendi aslına dönmenin, kendini bilmenin irfanî yolculuğudur.

Miraç; varoluşu ve var edeni anlamının Ulvî yolculuğudur.

Miraç; ten elbisesinden can elbisesine geçmenin Ulvî yolculuğudur.

Kişinin kendinde olan Muhammed nûru ile Hakk'ın nûruna olan Tevhîd yolculuğudur.

Miraç; vücûdun sahibiyile buluşma yolculuğudur.

Temizle aklını, temizle gönlünü dön bedenine miraç eyle.

Vücûd gemine binmiş isen, vücûdunu okumaya başlamış isen, vücûdunda vücûdunun Zâtına şahit olmuş isen, miracın başlamıştır.

Miraç kelimesi; miraç, urûc, rücû, oruç, irci, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Yükselmek, yücelmek, aslına dönmek, merdiven, rücû etmek gibi anlamlara gelir.

Fecr Sûresi 28: “İrcî ilâ rabbike” “sadece vücûdunun sahibine dön”

Miraç sırrını anlamak istersen, öncelikle aklını hâllerini temizle ve bekle.

Miraç iki kısımdır: Bedenli olan ve bedensiz olan.

Beden boyutundaki miraç; bedendeki tecellileri anlamanın yolculuğudur, yani bedenini işleyişini anlama yolculuğudur.

Bu makâmda; vücûdda tecelli eden, fiil, sıfat, Zât boyutları idrak edilir.

Yani kişi nasıl var olduğunu anlar.

Bu boyutta kişiye “Burak” yolculuk eder.

Bedensiz olan yolculuk; bedenini geldiği Ulvî boyutadır.

Miraç’ın bu mertebelerinde; Rûh, Nûr, Hû, Ehâd, Âmâ boyutları zevk edilir.

Bu mertebelerde beden, akıl, tefekkür yoktur.

Bu mertebelerde “Refref” rehberdir.

Bu mertebeler zevk-i ilâhidir.

Bu boyuttaki refref zevk-i ilâhidir.

Miraç hakikatinin manasına ulaşan kâmil bir insan şöyle demiş:

“Mademki mevcuttu Allah her yerde

Muhammed niçin çıktı göklere

İnsanın gözünden kalkarsa perde

Allah görünmeyen bir taraf yoktur”

Miraç, hakikatler yolunda ulvî yolculuğun adıdır.

Miraç, Allah'ı idrak etmek için ilmî bir yolcuğun adıdır.

Miraç, hakikatlere şahit olmanın yolculuğudur.

İsrâ Sûresi 1. âyette, gece yolculuğu denilen yolculuk, kişinin kendi cehâlet karanlığından hakikatlerin aydınlığına olan yolculuğun adıdır.

Kişinin kendini tanıması için, kendi vücûd şehrinde enfüsî yolcuğunun adıdır miraç.

İsrâ Sûresi 1: “Subhânellezî esrâ bi abdihi leylen minel mes-cidil harâmi ilel mescidil aksallezî bâreknâ havlehu li nûriyehu min âyâtinâ innehu huves semîul basîr.”

Subhane ellezi	: Noksan sıfatlardan münezzeh, Zâtıyla saran, ki o,
Esra	: Karanlıktan aydınlığa sevk eden, gece yürüyüşü
Bi abdi hi leylen	: Kulunu, geceleyin, karanlık, cehâletin karanlığı,
Min el mescidi el harâm	: Teslim olunan yer, teslimiyet, kutsal, mukaddes,
Îlâ el mescidi el aksa	: Uzak mescid, en son, nihâyet, erişilecek son nokta
Ellezi barekna	: Mübarek, bereketli kıldık, bereketimiz, nimet, feyz
Havle hu	: Etrafını, çevresini, o
Li Nûriye hu	: Görmesi için, anlaması için, ona göstermek için,
Min ayati-na	: Âyetlerimiz, işaretlerimiz, delil, hakikatlerimiz,
İnne hu huve el semiu	: Muhakkak o, işittiren,
El basir	: Gördürendir, basiret veren,

Meâli: “Ki O'dur noksan sıfatlardan münezzeh olan. Kulunu; cehâletin karanlığından, hakikatlerin aydınlığına sevk eden, çevresinde olan her şeyde, bereketimizi, işaretlerimizi görmesi için,

teslim olunan mukaddes yerden, teslim olunacak son noktaya ulaştıran. Muhakkak ki O'dur işittiren, gördüren."

Bu âyette işaret edilen, kişinin bilmezlikten irfaniyete olan yolculuğudur.

Kişi, öncelikle kendi vücûdunun mukaddesliğini görebilmeli, o mukaddes Őehrin sahibine teslim olmalıdır.

Ve böylelikle tüm varlığın mukaddes sahibi olan Allah'a teslim olmalıdır.

Bu âyette geçen, mescidil harm ve mescidil aksa konusunu inceleyim.

Mescidil harm; hem harm mescid, hem kutsal mescid diye adlandırılır.

Kişinin, vücûdunu kendine nispet etmesi haramdır, yani yasaktır.

Kişinin vücûdu, vücûdun sahibi olan Allah'a aittir.

Lakin kişinin vücûdu aynı zamanda kutsal mescid'dir, çünkü özünde Allah'ı barındırır.

İşte, Mescidil Harâm; yani yasak mescid, kişinin vücûd Şehridir, kişinin kendi vücûdunu kendine nispet etmesi yasaktır.

Mescidil Aksa ise; yani kutsal mescid, uzak mescid, kişinin can Şehridir, yâni bedeni tutan rh Şehridir.

Miraç, göğe yükselmek değil, kendi can semsına yükselmektir.

Miraç, tenden cana olan irfan yolculuğudur.

Beden Şehrinde Ulvî makâmlara Şahit olma yolculuğudur.

Miraç, bir makmdan diğer makâma yükselme yolculuğudur.

Miraç, kendi vücûdunda, vücûdun Zâtına Şahit olma yolculuğudur.

İnsan vücûdu Allah'ın Şehridir.

İnsan vücûdu, tüm hakikatlerin bulunduğu Őehirdir.

O Őehirde Allah, kendine ait olan tüm hakikatleri teşhir etmiştir.

İnsan vücûdu, varlığın cem olduğu boyuttur.

İnsan vücûdu, Ulvî makâmın cem olduğu boyuttur.

Miraç, insanın kendi bedenine ârif olma yolculuğudur.

Miraç, insanın kendini keşfetme yolculuğudur.

Miraç, insanın kendi vücûdunda, ona şah damarından yakın olan Allah'a şahit olma yolculuğudur.

Miraç hâlk arasında; "Merdivenle semâya yükselmek" diye bilinir.

Merdivenden maksat; makâm makâm yükselmektir.

Semâdan maksat; insanın vücûd semâsıdır, yani ulvî boyutudur, yani can boyutudur.

İşte miraç; tenden cana olan makâm makâm ilerleyiştir.

Miraç, kişinin gönlünde, kendini bilme isteğinin oluşmasıyla başlar.

Kişi, kendinin ve varlığın nasıl var olduğunu anlamak için bir merakın içine düşer.

Bu merak kişiyi, bir arayışa düşürür.

Bu arayış:

Bu görünen âlem nedir?

Bu âlem nereden gelir, nereye gider?

Ben kimin, ben nasıl var oldum?

Bu görünen varlığın aslı nedir?

Doğum nedir, yaşam nedir, ölüm nedir?

Doğmadan önce neredeydim?

Öldükten sonra ne olacağım, nereye gideceğim?

Allah nedir?

Sorularının cevabını bulmanın arayışıdır.

Bir kişinin içinde aramanın ateşi düştüğünde, kendini bir yolda bulur.

Bu yol onu, kâmil kişilerle buluşturur.

Kâmil kişiler de, zamanında böyle soruların cevabını arayan kişilerdir.

Bu arayış, bir Yunus gibi, bir Taptuk Emre'nin kapısına vardırır.
Taptuk Emre'nin kapısına varıldığında,
Ne ararsın diye sorulduğunda,
Gönlüne aşk düşmüş mü diye bakıldığında,
Önce edep bulmak için yoğrulduğunda,
Edep bulduğuna kanaat edildiğinde,
Mürşidine el verip teslim olduğunda,
Mürşidin elinden, Hakk'ın eli tutulduğunda,
İlm-i Tevhîd dersleri tebliğ edildiğinde,
Miraç'ın başlamıştır.
Miraç seni sana döndürür.
Benlik ateşini söndürür.
Sendeki Hakk'ı sana bildirir.
Nice makâm gördürür.
Hakk ile Hakk'a erdirir.
Miraç yolculuğu, kendi vücûd Kur'ân'ını okuma yolculuğudur.
Miraç yolculuğu, kendinde Hakk'a şahit olma yolculuğudur.
Miraç yolculuğu, nice ulvî makâmı kendinde bulma yolculuğudur.
Miraç; insanın kendinden kendine olan yolculuktur.
Miraç; insanın kendi vücûdunda nice hakikate erişmesidir.
Miraç; beden şehrini keşfetme yolculuğudur.
Miraç; kendini bilme yolculuğudur.
Miraç; varoluşu ve var edeni idrak etme yolculuğudur.
Miraç; kişinin kendi beden yolunda, nice makâma şahit olma yolculuğudur.
Miraç; Allah hakikatine erme yolculuğudur.
Miraç; kişinin kendindeki Muhammed nûruna erme yolculuğudur.
Miraç; Tevhîd'e erişme yolculuğudur.

Bil ki Miraç; senin vücûd şehrinde, can şehrine; aşk, ilim, tevekkül, tefekkür, teslimiyet, secde içinde olan yolculuğundur...

Bil ki Miraç; Ûlvî bir hissiyat içinde gönül geminde irfan yolculuğundur.

Bil ki Miraç; senin aslına olan yolculuğundur.

Senin aslına olan yolculukta; İlmel yakîn, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn boyutlarda, kendi aslın olan Hakk'a şahit olmandır.

Miraç; ten şehrinde can şehrine olan gönül yolculuğudur.

Yani Miraç; Mescidil Harâm'dan, Mescidil Aksa'ya olan Ulvî bir yolculuktur.

Mescidil Harâm; kişinin vücûd şehridir.

Mescidil Aksa; kişinin can şehridir.

İşte Miraç; vücûd şehrinde can şehrine, yani Mescidil Harâm'dan, Mescidil Aksa'ya olan gönül yolculuğudur.

Gönlüne aşk ateşi düşenlerin miracı başlamıştır

Dilini tutanların, kâlb kırmayanların, öfkesini, hiddetini yutanların, edeple Hakk yoluna uyanların miracı başlamıştır.

Vücûd şehrinde nice makâm görenler, Hakk ile Hakk olanlar, miraç eylemişlerdir.

Miraç ile ilgili dile gelen satırlar:

SANMA

Mirâcı göklere çıkılıyor sanma

Allah'ı sakın gökte arayıp aldanma

Arayacaksan O'nu kendinde ara

Sakın ha sakın kendini de O sanma

Allah'ı bir yeredir sanıp yanıma

Anlatılan batıl şeylere de kanma

Dön bedenine O'nu özünde ara

Sakın ha sakın kendini de O sanma

Allah ile kandıranlara aldanma
İlim ifade etmeyen şeye inanma
O, Kurbu hablil verîd, kendinde ara
Sakın ha sakın kendini de O sanma

Din adına anlatılanlara boğulma
Cemaat tarikat mezhebe ayrılma
Hep kendine bak, O'nu kendinde ara
Sakın ha sakın kendini de O sanma

Mirâc O'na ermektir O'ndan ayrılma
Gönlünü O'nun aşkından hiç ayırma
Sendeki aşk da O'nun kendinin sanma
Sakın ha sakın kendini de O sanma

Mirâc yolu kâbe kavseyni ev ednâ
Âlemin aslı O'nun sonsuz nûrunda
Sidretü'l müntehâ'da O'nun katında
Sakın kendini de O'ndan ayrı sanma

MİRÂÇ

Allah denen Ulvî kudret
Şahit ol ki hep sendedir
O'ndan geldi cümle sûret
O'nun sırrı hep sendedir

Allah gökte sakın sanma
Gör kendinde O sendedir
Sen kendini ayrı sanma
Her nefeste hep sendedir

O'nu görmek ister isen
Dön kendine miraç eyle
O'ndan ayrı değilsin sen
Şahit ol da seyir eyle

Bil kendini gâfil olma
Tenden can'a miraç eyle
Can'da can ol tende kalma
Tevhîd'e er miraç eyle

Miraç sırrı refref burak
Bin burağa miraç eyle
Nice makâm nice varak
Refref'e uy miraç eyle

HEP SENDEDİR

Yerde gökte nice âlem
Mânâ dolu benî âdem
Hakk'a giden nice kadem
Bul kendinde hep sendedir

Kurdun, kuşun nice dili
Nice kulun nice hâli
Her beşerîn nice derdi
Bul kendinde hep sendedir

Resûl Nebî nice yârân
Tevrat İncil hem de Kur'ân
Sûre âyet nice ihsân
Bul kendinde hep sendedir

Kâbe denen Hakk'ın evi
Kible denen Hakk'ın yönü
Her an olan Hakk'ın zikri
Bul kendinde hep sendedir

Miraç sırrı refref burak
Sır taşıyan nice varak
Ölüm denen bâki durak
Bul kendinde hep sendedir

Haşir sırrı mahşer yeri
Cennet denen huzur yeri
Cehennem o ateşi
Bul kendinde hep sendedir

Allah denen ûlvi kudret
Nice lütûf nice rahmet
Evvel sırrı hem ahiret
Bul kendinde hep sendedir

Miraç bir seyr-i sülûk yolculuğudur.
Seyr-i sülûk varlığın kendinde hakikatleri görme yolculuğudur.
Kişinin kendi aslıyetine şahit olma yolculuğudur.
Allah hakikatine erme yolculuğudur.
Miraç, levh-i mahfûz boyutundan gelen akışı seyretme yolculuğudur.

SEYR-İ SÜLÛK

Seyr-i sülûk levh-i mahfûz sayfalarına olan yolcuğun adıdır.

İçsel boyutta yapılan bir yolculuktur.

Kişinin beden kalıbından çıkıp, Ulvî Âlem'e bedensiz yaptığı yolculuktur.

Seyr-i sülûk miracın yolculuğudur.

Seyr-i sülûk enfüs boyutunda hakikatlere şahit olmanın, hakikatleri seyretmenin boyutudur.

Beşerî alanda bir yerden bir yere yolculuk yapan kişinin, çevresinde olan varlığı seyrettiği gibi, seyr-i sülûk yolunda da Allah'a ait olan hakikatler makâm makâm seyredilir.

Seyr-i sülûk, Yûsuf kıssasında, Yûsuf'un kuyuya atılması, Yûsuf'un Kenan diyarından Mısır şehrine, yani ten diyarından can şehrine yaptığı yolculuğun sırrıdır.

Yûnus kıssasında, Yûnus'un balık tarafından yutulması, balığın içinde yolculuk yapması sırrıdır.

Seyr-i sülûk, toplumda bir tarikata, bir cemaate tâbi olmak diye bilinir.

Seyr-i sülûk bir tarikata girmek midir?

Yoksa kişinin kendi vücûduna dönmesi, kendi vücûd boyutunda hakikatlere şahit olması ve o şahit olduğu hakikatleri kendinde ve cümle varlıkta seyretmesi midir?

Sülûk makâmı nedir?

Seyr makâmı nedir?

Seyr-i sülûk makâmı nedir?

Seyr, sair, seyyar, seyreden aynı kökten gelen kelimelerdir.

Sülûk, sâlik, meslek, silk aynı kökten gelen kelimelerdir.

Seyr-i sülûk: Kişinin kendi vücûduna dönmesi, orada yolculuk etmesi, kendi vücûdunu var edenin işaretlerini görmesi, anlaması ve seyretmesi demektir.

Yani kişinin kendi enfüsî âlemine adım atması ve varoluşun ve var edenin hakikatlerine ulaşması ve o ulaştığı hakikatleri kendinden ve cümle varlıkta seyretmesi demektir.

Sülûk; gidilen yol demektir.

Sâlik de; yola giren, yolda giden, yolcu demektir.

Burada yol denilen kişinin kendi vücûdudur.

Sâlik de, kişinin kendi vücûdunda yolculuk etmesi demektir.

Yani, yol da yolcu da kişinin kendisidir.

Yoksa seyr-i sülûk; tarikatlaşmış, cemaatleşmiş ve böylece kendilerine ait bir yol oluşturmuş ve diğerlerini hor gören bir yola girmek demek değildir.

Seyr-i sülûk; kişinin kendi vücûdunun enfüsûnda yolculuk etmesi ve kendi vücûdunda şahit olduğu hakikatleri seyretmesi demektir.

Kişi kendinde gördüğü hakikatleri cümle varlıkta da görür.

Kişi kendi enfüsûna döndüğünde, kendindeki varoluşun hikmetlerini anlamaya başlar.

Kişi, seyr-i sülûk yolculuğunda kendi vücûdunun hakikatlerine şahit olur.

Kişi, görür ki kendi vücûdunda, bir işleyiş olmaktadır.

O işleyişle tüm atomlar çalışmakta, atomların birleşimiyle oluşan hücreler çalışmakta, hücrelerin birleşimiyle olan dokular çalışmakta, dokuların birleşimiyle olan organlar çalışmakta ve tüm organların birleşimiyle oluşan vücûd çalışmaktadır.

Ve anlar ki, tüm bedenler ilâhi bir işleyişle her an çalışmaktadır.

Ve anlar ki sıfatların birliği vücûdu oluşturmaktadır.

Vücûdun Zâtı, her an vücûdu tutmakta, orada tecelli etmektedir.

Ve sâlik anlar ki, kendi vücûdunda olmakta olan işleyiş ay-
nısıyla cümle varlıkta olmaktadır.

Ve anlar ki, tüm varlıkta ve tüm Kâinat'ta olan her işleyişi,
bir kudret yapmakta ve o kudret cümle Kâinat'ı tutmaktadır.

Ve sâlik, bu seyr-i sülûk yolunda kendini var edeni anlar ve
damla misali deryasına karışır.

İşte seyr-i sülûk; sûretten sirete olan yolculuktur.

Ve siretten sûrete dalgalanan âlemi seyretmektir.

Seyr-i süluk yolculuğu, sidretü'l müntehâ yolculuğudur.

İşte Hazreti Yûnus menkibesinde anlatılan, Yûnus'un balık
tarafından yutulması; kişinin kendi enfüsûna dönmesidir ve
kişinin kendi enfüsûnda yolculuk etmesidir.

Yûnus Sûresi 10: "Davâhum fihâ subhânekellâhumme ve
tehiyyetuhum fihâ selâm ve âhîru davâhum enil hamdulillâhi
rabbil âlemîn."

Dava hum fiha	: Dua, çağrı, talep, istek, yönelme, onların, orada
Subhâne ke	: Noksan sıfattan münezzeh, sen, deryada her şeyin birliği, deryada her şeyin yüzmesi
Allâhumme	: Allah, onlar
Ve tehiyyetu-hum	: Karşılama, selamlama, Hakk zevkiyle Hâlkı seyretme
Fiha selamun	: Orada, selam, barış, selamet,
Ve ahîru dava hum	: Sonrası, dua, talep, yönelme, onlar
En el hamdu li Allâh	: Hamd, tüm övgüler, tüm nitelikler, sıfatlar, Allah,
Rabbi el âlemîne	: Tüm varlığı vücûdlandırıran, âlemlerin Rabbi

Meâli: "Onlar orada; Allah'ım sen noksan sıfatlardan münez-
zehsin şuuru ile hareket ederler ve onlar Hakk zevkiyle Hâlkı
seyrederler, orada selamete kavuşmuşlardır ve sonra da tüm

sıfatların sahibi olan, tüm varlığı vücûdlandırıran Allah'tır şuuru ile hareket ederler.”

Âyette belirtildiği gibi, sâlik seyr-i sülûk yolculuğunda olan, her şeyin Allah deryasında olduğuna şahit olur.

Tehiyyat makâmına erer ve Hâlk Hakk birliğinin seyrine erişir.

İşte İslâm makâmı da Hâlk'ta Hakk'ı seyredebilme makâmıdır.

İslâm makâmına erenler, nereye bakarlarsa baksınlar, Allah'ın vechîni görürler.

İbrâhîm Sûresi 23: “Onlar Hakk zevki ile Hâlkı seyrederekler.”

İbrâhîm Sûresi 23: “Ve udhilellezîne âmenû ve amilûs sâlihâti cennetin tecrî min tahtihel enhâru hâlidîne fihâ bi izni rabbihim tehiyyetuhum fihâ selâm.”

Ve udhile ellezine amenu	: Dâhil olma, içinde, konulurlar, iman eden kimseler,
Ve amilû es sâlihâti	: Dosdoğru hak yolunda çalışanlar, iyi çalışmalarda olan,
Cennetin	: Cennet, huzur, bahçe, ilâhi huşu,
Tecri min tahtihâ	: Akar, vardır, makâmlarında, taht,
El enhar hâlidîne fiha	: Nehir, akıp giden, ilim, ebedi, devamlı, orada,
Bi izni	: İzin, yetkili, icazet, ruhsat,
Rabbi him	: Rab, vücûdlandırıran, onlar, her varlık,
Tehiyyetu hum	: Hakk zevki ile Hâlk'ı seyretme, mânevi lütûflar, onlar,
Fiha selâm	: Orada, selam, huzur, barış ver huzur üzere olan,

Meâli: “İman edenler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar, huzur içinde olurlar. Makâmlarında bir ilim üzeredirler, devamlı o hâllerle hareket ederler. Onlar Hakk zevki ile Hâlkı seyrederekler. Onlar buldukları yerlerde barış ve huzur üzeredirler.”

Âyette belirtildiği gibi tehiyyat makâmı; Hâlk'ta Hakk'a erişebilme makâmıdır.

Cennet makâmı da budur, İslâm makâmı da budur.

Hicr Sûresi 16: "Ve le kad cealnâ fis semâi burûcen ve zeyyennâhâ lin nâzırîn."

Ve lekad cealna	: Andolsun, yaptık, kıldık, düzenledik, oluşturduk
Fî es semâi	: Semâ'dan, Ulvî Âlem,
Burucen	: Yıldız kümeleri, burçlar, yüksek makâm, aşikâr olan, belirleyici özellikler,
Ve zeyyenna ha	: Onu süsledik, ziynet, sıfatlandırdık, değerler,
Li en nazırın	: Seyredenler için, görenler için,

Meâli: "Andolsun Ulvî Âlem'de yüksek makâmlar oluşturduk ve seyredenler için onu sıfatlarla donattık."

Seyr-i sülûk yolcuğunda makâm makâm hakikatlere şahit olmak vardır.

Her makâmda o makâma ait olan sırlara erişmek vardır.

Beşerî ve Ulvî boyutun birliğine erişmek vardır.

Beşerî âlemin Ulvî Âlem'den nasıl süzülüp geldiğine şahit olmak vardır.

Levh-i mahfûz boyutunun sayfaları bir bir açılır, sidretü'l müntehâ'da yaratılacak olan her şey bir bir belirginleşir ve zâhire çıkış başlar.

Aynen tohumda, tohumun levh-i mahfûz sayfalarının açılması, ağaca ait olan tüm niteliklerin yavaş yavaş belirginleşmesi ve ağaç olarak zahire çıkması gibi.

Her varlığın Ulvîyeti, onun kendinde gizlidir.

Seyr-i sülûk, Allah'ın Ulvîyetini görebilme yolculuğudur.

Seyr-i sülûk yolculuğunda, sâlik kendine ait bir vücûdunun olmadığını anlar.

Kendinin zannettiği vücûdun sahibinin Allah olduğuna şahit olur.

Ve sâlik varlığından geçerek, fenâfillâh makâmına erişir, yani Allah'ta fâni olur.

Ve sâlik Hakk'ta Hakk olur.

Sâlik dâim secde makâmına erişir ve her varlığın secdede olduğuna şahit olur.

Secde Makâmı:

Hakk ile Hakk olma makâmı.

Damlanın deryaya karışma makâmı.

Zamandan zamansızlığa geçme makâmı.

Bedenden bedensizliğe geçme makâmı.

Üflenen rûh'a erme makâmı.

Varlığından geçip aslına teslim olma makâmı.

Semme VechAllah makâmı.

R'ad Sûresi 15: "Ve lillâhi yescudu men fis semâvâti vel ardi tavan ve kerhen ve zilâluhum bil guduvvi vel âsâl."

Meâli: "Göklerde ve yerde olan ne varsa, istese de ve istemesse de ve onların gölgeleri dâhil, sabah, akşam hiç durmadan Allah'a secde ederler."

Rahman Sûresi 6: "Ve el necmu ve el şeceru yescudân."

Meâli: "Yıldızlar ve ağaçlar her an secde hâlinedirler."

Nahl Sûresi 49: "Ve lillâhi yescudu mâ fis semâvâti ve mâ fil ardi min dâbbetin vel melâiketu ve hum lâ yestekbirûn."

Meâli: "Göklerde ne varsa ve yerde ne varsa, bütün varlıklar ve bütün kuvveler Allah'a secde ederler. Bu hakikati anlayanlarda kibirlilik yoktur."

Secde makâmına erişen, leyl-i tehecced makâmına erişir.

Secde makâmına eren, her an ilâhi güzellikleri seyir hâlinedir.

İşte;

Seyr makâmı; Hâlk'ta Hakk'ı seyretmektir.

Seyr makâmı; Hakk'ın kendinde kendini seyretme makâmıdır.

Seyr makâmı; nûrun nûru seyretmesidir.

Seyr makâmı; Hakk ve Hâlk makâmalarının birliğidir.

Seyr makâmı; Hakk'tan doğan Hâlk oluşun, yani Muhammed nûrunun seyr-i zevk-i keyfiyetidir.

Seyr makâmı; Hakk ve Hâlk'ın cem olup, Allah zevki keyfiyetinin zevkidir.

Seyir makâmı, sûretlerin ardında sireti görebilme makâmıdır.

Eşyanın hakikatine erebilme makâmıdır.

Eşya denilen, zâhire çıkmış olan "Hû el zâhiri" âyetinin tecellisidir.

Hâlk'ta Hakk'a erişenler, leyl-i tehecced makâmına erişirler.

Leyl-i tehecced makâmına erenler, Makâm-ı Mahmûd'a ererler.

Şimdi de leyl-i tehecced ve Makâm-ı Mahmûd boyutunu inceleyelim.

LEYL-İ TEHECCED VE MAKÂM-I MAHMÛD

İsrâ Sûresi 79: "Leyli fe tehecced."

İsrâ Sûresi 79: "Makâm-ı Mahmûd."

Toplumda "Leyl-i tehecced" teheccüd namazı diye bilinir.

Oysa o âyette "Sâlat" kelimesi geçmez.

"Leyl-i tehecced" âyetini gece namazı diye çevirmek ne kadar doğru olur düşünmek gerekir.

Toplumda gece namazı diye bilinen namazın hikmetini düşünmemiz gerekir.

"Leyl-i tehecced" kelimesini inceleyelim.

Leyl; gece, karanlık, gölge, yansıyan nûr, gecenin sahibi, yıldızlardan yansıyan ışık anlamlarına gelir.

Tehecced, hücced kelimesinden gelir.

Hücced; delil, burhan, belge, işaret, ispat, nitelikler, göstergeler anlamlarına gelir.

Leyl'den maksat geceleyin yıldızlardan ışığın yansımasıdır.

Gece gökyüzünde bir ışık gördüğümüzde anlarız ki, orada bir yıldız vardır.

Bu bir galaksi de olabilir, bir Evren de olabilir.

Gece yıldızdan yansıyan ışık, yıldızın delilidir, ispatıdır, hüccetidir.

Leyl makâmı, Hâlk makâmıdır.

Hâlk'tan yansıyan nûr Hakk'ın nûrudur.

"Leyl-i tehecced":

Hâlk'ta Hakk'ın kendini zâhir etmesidir.

Kendini ispat etmesidir.

Kendini göstermesidir.

İşte cümle varlıktan da Hakk, her an hüccetleriyle kendini ispat eder.

Her varlıktan Hakk, nûruyla kendini ispat eder.

İşte Hâlk'ta Hakk'ı seyretmek "Leyl-i tehecced" sırrıdır.

Ağacın gölgesini düşünelim, aslında gölge yoktur, gölge ağacın ispatıdır.

Gölge nafiye boyutundadır.

Gölgenin aslı ağaçtır.

Gölge Güneş'in durumuna göre oluşur.

Güneş, tam tepede iken ağacın gölgesi ağaçta yok olur.

Ağacın gölgesi yok olur, ama ağaç duruyordur.

İşte nafiye boyutu da budur.

İşte tüm varlık, Allah'ın gölgesi mesabesindedir.

Varlık gün gelir yok olur, ama Allah'ın zâtı bâkidir, asla yok olmaz.

İşte, varlığın Hakk'ın gölgesi olma sırrı "Leyl-i tehecced" sırrıdır.

Leyl-i tehecced'in gece namazı diye zevk edilmesi; nasıl ki gece yıldızlar kendini ışığıyla gösteriyorsa, Allah da tüm varlıktan hüccetleriyle kendini gösterir.

Varlıktaki tüm nitelikler Allah'ın hüccetleridir.

İşte hakikatte namaz "Leyl-i tehecced" makâmıdır.

Namaz dâimdir, namaza dâhil olan, her an Hakk ile Hakk olur.

"Leyl-i tehecced" makâmına eren dâim namazdadır.

Namaz:

Hakk ile Hakk olduğunu bilmektir.

Hakk ile bir olduğunu bilmektir

Her an Hakk'a bağlılık içinde yaşamaktır.

Vücûdun her an Hakk'la iletişim içinde olduğunu kavramaktır.

Cümle varlığın Allah'ın zâtıyla kuşatıldığını bilmektir.

“Leyl-i tehecced” makâmına erenler, daim namaz boyutuna ererler.

Onların; seyretmeleri, oturmaları, yürümeleri, çalışmaları, konuşmaları, düşünmeleri hep namazdır.

Onlar ne yaparlarsa yapsınlar her an Allah’a bağlılık içinde yaparlar.

Onların seyirleri;

Hâlk’ta Hakk’a nazar etmektir.

Baktıkları her varlığa “Semme Vechullah” nazarıyla bakarlar.

Onlar, sûretleri sîretlerden ayırmadan bakarlar.

Onlar, Hakk ile Hakk’a nazar ederler.

Onlar bir yerde otursalar;

Şükür içinde otururlar.

Baktıkları eşyanın özüne bakarlar,

Niteliklerine bakarlar,

O niteliklerin Allah’a ait olan sıfatlar olduğunu bilirler.

Onlar yürüdüklerinde;

Karşılaştıkları her insanın, her varlığın Allah’ın kulu olduğu şuruyla bakarlar. Allah’ın hiçbir varlıktan ayrı olmadığını bilerek bakarlar.

Allah’ın her varlığı sıfatlarıyla kuşattığını, her varlığı Zâtıyla tuttuğunu bilerek bakarlar.

Onlar konuşurken;

Allah’ı unutmadan konuşurlar.

Allah için konuşurlar.

Ağızlarından çıkan her bir kelimedede Allah’ı hatırlatırlar.

Onlar düşünürken;

Allah’ın sonsuz hikmetlerini düşünürler.

Bir aşk içinde, bir şükür içinde, bir tevekkül içinde düşünürler.

Allah hissiyatından ayrılmadan düşünürler.

Onlar dünyalık kaygı, karamsarlıktan geçmiş olanlardır.

İşte onlar her an namaz içinde olanlardır.

İşte onlar “Leyl-i tehecced” makâmına erenlerdir.

İsrâ Sûresi 79: “Ve minel leyli fe tehecced bihî nâfileten leke asâ en yebaseke rabbuke makâmen mahmûdâ.”

Ve min el leyli	: Geceden, hâlkîyet,
Fe tehecced	: Hâlkîyette Hakk'ı seyretmek, teheccüd, hüccet, delil,
Bihî nâfileten leke	: Yokluk, boşluk, varlığından geçmek, gereksiz, sana,
Asa en yebase ke	: Umulur, belki, göndermek, diriliğe ulaşmak, açığa çıkan, sen
Rabbu ke	: Rabbin, vücûdlandırıran, sen,
Makâmen mahmûd	: Makâm, mahmûd, övülen, hamd, niteliklerin kaynağı

Meâli: “Sen varlığından geçerek Hâlk'ta Hakk'ı seyret. Umulur ki sen, Rabbinden açığa çıkan tüm varlığın niteliklerinin kaynağına erersin.”

Leyl-i tehecced'e erenler, Makâm-ı Mahmûd'u görenlerdir.

Makâm-ı Mahmûd; tüm makâmları içinde barındıran makâmdır.

Mahmûd; hamd kelimesinden gelir.

Hamd; Allah'a ait olan tüm nitelikler, tüm hikmetler, tüm himmetler anlamındadır.

Varlıktaki tüm nitelikler yani sıfatlar, Allah'ın sıfatlarıdır.

Makâm-ı Mahmûd, Hazreti Muhammed'in makâmıdır.

Muhammed boyutu, Hamd boyutudur.

Muhammed, hamd üzere olan demektir.

Muhammed, Âdem'den Muhammed'e tüm makâmları cem eder; içinde barındırır.

Makâm-ı Mahmûd, Allah'a ait olan tüm niteliklerin geldiği yerdir.

İşte, Leyl-i tehecced makâmına erenler, tüm varlıktan yansıyan niteliklerin Allah'ın nûru olduğunu bilirler ve zevk ederler.

Makâm-ı Mahmûd şuurıyla yaşayanlar, varlıktaki tüm değerlerin Allah'ın değerleri olduğunu bilerek yaşarlar.

Onlar "Hamd" şuurıyla yaşarlar.

Hamd şuurıyla yaşayanlar; tüm varlığın, Allah'ın sıfatlarıyla, fiilleriyle, Zâtıyla kuşatıldığını bilerek yaşarlar.

İşte leyl-i tehecced; kişinin varlığından geçerek, Hâlk'ta Hakk'ı seyretmesidir.

Makâm-ı Mahmûd; Hâlk'ın ve Hakk'ın bir olduğunun zevkine ermektir.

Sâlik, Seyr-i sülûk yolculuğuyla Makâm-ı Mahmûd'a erişir.

Levh-i mahfûzdaki, leyl-i tehecced boyutu, cümle varlığın rûhun levh-i mahfûzunda secdede olma durumudur.

Melekelerin secdesi denilen hakikat, rûh boyutundaki birlik boyutudur.

LEVH-İ MAHFÛZ VE RENKLER

Levh-i mahfûz sayfalarında yazılı olan âlem hareketlenmeye başladığı zaman, ışık tecelli eder.

Işığın içinde yaratılışın ve her bir varlığın ve varlığa ait olan her bir inceliğin renkler boyutu vardır.

Nasıl ki gökkuşağı dediğimiz muhteşem görüntü, renkler kombinasyonudur.

Gökkuşağı; ışık tayfı dediğimiz renklerin bir yay şeklinde görüldüğü meteorolojik bir olaydır.

Genelde yağmurlu havalarda görülür.

Güneş ışınlarının yağmur damlalarından veya sis bulutlarından yansması ve kırılmasıyla oluşur.

Gökkuşağındaki renkler ışığın kendinde olan renklerin yansımalarıdır.

Levh-i mahfûz sayfalarından başlayan varoluşun renkler boyutu, çok önemsenmelidir ve incelenmelidir.

Hava, toprak, su, ateş dediğimiz dört anâsırın, kendine has renkleri vardır.

Bu dört anâsırın oluşmasının da kendine has renkleri vardır.

Dört anâsırın kendi aralarında birleşiminin de renkleri vardır.

Varlığın varoluşunda ilk anâsır, ana unsur, "Ateş-Işık"tır.

Levh-i mahfûz âleminden çıkan ilk kıvılcım, Kâinat'ın varoluşunun başlangıcıdır.

İşte bu ilk kıvılcım "Ateş-ışık"tır. Fizik boyutu buradan açığa çıkar.

Fizik boyutunun geldiği yer Matematik boyutudur.

Işıkla başlayan varoluş, ince ince renklerin açığa çıkmasıyla devam eder.

Işığın, ateşin içinden elementler açığa çıkmıştır.

Her bir atomun, elementin kendine has renkleri vardır.

Hidrojen ilk tecelli eden elementtir.

Hidrojen atomunda 1 atom sayısı vardır.

Tüm moleküler sistem buradan açığa çıkar.

Kimya ilmi buradan açığa çıkar.

Kimya boyutunda olan her bileşiğin kendine has renkleri vardır.

Su, hidrojen ve oksijenin birleşiminden tecelli etmiştir.

Moleküllerin birleşimiyle "Toprak" tecelli etmiştir.

Bu bileşimler, ışığın içindeki renklerin birleşimiyle olmuştur.

Bitkiler, hayvanlar, insanlar dört ana unsurdan "Ateş-Işık, Su, Hava, Toprak" tan tecelli etmiştir.

Ve insan, tüm unsurları içinde barındıran bir yapıdır.

Ve insan, tüm varoluşun ve var edenin sırlarına ulaşabilecek tek varlıktır.

İnsanın her duygusu farklı renk yapısında kendini gösterir.

Kötülük düşünen bir insan ile iyilik düşünen bir insanın vücûd renkleri, onlardan oluşan beyin rengi farklıdır.

İlim üzere olan bir insan ile bâtil alana inanan bir insanın rengi farklıdır.

Kibirli olan bir insanın rengi ile tevazulu olan bir insanın rengi farklıdır.

Varoluşun sırları renk tayflarında gizlidir.

Levh-i mahfûz'un sırrı renklerde gizlidir.

Varoluş renk tayflarından gelen dalgalanmanın etkisiyle tecelli eder.

Tecelli dediğimiz de renk tayflarıdır.

Kâmil insanlar, insanların renklerini görebilirler.

Her bir insanın olumlu ya da olumsuz duygu ve düşünceleri onun renk yapısını oluşturur.

Kötülük yapan bir kişinin vücûd rengi ile iyi olan bir kişinin vücûd rengi farklıdır.

Renksizlikten gelen renk âleminde gelen mesajlar nedir?

Renkler nasıl oluşur?

Yaratılışın temel renkleri ve mesajları nedir?

Üç temel renk olan Mavi, Kırmızı, Sarı'dan gelen sırlar nedir?

Bu üç renkten oluşan diğer renklerden gelen sırlar nedir?

Işığın yapısından gelen renkler, yaşamda ne sırlar sunar?

Renklerde nasıl sırlar vardır?

Renklerle Allah ne mesajlar iletir?

Renkler nasıl oluşur?

Ana renkler nedir, nasıl mesajlar sunar?

Ana renklerden oluşan renkler nedir, nasıl mesajlar sunar?

Her varlığın ve her insanın renk dalgalanmaları nasıl mesajlar sunar?

Her insanın renk dalga boyları, dereceleri, farklı mıdır?

Olumlu ya da olumsuz düşünceler, söylemler, eylemler atomlarımızdan farklı renk dalgalanmaları yapar mı?

İnsanların karakterleri, huyları, olumlu ya da olumsuz yaptıkları, onların vücûdlarından yayılan renk dalgalanmaları mesajlarında gizli midir?

Allah'ın rengi "sıbgata Allâh" sırrı nedir?

Bakara Sûresi 138: "Sıbgata Allâh sıbgata."

Muhammed'in rengi "nûrun alâ nûr" sırrı nedir?

Beyaz neden beyaz görünür ve mesajı nedir?

Siyah neden siyah görünür ve mesajı nedir?

Üç temel renk olan "Mavi, Kırmızı, Sarı" hangi boyutun rengidir.

Mavi: Âmâ- mânâ- mânevi, hiçlik boyutunun rengidir.

Atomdaki nötr-nötron boyutunun sır rengidir.

Cümle sırların merkez rengidir.

Kırmızı: Âmâ boyutundan gelen, Nûr boyutunun rengidir.

Atomdaki proton boyutunun sır rengidir.

Muhammed mâkâmının sır rengidir.

Sarı: Varlık boyutunun tecelli ettiği, “Nefs” boyutunun rengidir.

Atomdaki elektron boyutunun sır rengidir.

Elektron boyutundan gelen renk, varlığın doğuşundan ölüm sürecine; yaşlanması, sararıp solması, yani eksilmekte olan varlık boyutunu remzeder.

Renk; ışığın içindeki seslerden oluşur.

Güneş ışığının rengi beyazdır, yani bir renk değil, bütün renklerin birleşimidir.

Renkler ışığın nesnelere teması ile açığa çıkar.

Her renk bir sır taşır.

Her varlık rengiyle bir karakter sergiler.

Kişilerin karakterleri; bir rengin dalgalanması ya da bir kaç çeşit rengin dalgalanmasıyla ve bunların birleşimi ile kendini gösterir.

Kişilerin huy ve karakterleri, bedenlerinde farklı renklerin etkisi altında olduğunu gösterir ve bedenlerden o yapıya göre renkler dalgalanır.

Kişilerin bedenlerinde olan, bir rengin ya da farklı renk kombinasyonları; kişilerin zekâları, duygusallığı, öfkesi, merhameti, zalimliği gibi bir çok duygu, düşünce ve hâllerin işaretidir.

Her türlü duygu, düşünce, eylem, gibi durumlarda bedenlerde farklı renk dalgalanmaları oluşur.

Doğanın üç temel rengi vardır: Mavi, Kırmızı ve Sarı

Mavi ve sarının birleşiminden “Yeşil” oluşur.

Kırmızı ve mavinin birleşiminden “Mor” oluşur.

Kırmızı ve sarının birleşiminden “Turuncu” oluşur.

Yeşil; Hayy sıfatının remzidir, yaşamı, doğuşu, filizlenmeyi, yeşermek, tecelliye remzeder.

Gönlünde Hakk ilminin irfanıyeti yeşerenlerin, yaşı başlamıştır, doğuşu başlamıştır..

Varlığın tohum boyutundan ağaç boyutuna yürüyüşü, yeşil renk sırrıdır.

Gönlünde yeşil renk dalgalanması olanlar, varlığın varoluşunu merak ederler ve bu dalgalanma kişiyi ilm-i irfan yoluna götürür.

Mor; Ulvî Âlem'in, nûr âlemine açılımının rengidir.

Bu renk kişide, ulvî boyutun kendini hissettirmesidir, nûra dönüşerek, rûhun üfleniş sırrını açar.

Turuncu; rûhun varlığa dönüşümü sırrıdır.

Varlık; aşkla, istekle, heyecanla, sevgiyle, ilimle, oluşur.

Enerji akışının varlığa dönüşme boyutudur.

Siyah renk, üç ana renk karışımıdır: kırmızı, sarı ve mavi.

Siyah "Leyl" sırrıdır.

Mecnun makâmının boyutu olan "Leyl makâmı" sırrıdır.

İsrâ Sûresi 79: "Leyli tehecced."

Nûrun, varlığı, kendi görünmeyen boyutu olan, Leyl boyutunda yani karanlık boyutunda görünmez eylemesidir.

Işığın yansıtmak yerine emen pigmentler siyah gözüdür

Beyaz diye ana renk yoktur, lakin beyaz renk, bütün renklerin geldiği boyut, renklerin birleşik boyutudur.

Beyaz renk; birliği, bütünlüğü, temizliği, saflığı remzeder.

Her varlık bizzat Hakk'ın vechîdir.

Kur'an'da renk kelimesi, "levn", çoğulu "elvan" şeklindedir.

Levn kelimesi ile levh-i mahfûzun levh kelimesi aynı kökten gelir.

Güneş ışığı farklı dalga boylarındaki ışık tayflarını içerir.

Cisimlere gelen ışık ya cisim tarafından emilir, ya yansıtılır ya da geçirilir.

Cisimdeki elektronlar ışığın bir kısmını emer bir kısmını yansıtırsa, yansıttığı ışığın renginde görünür.

Cisimdeki elektronlar, ışık ışınlarının tamamını yansıtıyorsa “Beyaz” görünür.

Cisimdeki elektronlar, ışık ışınlarının tamamını içine çeki-yorsa “Siyah” görünür.

Cisimlerdeki elektronların yutamadığı renk bize o cismin rengi olarak görünür.

Sarı portakalın sarı görünmesi; portakaldaki elektronlar, ışıktaki sarı ışığı ememez, geride bırakır, diğer renkleri emer.

Geride bırakılan sarı renk, kabukta birikir ve portakal sarı görünür.

Bu diğer meyve sebzelerde ve diğer varlıkta da böyledir.

Doğadaki cisimlerin renginin farklı görünmesinin ışık ile ilişkisi böyledir.

Nûr; Allah’a ait olan, içinde tüm sıfatları taşıyan ışığın geldiği yerin adıdır.

Eğer bir kişi Allah’a ait olan tüm sıfatları kendine nispet etmezse gönlü bembeyaz, tertemiz olur.

Ve nûr enerjisi o gönülden tecelli eder.

Bir kişinin gönlünde Allah aşkı tecelli ederse, o gönül bir ilim irfan içinde, kendine nispet ettiği tüm sıfatların Allah’a ait olduğunu idrak eder ve teslimiyet içinde olur.

Nasıl ki bir cisimdeki elektronlar, ışık ışınlarının tamamını yansıttığında “Beyaz” görünüyorsa, yani cisim ışıktaki tüm ışınları emmeyip kendine nispet etmiyorsa bembeyaz görünür.

Bir kişi, nûrun Allah’a ait olduğunu idrak ettiğinde gönlü bembeyaz, tertemiz olur.

İşte o gönül Muhammedî şuura ulaşmıştır.

Nûr boyutunda, Allah’a ait tüm sıfatlar vardır.

Bu sıfatlar asla kişinin kendine ait değildir. Sahibine aittir.

Cümle varlığın renk renk görünmesi, her birinin farklı renklerle şekil almasından dolayıdır.

Bakara Sûresi 138: "Sıbgata Allâh."

Sıbgat: Boya, renk, beyaz renk, nakış, kuvvet, şekil, sistem, koku.

Sıbgat, Allah'ın renk sırrıdır.

Allah sırlarını renklerle verir.

Bakara Sûresi 138: "Sıbgata Allâh ve men ahsenu minallâhi sıbgaten ve nahnu lehu âbidûn."

Sıbgate Allâh	: Boya, nakış, kuvvet, şekil, renk, sistem, koku, Allah,
Ve men ahsenu	: Kim, en güzel şekilde, hâlde,
Min Allah sıbgaten	: Allah'ın, boya, nakış, sistem, şekil, koku,
Ve nahnu lehu abıdun	: Biz, ona, kul olan

Meâli 1: "Allah'ın boyası. Kim en güzel bir şekilde Allah'ın boyası ile boyanırsa, biz onun kuluymuz" der.

Meâli 2: "Her şey Allah'ın renkleriyle şekil almıştır. Kim Allah'ın renklerini en güzel bir şekilde anlarsa, "biz O'nun kuluymuz" der.

Âyette belirtildiği gibi, her şey renklerle şekillenmiştir.

Renkleri okuma sırrı, varoluşun hikmetini anlama sırrıdır.

Fâtır Sûresi 27: "Muhtelif elvânu." "Çeşitli renkler, farklı farklı görünüşler."

Fâtır Sûresi 27: "E lem tere ennalâhe enzele mines semâi mâen, fe ahrecnâ bihî semerâtin muhtelifen elvânuhâ ve minel cibâli cudedun bîdun ve humrun muhtelifun elvânuhâ ve garâbîbu sûd."

E lem tere	: Görmedin mi? Gördün değil mi? Anladın
Enne Allah enzele	: Muhakkak Allah, inzal, gönderdi, indirdi
Min es semai maen	: Semadan, gökten, su
Fe ahrecna bihi	: Böylece çıkardık,

Semerat	: onunla, ürünler, bitki, meyve
Muhtelif elvanu ha	: Muhtelif, çeşitli, renklerde
Ve min el cibal	: Dağlardan,
Cuded bidun	: Arasından, yol, akıp giden, yeni, ortaya çıkan, beyaz,
Ve humrun	: Kırmızılık, kırmızı,
Muhtelif elvan ha	: Çeşitli, muhtelif, renklerde
Ve garabibu sudun	: Yoğun, kapkara, siyah, koyu, kara

Meâli: “Allah gökten suyu nasıl indirir gördün değil mi? Böylece çeşit çeşit renklerde meyveler çıkarır ve dağlarda da akıp giden suyla yollar oluşur ve kırmızı, açık, koyu, çeşit çeşit renklerde çiçekler oluşur.”

Varlığın yaratılış sırları ve özellikleri renklerde gizlidir.

Kuantum dediğimiz, atomlar ve elementler boyutundan başlayan rüzgâr gibi olan bir dalgalanma, varlığın farklı farklı şekillenmesine akar gider.

Tâ-Hâ Sûresi 22: “Tahruc beydae” “Tertemiz ortaya çıkar, bembeyaz ortaya çıkar.”

Tâ-Hâ Sûresi 22: “Vadmum yedeke ilâ cenâhike tahruc beydâe min gayri sûin âyeten uhrâ.”

Vadmum yedeke	: Gir, özüne dön, koy, sok, içine gir, anla, elini, gücünü,
İla cenahike	: Kanat, kol, sıfat, bağlandığın yer
Tahruc beydâe	: Çıkar, dışarı, beyaz, tertemiz, anlam,
Min gayri suin	: Gayrı, fena, kötü, fenalardan geçmek,
Âyeten uhra	: Âyetler, işaret, delil, başka, diğer,

Meâli: “İçindeki seni var eden bağlı olduğun o gücü anla. Diğer delillerimizle fenalardan geçerek o gücü tertemiz bir hâlde ortaya çıkar.”

Bu âyette geçen “Beydâe” kelimesi “Beyaz” demektir.

Beyaz renk, nûr boyutunun rengidir.

Nûr boyutuna erişenin vücûd rengi beyaz olur.

Nûrlanmış vücûd, arınmış temizlenmiş, beyazlaşmış vücûddur.

Kâmil insanlar nûrlu insanlardır.

Bir alttaki âyette bu çok güzel işaret edilir.

Tâ-Hâ Sûresi 22: “Li nuriyeke min âyâtinel kubrâ.”

Li nuriye-ke : Nûru, aydınlığı, sana göstermemiz için,

Min ayati na : Âyetlerimiz, işaretlerimiz, delillerimiz,

El kubrâ : Büyük, yüce, ulu,

Meâli: “Sen âyetlerimizin yüceliğini anlayıp nûrumuz üzere ol.”

Allah’ın âyetlerini okuyabilen, anlayabilen nûrlanır, gönlü temizlenir, arınır, beden rengi bembeyaz olur.

Zümer Sûresi 21: “Zeran muhtelifen elvân” “Çeşit çeşit renk renk bitkiler.”

Nahl Sûresi 13: “Muhtelifel elvân.”

“Sizlerin çoğalmasında, yeryüzünün çeşit çeşit renkler içinde oluşunda, işte bunların içinde, varlığın yaratılışını düşünüp, ulaştığı hakikatlerle bakmak isteyen kimseler için, elbette âyetler vardır.”

Nahl Sûresi 69: “Muhtelifun elvan.”

“Çeşit çeşit renklerdeki çiçeklerden içtiğini karnından çıkarmasını.”

Bal rengi: Arılar renk renk çiçeklerden nektar alıp, bunlar arıdan bal olarak açığa çıkar.

Hakk yolunun yolcusu olan gönül, bal rengini yansıtır.

Allah tüm sırlarını ışıktan gelen renklerle sunar.

Rûh rengi; üç temel renk olan “Mavi, Kırmızı, Sarı” renklerini taşır.

Yaratan, yaratılış sırrı burada gizlidir.

Yaratılan varlığın tüm sırları diğer renklerde gizlidir.

Ki bunlar; beşerî özellikler, karakterler, huylar vs, hepsi burada gizlidir.

Çok yakında, kişilerden gelen renk dalgalanmaları keşfedilecek olan cihazlara yansıtılarak kişilerin;

Duyguları,

Düşünceleri,

İçsel niyetleri,

Olumlu ya da olumsuz yaptıkları,

Samimi olup olmadığı,

Yaptığı zalimlikler,

Korkuları, travmaları, gizli hastalıkları, gelecekte açığa çıkacak olan hastalıkları,

.....

.....

.....

Tespit edilecektir.

Siyah:

İnsanı kâmilin rengi siyahtır, leyl rengidir.

Leyli tehecced onun makâmıdır.

Beyaz:

Zât sırrının rengidir.

Kendi zâtından gayrı bir şey yoktur orada.

Bu makâma gelen ârif bu renge bürünür, her şeyini Hakk'a nispet eder, kendine bir şey bırakmaz, temizlenir.

İbrâhîm makâmı rengidir.

Ariflik makâmı rengidir.

Âşıklık makâmı rengidir.

Âşık kendi varlığından geçerek tertemiz olur, fenâfillâh olur.

Kişi kendi vücûd varlığını unuttuğunda ondan aşk tecelli eder.

Artık o aslına âşık olmuştur, bedenini unutmuştur.

Levh-i mahfûzun renkleri varlığa akmıştır, varlıkta nice nitelikleri oluşturmuştur.

İnsanın olumlu ya da olumsuz duygularını gösteren renkler vardır.

İnsan karamsarlığa düştüğü zaman, bedeninin kimyasalları farklı çalışır ve farklı renklere bürünür.

İnsan umut içinde olduğu zaman yine kimyasalları farklı çalışır ve renkleri farklı olur.

Her bir insanın kendine has farklı rengi vardır.

Her insanın duygu dereceleri farklıdır, bu farklılık kişinin rengini oluşturur.

İnsan bedeninin her bir hücresinin, atomunun kendi içinde farklı renkleri vardır.

Renkler birçok sırrı içinde barındırır.

Birine kötülük yapan kişinin bedeninde, ömür boyu taşıdığı renk ve onun derecesi vardır.

İyilik içinde olan kişilerin ya da kötülük içinde olan kişilerin bedenlerinde renk dereceleri farklıdır.

Sağlam bir doku ya da hücrenin rengi ile hasta bir dokunun ya da hücrenin renk dereceleri farklıdır.

Hastalığın derecesine göre, dokunun ya da hücrenin renk derecesi değişir.

Tüm bunlar levh-i mahfûz boyutunun muhteşem sırlarıdır.

Her renk kendi içinde okunası bir kitaptır.

KİTAP SIRRI

Levh-i mahfûz boyutu bir kitaptır ve her varlığın yazılıminin olduğu ana kitaptır.

Toplumda kitap denildiği zaman, hemen hemen hepimizin aklına matbaalarda basılan, içinde bilgiler olan eserler gelir.

Oysa Kur'ân bizlere bambaşka bir hakikat sunar.

Kur'ân'da farklı kitaplardan bahsedilir.

Ümmü'l kitâb (Ana kitap)

Kitâb-ı mübîn (Apaçık, açıklanmış, açılmış kitap)

Kitâb-ı meknûn (Gizli, saklı, oluşmaya başlayan kitap)

Kitâb-ı mestûren (Satır satır yazılı kitap)

Kitâb-ı yantıku (Konuşan kitap)

Kitâb-ı nefsi (Bedenler kitabı)

Kitâb-ı hafızûn (Tutan, muhafaza eden, bellek kitap)

Önce kitap nedir düşünelim.

Kur'ân'da "sen kitap nedir bilmezdin" âyetiyle ne mesaj sunuluyor?

Şura Sûresi 52: "Mâ kunte tadrî ma el kitâbu ve la el îmânu."

Meâli: "Sen kitap nedir bilmiyordun ve imanın da yoktu."

Şura Sûresi 52: "Ve kezâlike evhaynâ ileyke rûhan min emrinâ mâ kunte tadrî mel kitâbu ve lel îmânu ve lâkin cealnâhu nûren nehdî bihî men neşâu min ibâdinâ ve inneke le tehdî ilâ sırâtın mustekîm."

Ve kezâlike : İşte böylece, işte,

Ev hay na ileyke : Diri olan, bildirdik, gösterdik, sen, sana

Rûhan : Rûh, öz, tüm varlığın geldiği kaynak, hülasa,

min emri-na	: Emrimiz, işimiz, işleyişimiz, hüküm,
Mâ kunte tedri	: Bilmiyordun, idrak etmiyordun
Mâ al kitâbu	: Değil, şey, ne, kitap nedir
Ve lâ imanu	: Olmaz, değil, yok, iman,
Ve lâkin ceal na hu	: Fakat, lâkin, işte, yaptık, kıldık, düzenledik, o
Nûren	: Nûr, aydınlık, hakikatler;
Nehdi	: Biz, kılavuz, yol gösteririz,
Bihi men neşau	: Onunla, hakikatlerimiz, ona, kim, kimse, isteriz, dileriz
Min ibadi na	: Kulluk, bir kul, biz,
Ve inne-ke	: Muhakkak sen,
Le tehti	: Elbette, huda, ulaşmak, yönelten, kılavuz, sevk eden,
İla sırâtın	: Dosdoğru hakikatin yoluna
mustekîmin	

Meâli: “İşte sende diri olan Biziz. Tüm varlıktaki işleyişimiz Rûhumuzdan gelir. Sen kitap nedir bilmiyordun ve imanın da yoktu. İşte sen, tüm varlığı nûrumuzla düzenlediğimizi anladın. Kim; Bizim kulumuz olduğunu, irademizi anlamayı isterse, o hakikatlerimizle yol gösterici olduğumuzu anlar. Muhakkak ki sen, elbette o dosdoğru hakikatin yoluna sevk edensin.”

Âyette sunulan “sen kitap nedir bilmiyordun ve imanın da yoktu.” Mesajını çok iyi düşünmeliyiz.

Biz kitap nedir bilmiyor muyduk? Kitap diye bildiğimiz kitap değil miydi?

İmanımız da yok muydu? İman dediğimiz neydi?

Bu âyette sunulan mesaj çok çarpıcıdır.

Bu zamana kadar matbaalarda basılan kitapları kitap bildik.

Öğrenmek için o kitaplara başvurduk.

Sayfalarını çevirdik, oradan bilgilenmeye çalıştık.

Oysa Kur’ân bizlere her bir varlığın kitap olduğunu bildiriyor.

Canlı kitap olan varlık kitabına ve bedenler kitabına yönümüzü dönmedik.

Oradan okumayı öğrenmedik.

Hakikatlerin orada olduğunu anlayamadık.

Hakikatleri kitapçılarda satılan kitaplarda aradık.

Oysa bedenimiz canlı kitaptı, ama oradan okumayı öğrenemedik.

Dolayısıyla imanımız da olmadı.

Âyette belirtilen; “Mâ kunte tadrî ma el kitâbu- Kitap nedir bilmezdin.”

“Ve lâ el îmânu- imanın da yoktu.” Çok düşünülmesi gereken bir konudur.

Hazreti Muhammed’e inzal olan âyeti tefekkür edelim.

Hazreti Muhammed o yaşına kadar hiç kitap görmemiş miydi?

Hazreti Muhammed kitap nedir bilmiyor muydu?

Varaka Bin Nevfel Hazreti Hatice validemizin amcazadesiydi, eski kitapları okuyan bir kimseydi

Hatta “Hazreti Muhammed’e Varaka kitap okuyor, ondan öğreniyor” dediler.

Hazreti Muhammed, Varaka’nın elinde çok kitap gördü.

İşte bize burada belirtilen hakikat Hazreti Muhammed, kitap diye yazılmış olan kitapları biliyordu.

Ama âyette sunulan, her varlığın bir kitap olduğu, insanın bir kitap olduğu hakikatidir.

Allah’a arif olmanın yolu, insanların yazdığı kitaplar değil, yayılmış kitap olan Kâinat kitabıdır.

Hakikatlere erişmenin yolu, kulların derlediği kitaplar değil, Allah’ın yarattığı canlı kitap olan her bir varlığın kendisiydi.

Onun için âyette “Sen kitap nedir bilmiyordun” mesajı vardır.

“Kitap diye yazılmış kitapları biliyordun, her varlığın bir kitap olduğunu bilmiyordun” diye belirtiliyor.

Canlı kitap olan varlık kitabının içindeki hakikatlerde yanlış yoktur.

İnsanın yazdığı kitaplarda hatalar noksanlar vardır.

Ama Allah'ın canlı kitabı olan varlık kitabında hata yoktur.

Bir örnek verelim.

Göz adına yazılan kitaplar, tıp alanında olan kimselerin oluşturduğu kitaplardır.

Ama gözün kendisi, canlı kitaptır.

Göz ile ilgili tespit edilmiş edilmemiş tüm hakikatler, gözün kendisinde yazılıdır.

Göz adına yazılan kitapların, ana kitabı gözün kendisidir.

Tıp doktorunun kitabı insan vücûdudur.

Tıp adına yazılmış tüm kitaplar, insan vücûdu kitabından tespit edilmiş bilgilerden oluşur.

Botanik ilminde olanların kitapları tüm bitkiler boyutudur.

Zoooloji ilminde olanların kitapları, tüm hayvanlar âlemidir.

Biyologların kitapları, tüm canlı bedenlerdir.

Maden Mühendisinin kitabı madenlerdir.

Bu örnekler çoğaltılabilir.

Bakara Sûresi 176: "Zâlike bi ennellâhe nezzelel kitâbe bil hakk"

Zâlike bi enne allah : İşte bu, sebebi ile, olduğu, Allah

Nezzele : Sundu, bildirdi, indirdi,

El kitâbe : Kitap, Kâinat kitabı, her varlıkta yazılı

olanlar,

Bi el hakkı : Hak ile, gerçek, doğru

Meâli 1: "Allah, tüm gerçekleri kâinat kitabında sunmuştur."

Meâli 2: "Allah, tüm hakikatleri, görünen her varlık kitabından sunmuştur."

İşte Kur'ân'da bizlere, tüm Kâinat'ın, her varlığın bir kitap olduğunu belirtiliyor.

İnsanın vücûdunda Allah'ın tüm hakikatleri yazılıdır.

Bakara Sûresi 180: "Kutibe aleykum" "Sizin üzerinizde yazılıdır."

İnsan kendi vücûdunu kitap bilmelidir.

O kitapta aradığı tüm hakikatlerin olduğunu görebilmelidir.

İnsan Allah hakikatine erişmek istiyorsa, gönlünü görünen varlığın levh-i mahfûzuna döndürmelidir.

İnsan kendi vücûd levh-i mahfûzuna erişebilmelidir.

Temiz bir akılla ve gönülle oradan okumaya çalışmalıdır.

Kişi ancak o zaman iman sahibi olacaktır.

Âyetin devamında "Ve lâ el îmânu- İmanın da yoktu" konusunu da inceleyelim.

İman ve inanç konusu çok önemlidir.

Bizler anne babamızdan gelen bilgilere inandık bunu iman sandık.

Bizler din adına anlatılan bilgilere şahit olmadan inandık, imanım oldu diye düşündük.

İnanç, iman aynı şey midir?

İnanç nedir, iman nedir?

İnanç; anne babadan, yani atalardan gelen bilgilere inanmaktır.

Bir çocuk, anne babasının anlattığına inanır, çünkü anne baba sevgisi, anne babanın anlattığına inanmanın kapısını açar.

Çocuk, anlatılanın doğru olup olmadığını bilmez, anlatılana şahit olmaz, yalnızca inanır. Çünkü anne babası çocuk için kutsaldır.

İşte inanç; doğduğu ailenin, toplumun, din adına, Allah adına anlatılanlara, yapılan ibadetlere inanılmasıdır.

Bakara Sûresi 170: "Ve izâ kîle lehumuttebiû mâ enzelallâhu kâlû bel nettebiu mâ elfeynâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ yakılûne şeyen ve la yehtedûn."

Ve iza kile lehum : Olduğunda, söylemek, dendi, onlara

İttebiu ma enzele Allah : Tâbi olmak, uymak, sunulan, bildirilen, Allah

Kalu bel nettebiu	: Dediler ki, hayır, bilakis, tâbi olmak, uymak
Ma elfeyna	: Şey, ne, değil, bulmak, biz
Aleyhi abae na	: Onun üzerinde, atalarımız,
E ve lev kane	: Eğer, şâyet, olsa bile, oldu, olsa da
Abau hum	: Ataları, babaları, onlar
La yakilune şeyen	: Yok, akıl, idrak, düşünce, bir şey
Ve la yehtedun	: Yok, yol bulmak, hidâyete

Meâli: “Onlara Allah’ın sunduğu şeylere tâbi olun denildiği zaman, derler ki: Hayır, biz atalarımızı ne üzere bulduysak ona tâbi oluruz. Eğer ataları bir şeyi akıl etmiyorlar ve doğru yol üzere olmasalar da mı?”

Âyette belirtildiği gibi, atalarımızı bir yol üzerine bulduk, onların anlattıklarına inandık, onların öğrettiği ibadetleri yaptık.

Hiç sorgulamadan sadece inandık.

Hikmetine ermeden sadece uyguladık.

Bilgilere inandık, ilimle tanışmadık, varlığın ilimsel boyutuna yönümüzü dönmedik.

Enfâl Sûresi 35: “Ve mâ kâne salâtuhum indel beyti illâ mukâen ve tasdiyeh fe zûkûl azâbe bimâ kuntum tekfurûn.”

Ve ma kane salât hum	: Olmadı, salât, Hakk’a bağlılık, birlik, onlar
İnde el beyti	: Yanında, O’na ait, ev, oda, hane, buldukları yer
İlla mukaen	: Ancak, ıslık çalma, alay, keyfi hareket, hevasına göre
Ve tasdiyeten	: Alkışlama, el çırpma, eğlenme
Fe zûkû el azap	: Artık, tatmak, his, o hâlde olmak, azap, sıkıntı.
Bi mâ kuntum	: Şeyler, sebebiyle, oldunuz,
Tekfurun	: Hakikatleri örtenler, hakikatleri görmemezlikten gelen

Meâli: “Onlar buldukları yerde Hakk’a bağlılık şuurunda olamadılar. Ancak onların ibadetleri, atalarından öğrendikleri şekliyle, kendi eğlenceleri ve hevalarına göre hareket etmektir. Bundan dolayı, hakikatleri görmemezlikten gelmeleri sebebiyle sıkıntılı hâllerde kalırlar.”

Buradaki âyette de belirtilen, bizler anne babamızdan öğrendiğimiz şekliyle ibadetler yaptık.

İnandık yaptık, ama yaptığımızdan emin olmadık.

Eminlik makâmı olan iman makâmına ermedik.

Sadece inandığımız için böyle yaptık.

Şuarâ Sûresi 74: “Kâlû bel vecednâ âbâenâ kezâlike yefalûn.”

Kâlû bel vecedna	: Dediler, hayır, biz bulduk,
Âbâe na	: Atalarımız, anne babalarımız,
Kezalike yefalûn	: Böyle, yapıyorlar

Meâli: “Dediler ki: Hayır, biz atalarımızı böyle yapıyorlar bulduk.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, inanç anne babamızdan bulduğumuz din diye adlandırdığımız bir yolun bilgileri ve ibadetleri.

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki; anne babamızdan duyduklarımız, ibadet adına gördüklerimiz hep inanç boyutu olarak karşımıza çıkıyor.

İman ise; ancak atalarının inanç sisteminden kopup varlığın varoluşunun hakikatini arayanların ulaşacağı emin olma sistemidir.

İman yolu; atalarından gelen inanç sistemi, mantığına oturmayan kişilerde açılır.

İman; bizzat ortaya çıkmış olan, yani ilâhi sistem tarafından sunulmuş olan varlığın hakikatlerine ulaşmakla olur.

Aradığı soruların cevabını atalarından gelen inançta bulamayan kişiler, hakikatleri arama yoluna düşer.

Ve ilme dayalı, ispata dayalı, delile dayalı cevaplar bulan kişide “İman” oluşur.

İman ancak emin olma durumuyla oluşur.

İman mutlaka ve mutlaka ilme dayalı şahitlikle oluşur.

Ezanda onun için günde yirmi defa “Eşhedû-Şahit ol” uyarısı vardır.

İman sahibi kişi:

Varlığın varoluşundan ve varlığı var edenden emin olandır.

Kendine ve varlığa baktığında, varlığın ardında varlığı tutan, varlıktaki niteliklerin sahibinin orada tüm işaretleriyle kendini gösterdiğinden emin olandır.

Ve bu şuura ulaşıp bu şuurda yaşayan kimse “İslam” makâmına ermiş, Müslüman olmuş kimsedir.

Hazreti Muhammed’in duası olan: “Ya Rabbi! Bize eşyanın hakikatini göster” sözünü hiç unutmamalıyız.

Varlığın hakikatini öğrenmenin isteği, her zaman topluma hissettirilmelidir.

Eşyanın hakikatine ulaşan kişide “İman” oluşur.

İman “Emin olmak” demektir.

Emin olan kişiye de “Mü’min” denir.

Mümin, inandığından emin olan demektir.

Aileden gelen bilgilere, ibadetlere inanmaya “inanç” denir.

Bu inancın temeli ailedir, doğduğu toplumun âdetleridir.

İman ise; varlığın varoluşunu düşünüp, varlıkta delillere dayalı sisteme ulaşmakla oluşur.

Varlıktaki delillere “âyet” denir.

Varlıktaki âyetleri yani işaretleri, delilleri incelemek ve şahit olmakla “İman” oluşur.

İnanç; aileden, toplumdan, kitaplardan, sözlerden, hocadan, şeyhden duydukları bilgileri, sözleri, gördükleri ibadetleri kabul etmekle oluşur.

İman ise; bizzat varlıkta olan ilimden, delillere dayalı olarak, şahit olmakla oluşur, bizzat varlığın ardından, varlığın varoluşunu okumakla oluşur.

Varlığın levh-i mahfûzundan okuyan kişi, şahitlik makâmına erecektir.

Şahitlik makâmına eren kişi ise iman sahibi olacaktır.

İman boyutunda ibadet her andır.

İman boyutunda ibadetin, vakti, sayısı, şartı olmaz.

Atalardan gelen inanç boyutunda ise ibadetin şekli, vakti, sayısı vardır.

Atalardan gelen inanç boyutunda ise, topluluklara göre inançlarda ve ibadetlerde değişiklikler vardır ve birbirini kabullenmeme vardır.

Sünni inançta olan kişi; kendi gibi inanmayan ibadet etmeyen, Alevi ya da Bektaşî ya da diğer inançta olanları ve onların ibadetlerini uygun bulmaz.

Bektaşî ya da Alevi inançta olan kişi de, Sünni inancını ve ibadetini uygun bulmaz.

Bu durum, cemaatlerde, tarikatlarda, mezheplerde ve din adına ortaya çıkan, Mûsevîlik, Hristiyanlık, Müslümanlıkta da görülür.

İnanç boyutunda, kendi gibi olmayanı yargılama, hor görme, kâfir görme vardır.

İman boyutunda ise, böyle bir durum yoktur.

Çünkü mü'min olan kişi, varlığın özüne bakar, varlığın özünde Allah'a nazar eder.

Eşyada kalmaz, eşyanın hakikati olan eşyanın özüne bakar.

İman boyutunda kişi, her nereye bakarsa baksın, Hakk nazarıyla bakar.

Mü'minlik boyutunda; ibadetin vakti, şekli, şartı sayısı olmaz.

Gönlünde iman olan âşığın ibadeti sayılara sığmaz.

Mevlâna der ki:

“Âşıklar, daima namazdadırlar! O gönüllerindeki aşk, ilâhî sevgi ne beş vakitle yatıştır, ne de beş yüz bin vakitle geçer gider!”

“Kulluk sadece cesetle değil, gönülle ibadet etmektir.”

“Mihrabı dost cemali olan kimse için, yüz çeşit namaz, yüz çeşit rükû ve secde vardır” der.

Bu konuda Cenab-ı Hak: “Ne yana dönerseniz Allah oradadır” buyurmuştur.

Yunus Emre der ki:

Baştan ayağa değin, Hak'tır ki seni tutmuş,
Haktan ayrı ne vardır, kalma güman içinde.

Bir isen birliğe gel, ikiyi bırak elden,
Bütün mana bulasın, sıdk ve iman içinde.

Girdim gönül şehrine, daldım onun bahrine,
Aşk ile gider iken, iz buldum can içinde.

Bu izimi izledim, sağım solum gözledim,
Çok acayıpler gördüm, yoktur cihan içinde.

Yunus senin sözlerin, manadır bilenlere,
Söylenecek sözlerin devri zaman içinde.

Yunus Emre'nin bu güzel ilâhisinde, herkes baştan ayağa Hakk'ın şehridir, Hakk'tan ayrı değildir, diye işaret edilir.

Bir dost da ilâhisinde şöyle seslenmiştir:
Vücûd sonsuz âlemdir, toprak yüzünde kalma
Hakk'ın vücûd şehrinde, nice âlem gizlidir
Nice cevap sendedir, bir kitapta arama
Ûlvî olan vücûdda, nice mânâ gizlidir
Oku anla kendini, sakın gaflete düşme
Senin vücûd mülkünde, nice sırlar gizlidir

Vücûd senin değildir, kendine nispet etme
O vücûdun özünde, vücûd sahibi gizlidir
Mal mülk peşine düşme, hırsına esir olma
Malın mülkün içinde, mülk sâhibi gizlidir
Âlim olan Allah'tır, kendini bilmiş görme
Her varlığın kendinde, ilmin sahibi gizlidir
Tenlerin ardını gör, kendini büyük görme
Ten şehrinin içinde, ekber olan gizlidir
Aç kulağını dinle, her yer Hakk'ın zikridir
Gönül verip duyana, nice mânâ gizlidir
Evet, iman boyutunda her varlığın ardında varlığın sahibini
görebilmek vardır.

Ondan ayrı olmadığını bilmek vardır.

Derya ile damlanın bir olduğuna şahit olmak vardır.

Onun için âyette; “ve lâ el imânû-imanın da yoktu” mesajı
çok önemlidir.

Kur'ân, iman bahsine hemen hemen her sûresinde dikkat çeker.
İlâh-i yolda, aşk gerektir, teslimiyet gerektir, tefekkür gerektir.
Aşk; mü'min olan, yani iman eden kişinin kalbinde kaynayan
bir duygudur.

Bu duygu hiç sönmeden bir ömür akar gider.

Bu duygu her an gönülde, ilâhî aşk olarak tecelli eder.

Nasıl ki bir kız bir erkeğe, ya da bir erkek bir kıza âşık ol-
duğunda hep onu düşünür, hep onu hissederse, ilâhî aşk da her
an gönülde hiç durmadan kaynar durur.

İlâhî aşk tarife sığmaz,

O aşkta kulluğun zamanı olmaz, anı olur.

Kişi; aileden öğrendiği din inancıyla, ibadetle, beş vakit
namazla, oruçla, hacc ile kurtuldu sanır.

İnanıyorum dedi diye, ibadet ettim diye kurtuldu sanır.

Oysa Kur'ân çok muhteşem bir uyarı sunar.

Ankebût Sûresi 2: “E hasiben nâsu en yutrekû en yekûlû âmennâ ve hum lâ yuftenûn.”

Meâli: “İnsanlar, inandık demeleriyle kurtulduklarını mı sanıyorlar? Fakat onlar varoluşu anlamak için dikkatlice düşünmüyorlar.”

İnsan diliyle inandım demekle, kurtulamaz.

İbadetlerin mânâsına ermeden sadece yapmakla kurtulamaz.

İnsan bilmelidir ki imanı olmadan kulluğu olamaz.

İnsanın, iman ateşi içine bir düşmelidir.

Nasıl iman makâmına erişilir anlamalıdır.

Mü'minlik yani iman:

Kendini okumakla oluşur.

Varlığı incelemekle oluşur.

Her varlığın ardında varlığı tutanı anlamakla oluşur.

Yani her yerde, Allah'a şahit olmakla oluşur.

İçine hakikati arama ateşi düşenler, artık yerinde duramazlar.

Şahit olmanın, kalbi mutmain olmanın aşkına düşerler.

İman olmadan kulluk olmaz.

İman olmadan edep bulunmaz.

İman Hakk'tan emin olmaktır.

Her varlığın ardında Hakk'ı görmektir.

İman, asılsız inanca bağlanmak değil, Allah'a bağlanmaktır.

İman, kavganın içinde olmak değil, barışın içinde olmaktır.

İman, insanları inançlarına göre ayırmak değil, tüm bedenleri tutan Allah'tır şuuruna ulaşmaktır.

En'âm Sûresi 82: “Ellezzîne âmenû ve lem yelbisû îmanehumbi zulmin ulâike lehumul emnu ve hum muhtedûn.”

Meâli: “İman edenler, inançlarını zulüm ile karıştırmazlar. İşte onlar güvenilir olanlardır ve onlar doğru yolu bulanlardır.”

İman yolunun başlangıcında, delile dayalı olarak şahit olmak vardır.

İman yolunun sonu ise; mü'minlik makâmıdır, İslâm makâmıdır.
Yani Hakk'tan emin olmak, iman etmektir.
İman sahibi yani mü'min olan:
Her nereye bakarsa baksın, varlıkta Hakk'ın cemâlini seyreder.
Her nereye bakarsa baksın, varlığın ardında varlığı tutan
Hakk'tır şuurunda yaşar.

Bir taşa baksa, bir kuşa baksa, bir ağaca baksa, cümle varlıkta
Hakk'ın sonsuz tecellilerini seyreder.

İman sahibi kimse yaşantısıyla belli olur.

Kimseye zerre kadar zarar vermez.

Kimseyi aldatmaz.

Kimsenin hakkını yemez.

Kimseyle alay etmez.

Kimsenin ardından konuşmaz.

Zenginlik derdine düşüp, birilerini soymaz.

Komşusu aç iken o tok yatmaz.

Komşusu sıkıntı içindeyken o rahat yaşamaz.

Asla lüks içinde yaşamaz.

Sıkıntısı olana koşar.

Acı çekenle acı çeker.

Herkesi Allah'ın kulu bilir. Asla kimseye hor bakmaz.

Emaneti ehline verir.

Kişi ayrımcılığı yapmaz.

Sözünde durur, sözünde yalan olmaz.

İman sahibi, mü'min olandır.

Mü'min olan güvenilendir.

İnanç, insanın anne babasından, onu yetiştiren hocalardan
duyduğu bilgilere inanmaya dayalı sisteminin adıdır.

İman ise, bizzat varlık kitabında yazılı olan hakikatlere
erişmekle mümkündür.

İşte canlı kitap olan varlık kitabına yönünü dönen, varlık kitabının levh-i mahfûzundan hakikatleri okuyan, iman sahibi olacaktır.

Allah her varlıktan tecellileriyle, hakikatlerini sunar.

Kulların derlediği kitaplar yardımcı kaynaklardır.

Ana kaynak, varlığın bizzat kendisidir.

İşte Kur'ân, her bir varlığın kendisini canlı kitap olarak sunar.

Bunlardan biri de "kitâb-ı mestûrâ" boyutudur.

Kitâb-ı mestûrâ:

İsrâ Sûresi 58: "Kâne zâlike fi el kitâb-ı mestûrâ."

Kane zalike fi el kitap : Oldu, işte, bu kitapta, varlık kitabının içinde,

Mestûren : Çizgi, yazılı, satır satır yazılmış, gizli, örtülü,

Meâli: "İşte bu varlık kitabının içinde tüm hakikatler satır satır yazılıdır.

Ahzab Sûresi 6: "Zalike fi el kitâb-ı mestûren.

Meâli: "İşte bu hakikatler varlık kitabının içinde satır satır yazılıdır."

Kitâb-ı mestûren denilen kitap; varlık kitabının sayfalarının içinde hakikatlerin satır satır yazılı olduğu boyuttur.

Bunu, levh-i mahfûz boyutunun sayfalarında, her bir varlığın en ince ayrıntısına kadar yazılımı olarak düşünebiliriz.

Her varlık bir kitaptır.

Kur'ân dediğimiz Kâinat'tır.

İnsan vücûdu da Kur'ân'dır.

Kâinat'taki her varlık Kur'ân kitabının sayfalarıdır.

Varlık kitabı canlı kitaptır. Orada yazılı olan ilim bizzat Allah'ın ilmidir.

İkrâ, oku denilen kitap, varlık sayfalarının özünde yazılı olan hakikatlerdir.

İkrâ; “Oku, düşün, incele, araştır, anla” demektir.
İşte okunacak, araştırılacak, incelenecek olan varlık kitabıdır.
İnsan okumaya, incelemeye kendi vücûd kitabından başla-
malıdır.

Kulların yazdığı kitaplarda hata olabilir.

Ama Allah’ın kitabı olan varlık kitabında hata olmaz.

Âlim olan Allah’tır. Allah varlık kitabına tüm hakikatleri satır satır yazmıştır. Tüm bilim adamları varlık kitabını inceleyerek orada hakikatleri anlamaya çalışırlar.

İnsan Allah’ın canlı kitabıdır.

İnsanda yaratılışa ait olan hakikatler vardır.

İnsan, Allah hakikatine ancak kendi vücûd kitabını okuya-
bildiğinde erişecektir.

İsra Sûresi 14. âyette bu çok güzel bir şekilde belirtilir.

“Kitâbek nefsik” “Nefis kitâbı” kişinin kendi beden kitabıdır.

İsrâ Sûresi 14: “İkra kitâbek kefâ bi nefsikel yevme aleyke hasîbâ.”

Meâli: “Oku, kendini tanımak için kendi vücûd kitabın sana yeter. Her an kendindeki niteliklerin sahibini anlama içinde ol.”

Âyette insana; “senin vücûdun bir kitaptır, kendi vücûd kitabını oku ve kendindeki nitelikleri anla” öğüdü sunulur.

İnsanda; beşerî vücûd, rûh vücûdu, nûr vücûdu vardır.

Bu üç âlem insanın kendini okuması tanıması için insana yeterlidir.

Allah bizlere; beni arayacaksanız kendinizde arayın, ben size şah damarından yakınım diye bildirir.

Beşerî vücûdu bilim insanları, gece gündüz okurlar.

Tıp adına yazılan kitapların tamamı insan vücûdundan yazılmıştır.

İşte kitâb-ı mestûren, hakikatlerin satır satır yazılı olduğu varlık kitabıdır, insan vücûdu kitabıdır.

Varlık kitabı konuşan, söyleyen kitaptır.

Kur'ân'ın bildirdiği ehl-i kitap ise, kitap ehilleri demektir.

Yani dini alanda yazılı kitaplardaki bilgileri hakikat sanıp, bu bilgilerle tartışmalara girenler, kendi inanç ve ibadetlerini makbul görüp, başkalarının inanç ve ibadetlerini hor görenler, ehl-i kitap olanlardır.

Ehl-i kitap olanlar hakikatleri, kulların yazdığı kitaplarda ararlar.

İnsanların yazdığı kitaplar, yardımcı kaynaklardır.

Onlar incelememiz gereken eserlerdir.

Lakin onlara esir olmamız gerekir, onlarda yazılan bilgilerle tartışmalara girmememiz gerekir.

İnsan yönünü her zaman, konuşan kitap olan varlık kitabına döndürmelidir.

Allah canlı kitaptan hakikatleri seslenir.

Bu seslenişi duymanın sırrı; içtenlik, samimiyet, aşk, teslimiyettir.

İnsan, gurursuz, kibirsiz, beklentisiz olmalıdır.

İnsan, tüm samimiyetle hakikatleri idrak edecek bir teslimiyette olmalıdır.

Kitâb-ı mestûren, aşk içinde gelenlere sayfalarını açar.

Bir beklenti içinde olana varlık sayfaları kendini açmayacaktır.

Kitâb-ı yantıku-Konuşan Kitap:

Kur'ân'da konuşan kitap âyeti, Mü'minun Sûresi 62 de geçer.

Konuşan kitap olarak mü'minlik makâmına erişmiş olanlar gösterilir.

Mü'minun Sûresi 62: "Ve lâ nukellifu nefsen illâ vusahâ ve ledeynâ kitâbun yantıku bil hakkı ve hum lâ yuzlemûn."

Meâli: "Kendilerinde bizden başka mükellef olmadığını bilirler, ancak kapasitelerince hareket ederler ve bize ait olan hakikatleri konuşan bir kitaptırlar ve onlarda zulmetme yoktur."

Nâtık: Konuşan, söyleyen, nutuk ehli demektir.

Kitab-ı Yantıku: Konuşan kitap, söyleyen kitap demektir
Peki, nedir konuşan kitap?

Evet, her varlık konuşan bir kitaptır, varlığı inceleyen gönül ehli olan mü'minler o konuşan kitaptan bir şeyler duyarlar ve onu söylerler.

Mü'min gönlünü levh-i mahfûz boyutuna döndürür.

Oradan ne duyduysa onu söyler.

Mü'min kişinin vasıflarından birisi, onun konuşan bir kitap olmasıdır.

Tüm resûl ve nebiler, levh-i mahfûz boyutundan sunulan vahiy seslenişine gönüllerini vermişlerdir.

O vahiyden gelenleri insanlara sunmuşlardır.

Mü'min tüm her şeyiyle Hakk'a teslim olmuş, Hakk ile Hakk olmuş, hâlkiyet ve Hakk sırrına vâkıf olmuş, emin olmuş demektir.

Kendindeki Hakk sırrına vâkıf olmuştur. Kendini ve her varlığı nûruyla tutanın Hakk olduğundan emin olmuş demektir.

Mü'min kendi vücûdunun Hakk'ın vücûdundan ayrı olmadığını bilir.

Mü'min her an Hakk'a bağlı olduğunun şuuruyla hareket eder.

Mü'min her an her varlıktan Hakk'ın kelamını duyar.

Levh-i mahfûz boyutundan sunulan kelâmullâh mü'minin gönlüne düşer, oradan diline akar.

Ve böylece mü'min konuşan kitap makâmına erer.

İşte bu hâlde olan mü'mine, Kur'ân "kitâb-ı yantıku" der, yani "konuşan kitap."

Mü'min kitâb-ı yantıku'dur. Yani canlı Kur'ân, yani konuşan Kur'ân.

Mü'minler Allah'ın hakikatlerini konuşan bir kitaptırlar.

Her varlık Allah'ın konuşan kitabı olduğu gibi, mü'min de konuşan bir kitaptır.

Mü'min, varlığın özünden gelen seslenişi duyar, o konuşan kitaptan duyduğunu dile getirir, onun için Kur'ân mü'minler için konuşan kitaptır diye bildirir.

Mü'minlerin efendisi, Hazreti Muhammed'dir.

Hazreti Muhammed konuşan bir kitaptır.

Kitâb-ı yentiku, Muhammedî gönüllere işaret eder.

Her kim, Muhammed makâmına erişmişse, o boş konuşmaz.

Muhammedî gönüller levh-i mahfûz boyutundan sunulan kelâmullâhı konuşurlar.

Bu çok güzel bir şekilde Necm Sûresinde belirtilmiştir.

Necm Sûresi 3: "Ve mâ yentiku anil hevâ."

Ve mâ yentiku : Konuşmaz, konuşmadı, nutuk, sesleniş

An el hevâ : Hevâ, haviy, boş, boşluk, aslı, kişinin kendi arzusu, egodan gelen, zannı

Meâli 1: "Ve boş bir şey konuşmadı."

Meâli 2: "O, hevâsından bir şey dile getirmedi"

Meâli 3: "O, asılsız şeyler konuşmadı."

Bu âyette çok güzel işaret edilir ki, Muhammedî gönüle sahip olanlar, sadece kelâmullâh boyutundan gelen vahyi dile getirirler.

Muhammedî gönüller levh-i mahfûz boyutuna yönlerini dönerler, oradan gelen vahye gönül kulaklarını çevirirler, temizlenmiş gönüllerine oradan akan kelâmullâhı duyarlar.

Ve konuştukları zaman sadece kelâmullâhı dile getirirler.

Necm Sûresini çok dikkatlice incelediğimizde bunu çok güzel bir şekilde anlayacağız.

Necm Sûresi

1-

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ

Ven necmi izâ hevâ.

Ve el necmi : Yıldız, var olanın her bir parçası, yansıyan nûr,
ışık,

İza haviy : Düşen, kaydı, inen, hüviyet, yer ile gök arası,
boşluk, aslı,

Meâli 1: “Var olan her şeyden yansıyan nûr O’nu gösterir.”

Meâli 2: “ Her bir varlık Allah’ın hüviyetiyle sarılıdır.”

2-

مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ

Mâ dalle sâhibukum ve mâ gavâ.

Ma dalle : Sapmadı, dalalette düşmedi, aslından kopmadı,

Sahib kum : Arkadaşınız, dost, sahib, gözeten, siz,

Ve mâ gavâ : Azmadı, baştan çıkmadı, ayartılmadı, akli bozan
şeyler,

Meâli 1: “Arkadaşınız hakikatleri bırakıp kendi anlayışına
sapmadı ve ayartılmadı.”

Meâli 2: “Dostunuz bâtil şeylerden yüzünü çevirdi, aslından
kopmadı.”

3-

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ

Ve mâ yentıku anil hevâ.

Ve ma yentıku : Konuşmaz, konuşmadı, nutuk, seslenmek,

An el heva : Hevâ, haviy, boş, boşluk, aslı, kişinin kendi
arzusu, egodan gelen, zannı,

Meâli 1: “Ve boş bir şey konuşmadı.”

Meâli 2: “O hevâsından bir şey dile getirmedi”

Meâli 3: “O asılsız şeyler konuşmadı.”

4-

إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

İn huve illâ vahyun yûhâ.

En huve illa : O, ancak, sadece,
Ve hay yuha : Hay olan, diri olan, bilgileri alır, vahyolunur,

Meâli 1: "O, sadece hakikatleri konuştu ve konuştuğu hakikatler diri olana ait olan bilgilerdir."

Meâli 2: "O, sadece hayy olandan gelen vahyi dile getirdi."

5-

عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَى

Allemehu şedîdul kuvâ.

Alleme hu : Öğretti, ilmin sahibi, o,
Şedid : Daha fazla, sıkı, kuvvetli, kudretiyle saran,
El kaviy : Sapaşağlam tutan, kudretli, tecellileriyle tutan,

Meâli 1: "Bütün varlığı kudretiyle saran, bütün varlığı tecellileriyle tutan, ilmin sahibi olan O'dur."

Meâli 2: "Allah; her yeri kudretiyle sarandır, her bir varlığı tecellileri ile kuşatandır, ilmin sahibidir."

6-

ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَى

Zû mirreh festevâ.

Zû mirt : Sahip, zat, ayna, azamet, elbise, kendini göstermek,
Fe istiva : İstikâmet, istikrar, aynı, eşit, kapladı, yöneldi,
göründü, düzgün bir şekilde oluşturdu, ona uygun olanı ona uygun kıldı,

Meâli 1: "Bütün her şeyde kendini gösteren Zat'tır, bütün her şeyi sonsuz nitelikleri ile kaplayandır."

Meâli 2: "Allah; tüm vücûdları tutan Zât'tır, her şeyi sonsuz nitelikleriyle kuşatandır."

7-

وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَى

Ve huve bil ufukil alâ.

Ve huve bi el afak : O, afak, bütün her yer,
El alâ : Yüce olan, üst, Ulvî

Meâli 1: "Ve o, bütün her yerdeki Ulvîliğe yöneldi."

Meâli 2: "Ve arkadaşınız, her yeri kuşatan Ulvî olana yöneldi."

8-

ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى

Summe denâ fe tedellâ.

Summe dena : Sonra, yaklaştı,
Fe tedella : Daha da, sarktı, uzandı, düştü, daha yakın oldu

Meâli 1: "Sonra yaklaştı, daha da yakınlaştı."

Meâli 2: "Makâm makâm yaklaştı, kendinden geçti."

9-

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ

Fe kâne kâbe kavseyni ev ednâ.

Fe kane kabe kavseyni : Öyle ki, oldu, mesafe, derece, iki yay,
benzer, aynılık, eşit
Ev edna : Yahut, hatta, daha da yakın, bir, uygun,
aşağı, düşük,

Meâli 1: "Öyle ki aynılık derecesinde, hatta daha yakın."

Meâli 2: "Kâbe kavseyne ve ev edna makâmalarını görerek,
birliğe erişti."

10-

فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ

Fe evhâ ilâ abdihî mâ evhâ.

Fe evhâ : Böylece, vahiy, ilâhi düşünce, haydan gelen,
İla abdi hi : Kulluğunun, Hakk'tan ayrı olmadığını,
Ma evhâ : Vahiy, ilâhi düşünce, haydan gelen,

Meâli 1: "Böylece o ilâhi düşüncenin ne olduğunu anladı, kulluğun ilâhi düşüncesine ulaştı."

Meâli 2: "Böylece o vahye uydu, kulluk makâmına erdi, vahiyden ayrılmadı."

11-

مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَى

Mâ kezebel fuâdu mâ reâ.

Ma kezebe : Yalanlamadı, reddetmedi,
El fuad : Kalbi, idraki, gönül,
Ma rea : Görmek, gördüğü şeyi,

Meâli 1: "Gördüğü şeyi kâlbi yalanlamadı."

Meâli 2: "Yalanlardan temizlendi, Hakk'ın vechîni görerek gönül makâmına erişti."

Meâli 3: "Gördükleriyle gönül ehli oldu, gördüklerinin yalan olmadığına şahit oldu."

12-

أَفْتَمَارُونَهُ عَلَى مَا يَرَى

E fe tumâr rûnehu alâ mâ yerâ.

E fe tumarun hu : Öyleyse, hâlâ, tereddüt, tartışma, o
Alâ ma yera : Yüce, gördüğü yücelik,

Meâli 1: "Gördüğü şeyler için o tereddüte düşmedi."

Meâli 2: " O, yüceliği gördü, hiç tereddüte düşer mi?"

13-

وَلَقَدْ رَأَاهُ نَزْلَةً أُخْرَى

Ve lekad reâhu nezleten uhrâ.

Ve lekad rea hu : Gördü, anladı, o,
Nezleten uhra : İniş, tenezzül, sunulan, inzal eden,
konak, başka, diğer, âhir, sonunda,

Meâli 1: “Doğrusu o bir tenezzül içinde bütün her yerde hakikatleri gördü.”

Meâli 2: “O her yerden sunulan yüceliği gördü.”

Meâli 3: “Sonunda tenezzül makâmına erişti, o gördü.”

14-

عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى

İnde sidretil muntehâ

İnde : Yanında, katında, orada,
Sidreti el muntehâ : Hakk hâlk birliği, âmâ buutu, hâlkiyetin
kaynağı,

Meâli 1: “Sidretü'l-Muntehâ'da.”

Meâli 2: “Kaynağından açığa çıkışı gördü.”

15-

عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَى

İnehâ cennetul mevâ.

İnde ha cennet : Yanında, katında, O'na ait, o, cennet, huzur,
bahçe
El meva : Barınak, hâlk sırrı, mekân, varılacak yer, aslı,
kaynağı, her nesnenin evveli.

Meâli 1: “Varılacak yer olan huzur O'nun katında.”

Meâli 2: “Her nesnenin doğduğu yeri gördü, huzura erişti.”

Meâli: “Her şeyin kaynağına erişti, ilâhi huzuru hissetti.”

16-

إِذْ يَغْشَى السُّدْرَةَ مَا يَغْشَى

İz yagşes sidrete mâ yagşâ.

İz yagşe : Büründüğünde, örttüğünde,
El sidret : Sonsuzluk, sidre, her yerin nûr ile kaplanması
Ma yagşâ : Şey, ne, saran, ihâta, örten, bürüyen, kaplayan,

Meâli 1: “Bütün her şeyi nûruyla kaplayanı, tüm tecellilerin geldiği o yeri anladığında,”

Meâli 2: “Nûrun aktığı, her yerin akan o nûrula sarıldığını gördüğünde,”

17-

مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَى

Mâ zâgal basaru ve mâ tegâ.

Ma zaga el basar : Kaymadı, bakış, basiret,
Ve ma taga : İkiliğe düşmedi, hâkim, egemen, haddi aşmadı,

Meâli 1: “Basireti kaymadı ve ikiliğe düşmedi.”

Meâli 2: “Bakışı o nûrula birleşti, o bakıştan dönmedi.”

Meâli 3: “Basireti nûr oldu, o nûrdan başka bir şey görmedi.”

18-

لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى

Lekad reâ min âyâti rabbihil kubrâ.

Lekad rea : Andolsun, doğrusu, gördü, anladı,
Min âyeti : Âyet, işaret, delil,
Rabbi hi el kubra : Rabbinin, büyük, yüce, ulu

Meâli 1: “Doğrusu o, Rabbinin yüceliğini delilleriyle gördü.”

Meâli 2: “Doğrusu o, tüm vücûdların sahibinin yüceliğini, her yerde delilleriyle gördü.”

Meâli 3: “Doğrusu o, yüce Rabbinin âyetlerini nûrun akışında gördü.”

Muhammedî gönüller, her yerin sahibi olan Zâta teslim olmuşlardır.

Onlar levh-i mahfûza erişmişler, oradaki sidreti el muntehâdan olan nûr akışını görmüşlerdir.

Onlar, her yeri saran Allah’ın nûrunu görmüşler.

O nûr bakışından ayrılmamışlardır.

Onlar Ulvî olan, ekber olan Allah’a karışmışlardır.

Bir damla suyun deryaya karıştığı gibi, onlar da Allah’a karışmışlardır.

Damla ile deryanın ayrı olmadığını idrak etmişler, düştükleri zandan tamamen kurtulmuşlardır.

Necm Sûresi 1 ile 18. âyetlerde bu muhteşem bir şekilde sunulmuştur.

Muhammedî gönüller, mü’minlik makâmına erişmişler, kâlbleri mutmain olmuştur, onlar gönül ehli olmuşlardır.

Onların gönülleri Allah’ın evi olmuştur.

O evden kelâmullâh akmıştır.

İşte, onların ağızlarından çıkan sözler, Ulvî olana aittir.

İşte onlar konuşan kitaptırlar. (Mü’minun Sûresi 62)

Onlar Allah’tan emin olmuşlardır.

Onlar mü’mindirler, mü’minlikten kopmazlar.

Mü’minun Sûresi:

57-

إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُّشْفِقُونَ

İnnellezîne hum min haşyeti rabbihim muşfikûn.

İnne ellezîne hum : Muhakkak o kimseler,
Min haşyet : Saygı, korku, çekinme,
Rabbi-him : Rab, vücûdlandırın, onlar,
Müşfikûn : Şefkat, sevgi, her varlıktaki sevgisi,

Meâli: “Muhakkak bir saygı içinde olan kimseler, onları vücûdlandırmanın sevgisiyle hareket ederler.”

58-

وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ

Vellezîne hum bi âyâti rabbihim yuminûn.

Ve ellezîne hum bi âyeti : O kimseler, âyetler, işaretler, deliller,
Rabbi-him yuminun : Rab, vücûdlandırın, onlar, inanırlar,

Meâli: “O kimseler, onları vücûdlandırmanın işaretlerine inanırlar.”

59-

وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ

Vellezîne hum bi rabbihim lâ yuşrikûn.

Ve ellezîne hum : o kimseler,
Bi rabbi-him : rabbi, vücûdlandırın, onlar,
La yuşrikun : ortak koşmazlar, vücûd isnat etmezler,

Meâli: “O kimseler, onları vücûdlandırana karşı, kendilerine vücûd isnat etmezler.”

60-

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ
إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ

Vellezîne yutûne mâ âtev ve kulûbuhum veciletun ennehum
ilâ rabbihim râciûn

Ve ellezîne yutune : O kimseler, verirler, teslim ederler,

Ma atev	: Verecekleri şey, ödeme,
Ve kulûbu hum veciletun	: Onların kâlbleri, titreme, heyecan, ürkek,
Enne hum	: Muhakkak ki onlar,
İla rabb him	: Sadece, ancak, rab, vücûdlandırıran, onlar,
Râciûn	: Rücu eder, aslına döner, dönerler, teslim olur,

Meâli: “O kimseler, vereceklerini her an verirler ve onların kâlbleri hep bir heyecan içindedir. Muhakkak ki onlar, ancak onları vücûdlandırana teslim olmuşlardır.”

61-

أُولَئِكَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ

Ulâike yusâriûne fil hayrâti ve hum lehâ sâbikûn

Ulâike yusarıun	: İşte onlar, çabalamak, yarışmak, mücadele, koşmak,
Fi el hayrat	: Hayırlar için, faydalı, yararlı,
Ve hum leha sâbikûn	: Onlar, önde olan, ileride olan, gayretli, başarılı

Meâli: “İşte onlar, hep faydalı olmak için koşarlar ve onlar, o hâllerde hep önde olanlardır.”

62-

وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ
بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

Ve lâ nukellifu nefsen illâ vusahâ ve ledeynâ kitâbun yantıku bil hakkı ve hum lâ yuzlemûn

Ve lâ nukellifu	: Yok, biz, yükümlü, mükellef, sorumlu, vazifeli, eksiksiz
-----------------	--

Nefsen	: Nefs, kişi, kişinin öz varlığı, kendi bedeni, kendisi,
İlla vusa-hâ	: Başka, ancak, sadece, var, onun gücü, kapasitesi,
Ve ledeynâ	: Katımızda, bize ait,
Kitâbun yantıku	: Kitap, konuşan kitap, söyleyen, nâtik olan,
Bi el hakkı	: Hakk'ı, hak ile, doğru, hakikat,
Ve hum la yuzlemun	: Onlar, yok, zulümde olmaz, kötülük, haksızlık,

Meâli: “Ve onlar, kendi bedenlerini eksiksiz bir şekilde tutanın Bizden başkası olmadığını bilirler. Ancak kapasitelerince hareket ederler. Bize ait olan hakikatleri konuşan bir kitaptırlar. Onlar hiç kimseye kötülük etmezler.”

Âyetlerde belirtildiği gibi, mü'minlik makâmına eren kişiler, kendilerine vücûd nispet etmezler.

Onlar, Allah'a teslim olmuş kişilerdir.

Onlar, Allah'a ait olan hakikatleri konuşurlar.

Onlar hevâlarından konuşmazlar, kelâmullâh konuşurlar.

Vahiyden akan kelâmullâha gönül kulaklarını verirler, oradan duyduklarını aktarırlar.

Allah her varlıktan hakikatleri vahyeder.

Her varlık vahiy kitabıdır.

Vahiy kitabı, Kehf Sûresi 27. âyette geçer.

Kehf Sûresi 27: “Vetlu mâ ûhiye ileyke min kitâbi rabbik lâ mubeddile li kelimâtihi ve len tecide min dûnihi multehadâ.”

Meâli: “Sen Rabbinin bir kitabısın, sana oradan sunulan şeyleri oku. Onun bir kelimesini değiştirecek yoktur ve O'ndan başka yönelinecek bir şey bulamazsın.”

Kehf Sûresi 28: “Vasbır nefseke meallezîne yedûne rabbehum bil gadâti vel aşiyyi yurîdûne vechehu ve lâ tadu aynâke anhum turîdu zînetel hayâtid dünyâ ve lâ tuti men agfelnâ kalbehu an zikrinâ vettebea hevâhu ve kâne emrûhu furutâ.”

Meâli: “Nefsini tanımada sabırlı ol. Sabah ve akşam varlığın iç yüzünü anlamak isteyip Rablerine yönelen kimselerle beraber ol ve sen bakışını hakikatten döndürme. Yaşamlarında çıkar peşinde olanlardan olma. Kâlblerindeki zikrimizi anlayamayanlara, bizi anlamaktan gafil olanlara ve o hevâlarına tâbi olanlara ve o hükümleri umursamaz davrananlara tâbi olma.”

Her varlıkta hay olan Allah'tır.

Her varlık Allah'ın hakikatler kitabıdır.

Her varlıktan Allah'ın hakikatleri her an vahyedilir.

Her varlık bizzat Allah'ın hükümlerini gösterir.

Tüm Kâinat Kur'ân'ı Kerim'dir.

Kur'ân “قرأ” “qarâ'â” “k,r” kelime kökünden gelir.

İkrâ, kıraat, kelimeleri oradan gelir.

“K,r” “Kıraat” okumak, okunan şey, işleyen şey demektir.

Kur'ân okunan şey demektir.

Her varlık okunabilen bir kitaptır.

Okunacak olan da, canlı kitap olan da, vahiy kitabı olan varlık kitabıdır.

Tüm Kâinat'ı Kur'ân olarak düşünürsek, her varlık o Kur'ân'ın sayfalarıdır.

Kur'ân bir ilim üzere okunur.

Her varlığın içinde olan ilim, âlim olan Allah'a aittir.

İnsan, kendisine bahşedilen akli ve gönlüyle, ilim üzere hareket etmeye gayret göstermelidir.

Allah, her varlıktan ilmiyle vahyeder, yani hakikatlerini bildirir.

Hakikatlerin haberleri, yani bilgileri bizzat vahiy kitabı olan, varlık kitabından her an sunulur.

Yeter ki insan yönünü varlığın özüne döndürsün, oradan akan ilimle buluşsun, o ilmi takip etsin.

Gökte bir yerde olan bir Tanrı yoktur, oradan vahyedildiğine inananlar, pagan kültürünün etkisindedirler.

Tanrının bir mekanı, bir şekli yoktur.

O tüm mekanları kuşatandır, tüm varlığı şekillendirendir.

Tanrı, her yeri kudretiyle sarandır ve asla hiçbir varlıktan ayrı değildir.

Damlaların denizle bir olduğu gibi, yaratılan ve yaratıcı ayrı değildir.

Bu inceliği anlayabilmek için, İlm-i Tevhîd dersleri görmek gerekir.

Tanrı kelimesi, Türkçe bir kelimedir.

Allah kelimesi Arapça bir kelimedir.

İster Allah diyelim, ister Tanrı diyelim, her yeri tecellileriyle saran ilâhi kudretin farklı dillerde karşılığını dile getirmiş oluruz.

Allah her varlıkta her an tecelli eder, her varlıktan her an vahyeder.

Kehf Sûresi 27. âyette belirtildiği gibi, her insan Rabbin bir kitabıdır.

İnsanın kendi bedeninden kendine her an vahyedilir.

İnsanın bedenindeki hakikatleri değiştirecek yoktur.

İnsan nereye dönerse dönsün, Allah'tan başka dönülecek bir yer yoktur, tüm varlık her an O'nu gösterir.

Allah bize, gökten bir yerlerden değil, varlığın bizzat kendinden seslenir.

Tüm varlık bir vahiy kitabıdır, o kitabın içinden hakikatler âyetler boyutuyla sunulur.

Allah, arının kendisinden arıya, yuvalar yapması ve o yuvalarda bal yapması için vahyeder.

Arı da kendi özünden gelen bu seslenişe uyar, yuva ve bal yapar. (Nahl Sûresi 68)

Her varlık, hem vahye göre oluşur, hem de vahye göre işler.

Allah gökten bir mekândan değil, her varlığın özünden vahyeder, cümle varlık o vahiyle açığa çıkar, o vahiyle işler.

İşte bunun için her varlık bir vahiy kitabıdır. O kitabın her zerresinde ilim vardır.

Resul ve Nebi dediğimiz o kâmil insanlar yönlerini hep vahiy kitabına döndürdüler ve her an oradan gelen vahyi okudular.

Vahiy kitabındaki tecelliler bizzat zâtı mutlak olan Allah'ı gösterir.

Allah'ın vahyi hiç durmadan devam eder, yeter ki ona dönelim, o vahyi anlamaya çalışalım.

Kâinat, levh-i mahfûz kitabından süzülüp gelmiştir.

Kâinat kitabının içinde levh-i mahfûzda olan her şey apaçık vardır.

Levh-i mahfûzdan açığa çıkan âlem kitâb-ı mübîn'dir.

Kitâb-ı mübîn, açılmış kitap, apaçık kitap demektir.

Levh-i mahfûzda her bir varlığın kitap formu vardır.

Açığa çıkacak olan varlık, kendi zamanı gelince atom atom, hücre hücre zahire çıkar.

İşte kitâb-ı mübîn, levh-i mahfûz boyutundan bir kitabın açılmasıdır.

Cümle âlem de açılmış olan kitâb-ı mübîn'dir.

Neml Sûresi 75:

وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ

Ve mâ min gâibetin fis semâi vel ardı illâ fi kitâbin mübîn

Ve ma min gaibet : Bilinmeyen ne varsa, gizli ne varsa, cevabı bilinmeyen,

Fî es semâi ve el ard : Göklerde ve yerde, bütün her yerde,

İlla fi kitâbin mübîn : Vardır, kitapta, apaçık Kâinat kitabı, açılmış, açıklanmış,

Meâli: Göklerde ve yerde ne varsa her şey açılmış bir kitaptır, bilmediğiniz her şeyin cevabı oradadır.

Neml Sûresi 76:

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَقُصُّ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ
الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

İnne hâzel kurâne yakussu alâ benî isrâîle ekserellezî hum
fihi yahtelifûn

İnne haze el kur'ân : Muhakkak, bu, Kur'ân, okunan şey,
Kâinat kitabı,

Yakus : Açıklar, konuşur, anlatır,

Ala beni israile : İsrailoğulları, Allah'ın kulları, hakka
yönelen, Yakuboğulları,

Ekserelezi hum : Çoğu, o kimseler,

Fihi yahtelifun : Onun hakkında, onun içinde, ihtilaf,
ayrılık,

Meâli: “Muhakkak ki Kâinat kitabı, Hakk'a yönelenlerin ha-
kikatler hakkında ihtilafa düştüğü konuları açıklar.”

Neml Sûresi 77:

وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ

Ve innehu le huden ve rahmetun lil mumînîn

Ve inne hu le huden : Muhakkak ki o, elbette, yol gösteren,
hidâyet,

Ve rahmet li el muminin : Rahmet, müminler için,

Meâli: “Muhakkak ki o elbette yol gösterendir ve müminler
için rahmettir.”

Âyette de işaret edildiği gibi, yerlerde göklerde olan her şey,
levh-i mahfûz boyutundan gelen açılmış bir kitaptır.

Hakikatleri arayanlar için, her sorunun cevabı apaçık açılmış
bir kitap olan varlık boyutunda vardır.

İnsan, “İkra-Oku” âyetinin muhatabıdır.

İnsana açılmış bir kitap olan, kendi vücûd kitabı ve varlık
kitabı sunulmuştur.

İnsan kendini, varlığı, âlemi okumalıdır.
Kendini ve varlığı tutan ilâhi gücü anlamalıdır.
Hakikate ulaşmanın tek yolu okumakla mümkündür.
İnsan gördüğü her varlığı okunası bir kitap bilmelidir.
Okumaktan murad, varlığın varoluşunu ve işleyişini anlamaya çalışmaktır.

Kur'ân "oku" diye başlar.

Varlık nereden gelmiştir, nasıl var olmuştur, her an nasıl bir işleyiş içindedir ve nereye gitmektedir?

Bunlar hep okunacak, araştırılacak konulardır.

Varlığı okuyabilecek, ilmî olarak anlayabilecek tek varlık insandır.

Varlığı okumak, hâlk oluşu okumaktır.

Alâk Sûresi 1: "İkra bismi rabbikellezî hâlaka"

Meâli: "Seni vücûdlandırmanın delilleriyle, yaratılışı araştıranla"

İnsan, kendi vücûdunu okunacak Kur'ân bilmelidir.

Her varlığı okunacak Kur'ân bilmelidir.

Kur'ân diye okuduğu, Mushâf-ı Şerîf'i de Kur'ân bilmelidir.

Ve üçünü birbirinden ayırmadan okumalıdır.

Birinde olan hakikatin diğerinde de olduğunu idrak etmelidir.

Varlığı ve kendi vücûdunu canlı Kur'ân olarak bilmeli ve ona göre okumalıdır.

Kendi vücûdumuzu ve varlığı canlı Kur'ân olarak okuyamazsak, Mushâf-ı Şerîf ölü gibidir.

Mushâf-ı Şerîf'in de canlanmasını istiyorsak, kendimizi ve varlığı okuyabilmeliyiz.

Cümle Kâinat bir Kur'ân'dır.

Her varlık bir âyettir.

Her varlık kendindeki sonsuz âyetlerle, yani sonsuz işaretlerle hakikatleri sunar.

Onun için Yûsuf Sûresi 105. âyette göklerde yerde olan her şeyi âyet bilin uyarısı vardır.

Yûsuf Sûresi 105. "Ve keeyyin min âyetin fîs semâvâti vel ardı yemurrûne aleyhâ ve hum anhâ muridûn."

Meâli: "Göklerde ve yerde nice âyetler vardır ki yanından gelip geçerler ve onlar onun farkına varmazlar."

İnsan âyet denilince hemen, Mushâf-ı Şerîf'teki yazıları düşünmemelidir.

Âyet denilince, Yûsuf Sûresi 105. âyette belirtildiği gibi, her varlıktaki işaretleri, delilleri, hakikati gösteren izleri düşünmelidir.

İnsan, Kâinat'ı okuyabilecek bir yetenekte yaratılmıştır.

Varoluşu ve var edeni idrak edebilecek bir kâbiliyette yaratılmıştır.

İnsan kendine verilen, akli, tefekkürü, tercihi, şuuru, muhâkemeyi görmemezlikten gelmemelidir.

Mushâf-ı Şerîf'te iki bine yakın âyet, akıl etmek ve düşünmek üzerinedir.

Bizler, varoluşu ve var edeni anlamak için, "varlık nereden, nasıl ve niçin var oldu?" sorularının cevabını her an aramalıyız.

"Nereden var oldu?" sorusu bizi, varoluşun kaynağına.

"Nasıl var oldu?" sorusu bizi, varlığın yaratılış inceliklerine.

"Niçin var oldu?" sorusu bizi, varlığın görev ve amaçlarına götürecektir.

İnsan kendini bilme yolunda her an tefekkür içinde olmalıdır.

Dünyanın derdine koşup durduk, kendimize dönüp kendimizi bilmeyi unuttuk.

Hep çıkar, menfaat ilişkileri içinde olduk, aslımızı anlamayı unuttuk.

Kendimizi büyük gördük, kibre düştük, acizliğimizi unuttuk.

Başkasına hor baktık, küçük gördük, onun da kul olduğunu unuttuk

Kendimizi tüm varlıktan yüce görüp, asıl yüce olanı unuttuk.

Bir ağaç insan olmadan da yaşayabilir, ama insan, ağaçlar olmadan, ağaçlardan sunulan oksijen olmadan, meyve olmadan yaşayamaz.

Hayvanlar insan olmadan da yaşayabilir, ama insan hayvanlar olmadan yaşayamaz.

Toprak, su, hava, insan olmadan yaşamını devam ettirir, ama insan toprak su olmadan yaşayamaz.

Yaratılmış en aciz varlık, en muhtaç varlık insandır.

Aynı zamanda insan, varlığın varoluşunu anlayabilecek tek varlıktır.

İnsan, ona verilen akıl, şuur, varoluşu ve var edeni anlayabilecek kâbiliyettir.

İnsan tevazulu olmalıdır, asla büyüklenmemelidir, asla hiçbir varlığı hor görmemelidir.

Tevazu ve edep, insana hakikat yolunda kapılar açacaktır.

Gurur ve kibir, hor bakış ve kendini üstün görme, kapıları kapatacaktır.

Onun için atalarımız “illa edep illa edep” öğüdünü sunmuşlardır.

İşte, Allah'ı idrak etmek için, görünen varlığı kitâb-ı mübîn bilerek oradan okumalıyız.

Her varlık bir kitâb-ı mübîn'dir, yani apaçık bilgiler kitabıdır.

Varlıktaki ilimle hakikatleri anlayabiliriz.

Hakikat yolunda; edep, aşk, samimiyet, sadâkat, teslimiyet gereklidir.

İnsan kendi hakikatini bilmek için kendine dönmeli, kendini okumalıdır.

İnsan kendini okuduğunda, kendi varoluşunu anladığında, her bir varlığın da varoluşunu anlayacaktır.

Kendimizi ve görünen bu varlığı inkâr edemeyiz,

İşte inkâr edemediğimiz kendi vücûdumuzu ve varlığı anlamak için gayret göstermeliyiz.

Kendimizi ve görünen bu varlığı; bir aşk, samimiyet, sadâkat, teslimiyet içinde, ilmî olarak okuyup incelediğimizde, birçok sorunun cevabına ulaşabiliriz.

Bilmeliyiz ki aradığımız tüm soruların cevabı kendimizde ve cümle varlıktadır.

Şimdi de “ümmü'l kitâb” konusunu inceleyelim.

ÜMMÜ'L KİTÂB

Ümmü'l kitâb nedir?

Ehl-i kitâb nedir?

Ümmîlik nedir?

Ümmü'l kitâb, kitapların kaynağı, aslı, anası demektir.

Ümmü'l kitâb, Kur'ân'ın ana kaynağıdır.

Kur'ân okumak, o ana kaynaktan okumaktır.

Ümmü'l kitâb'dan okuyabilmek için "Ümmî" olmak gerekir.

Bu görünen âlem var olmadan önce, ümmü'l kitâb boyutunda var idi.

Nasıl bir ağaç, ağaç olmadan önce tohumun içinde var ise, işte görünen her varlık, ümmü'l kitâb boyutunda var idi.

Zuhurf Sûresi 4: "Ummil kitâb"

وَأِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيَّ حَكِيمٌ

Ve innehu fi ummil kitâbi ledeynâ le alîyyun hakîm

Ve inne hu	: Muhakkak ki, o, o Kâinat kitabı,
Fi ummi el kitâb	: İçinde, ana kitap, asıl kitap, öz kitap,
Ledy na	: Katımızdaki, bizden,
Le alîyyin	: Yüce, üstün, ilim sahibi,
Hakîmun	: Hüküm hikmet, hâkim olan,

Meâli: "Muhakkak ki o Kâinat kitabı, Bize ait olan ana kitabın içindedir. Elbette bir ilim taşır, hikmet taşır."

Zuhurf Sûresi 4. âyeti incelediğimizde anlıyoruz ki tüm Kâinat bir kaynaktan açığa çıkmıştır.

Bu kaynak "Ummü'l kitâb" denilen ana kitaptır.

Râ'd Sûresi 39: "Ve inde hu ummu'l kitâb."

Meâli: "Ana kitap O'nun katındadır."

Râ'd Sûresi 39:

يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ

Yemhûllâhu mâ yeşâu ve yusbit ve indehu ummul kitâb

Yemhû	: İmha, dağılma, yıkmak, kısa olan, siler, bozmak,
Allah ma yeşau	: Allah, şey, ne, değil, ister, isteyen,
Ve yusbitu	: Sabit kılar, doğru olan, kanıtlanmış, uzar, uzayan,
Ve inde-hu	: O'nun katında, yanında, O'na ait,
Ummu el kitâb	: Ana kitap, asıl kitap

Meâli: "Bazı varlığın zamanının kısa olması ve bazılarının uzun olması, Allah'ın isteğinden başka bir şey değildir ve ana kitap O'na aittir."

Varlığın her türlü şekli, yapısı, tüm incelikleri ümmü'l kitâb'ta vardır.

Zamanı gelince her şey tecelli edecektir.

Bu âlem, her bir varlık, bir kitaptır, bu kitapların ana kitabı ise "ümmü'l kitâb"tır.

Ümmü'l kitâb, bu âlem açığa çıkmadan önce, bir özde, yani bir levh-i mahfûzda satır satır yazılı idi.

Ümmü'l kitâb, Allah'ın katındadır ki, "kûn fe yekûn" emriyle, var olan her şey, levh-i mahfûz'dan bir bir tecelli etmeye başladı.

Ümmü'l kitâb levh-i mahfûzda vardır, levh-i mahfûzdan kendini gösterir.

Kendini gösteren ümmü'l kitâb'ta ise, levh-i mahfûzun sırları vardır.

Ümmü'l kitâb'da ne varsa, onun levh-i mahfûzunda yazılıdır.

Varlığın varoluş sırları, ümmü'l kitâb'ın levhâlarında muhafaza edilir.

Toprak, hava, su, ateş ve onlardan şekillenip gelen her türlü varlık, ümmü'l kitâbın sayfalarında gizlidir.

Zamanı gelince her şey bir bir açığa çıkar.

Şöyle düşünelim; göz adına yazılan tüm kitapların ümmü'l kitâb'ı, gözlerin bizzat kendidir.

Cilt adına yazılan kitapların ümmü'l kitâb'ı, insan ya da hayvan derisidir.

Kur'ân-ı Kerim, ümmü'l kitâb'dan inzal olmuştur. (Âl-i İmrân Sûresi 7)

Kulların yazdığı Kur'ân meâllerinde yüzlerce hatalar olabilir.

Ama, ümmü'l kitâb'ta, bir hata, bir eğrilik, bir şaşma yoktur.

Ümmü'l kitâb'dan okumayan Kur'ân okumuş sayılmaz.

Ümmü'l kitâb'dan okuyabilmek için, ümmî olmak şarttır.

Ümmîlik, toplumun bildiği anlamda, okuma yazma, hesap kitap bilmeyen demek değildir.

Ümmîlik, anadan doğduğu saflıkta olup, hiç kirlenmemiş bir dimağa sahip olan demektir.

Ümmîlik, ümmî; umm kökünden gelir.

Umman kelimesi de buradan gelir.

Umm: Ana, aslı, esası, asliyeti, özü, merkez, kaynak, saf, doğal, gibi anlamlara gelir.

Ümmî; aslına uygun, merkeze bağlı, kaynağından beslenen gibi anlamlara gelir.

Ümmî; anasından doğduğu saflıkta hareket eden, saflığını korumuş, hiçbir bâtil inançla kirlenmemiş olan demektir.

Nasıl ki çocuk doğduğunda, hiçbir inanca tâbi değildir.

Anne baba, daha sonra o çocuğu kendi inancına yönlendirir.

Kendi inançlarını doğru kabul edip, diğer inançlara tavırlar alan kimselere "Ehl-i kitâb" denilir.

Ehl-i kitâb denilen kesim; kendi inançlarına dayalı kitapları okuyan ve o kitaplardaki bilgileri doğru var sayıp, tartışmalar içinde kalanlara denilir.

Hazreti Muhammed zamanında, Tevrat, İncil ve diğer kitaplardan okuduklarını, orada burada hakikat diye anlatanlara “Ehl-i kitâb” denilirdi.

Hazreti Muhammed döneminde ve öncesinde, ellerinde dini kitaplar olanlar ve o kitaplardan okuyanlara ve hâlka, o okudukları kitaplardan bir şeyler anlatanlara, halk arasında “Ehl-i kitâb” denilirdi.

“Ehl-i kitâb” diye söylenen kesim, ellerinde kitap olanlar ve o kitaplardan okuyanlardı.

Yani “Ehl-i kitâb” denilen kesimin hakikat diye anlattıkları, sadece kitaplarda yazılı olan bilgilerdi.

Oysa hakikatler, bizzat varlığın kendinde idi.

Oradan okumayıp, matbaalarda basılan kitaplardan bilgilenen ve onları hakikat diye anlatanların hepsi “Ehl-i kitâb”dır.

Varlığın kendinden okumayan, hakikate ulaşamaz.

Kur’ân okumak, varlığın özünden okumaktır.

Kulların yazdıkları kitaplara, ya da bir inanca teslim olanlara teslim oldu demek doğru değildir.

Teslimiyet, aslımızın geldiği ana kaynağa teslim olmaktır.

Âl-i İmrân Sûresi 20: “Vel ummiyyîne e eslemtum.”

Meâli: “Aslınızın geldiği yere teslim oldunuz mu?”

İşte ümmü’l kitâb’a teslim olmayan, hakikatleri okumaya başlayamaz.

Ümmü’l kitâb’dan okuyabilmek, ümmîlik makâmına ermekle mümkün olur.

Ümmîlik okuma yazma bilmeyen demek değildir.

Ümmîlik, annesinden doğan çocuk saflığında olan demektir.

Ümmîlik makâmına ancak ve ancak, inanç ayrımcılığından temizlenmekle ulaşılabilir.

Çocuk, annesinden doğduğunda hiçbir inanç ayrımcılığı bilmez.
İşte o saf hâle ulaşmak, ümmîlik makâmına ermektir.

Aklından tüm ayrımcılığı, tüm fena hâllerini temizleyen, anasından doğduğu saflığa ulaşan, gönlünde zerre kadar kötü bir hâl, düşünce taşımayan kişi, ümmîlik makâmına ermiştir, ümmî olmuştur.

Ümmîlik makâmına gelmek için öncelikle yapılması gereken; aklımızı, gönlümüzü tertemiz bir hâle getirmek, doğduğumuz saflığa erişebilmektir.

Gönlünü tertemiz etmeyen, saflığa ulaşmayan, Allah'ın hakikatlerine ulaşamaz.

Ümmî'yi, bizlere hep; okuma yazma bilmeyen diye öğrettiler. Hazreti Muhammed ümmî idi yani okuma yazma bilmiyordu dediler.

Ümmîlik gerçekten, okuma yazma bilmiyor demek midir?

Ümmîlik diye bir makâm var mıdır?

Hakikatler, ümmîlik makâmına gelene mi açılıyor?

Ümmîlik makâmı nedir?

Ümmî, saflığın, temizliğin boyutudur.

Saf, temiz olanlar, hakikatleri anlamaya uygundur.

Ümmî; kibre bulaşmamış, anasından doğduğu saflıkta kalmış, o saflıkla düşünen araştırandır.

Ümmî kelimesi, kaynağıyla bağ içinde olma durumudur.

Bir nehir düşünelim, nehir deryaya akar, nehir derya ile bağ içindedir.

Ümmü'l kurâ, ümmü'l kitâb kelimeleri de ümm kelimesinden gelir.

Ümmü'l kurâ; bütün şehirlerin, kasabaların merkezi demektir.

Ümmü'l kitâb; ana kitap, bütün kitapların kaynağı, aslı ve esası hiçbir şekilde değişmeyen, asıl kitap, anlamındadır.

Âl-i İmrân Sûresi 75: "Kâlû leyse aleynâ fil ummiyyîne sebîl."

Meâli: "Derler ki: Biz o saflık içinde olanlardan değiliz."

Cum'a Sûresi 2: "Fî el ummiyyîne" "Anasından doğduğu saflıkta"

Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki, ümmîlik, okuma yazma bilmeyen demek değildir.

Kur'ân'da ümmîlik; asliyet, asıl olan, ana kaynak anlamında, anasından doğduğu saflıkta anlamında kullanılmıştır.

Ümmî, anlıyoruz ki okuma yazma bilmeyen demek değil, aslına bağlı olan, tüm saflığıyla Hakk'a bağlı olan demektir.

Yani akli ve gönlü kirlenmemiş, tüm saflığıyla aslına bağlı olan demektir.

Ümmîlik makâmına ancak ve ancak, tüm fena hâllerini temizleyen, anasından doğduğu saflığa ulaşan, gönlünde zerre kadar kötü bir hâl, düşünce taşımayan kişi gelebilir.

Gönlünü tertemiz etmeyen, saflığa ulaşmayan Allah'ın hakikatlerine ulaşamaz.

Kendi fena hâlleri hakikatlere perde olur.

Bir hor bakış bile hakikatleri anlamaya perde olur.

Ümmîlik makâmına gelen, hakikatleri zahirde din adına yazılan kitaplardan değil, Allah'ın canlı kitabı olan varlığın tertemiz kaynağından okur.

Ümmîlik makâmına gelmek için yapılacak olan, gönlümüzü tertemiz yapabilmektir.

Hazreti Muhammed'e, ümmî denmesinin sebebi, onun gönlünün annesinden doğduğu saflığı taşıması ve hakikatleri kaynağından aktarmasıdır.

Çünkü hakikatler ancak ve ancak ümmî olana açılır.

İşte, Hazreti Muhammed hakikatleri bizlere, okuduğu kitaplardan değil, okuduğu canlı kitap olan varlık kitabındaki, vahiy boyutundan aktardı.

Yoksa Hazreti Muhammed okuma yazma bilmiyordu, hesap kitap bilmiyordu diyenler onun beşerî yönüyle ulvî yönünü karıştıranlardır.

O ulvî yönüyle tüm saflığıyla Allah'a bağlıydı, O'nun vahiy sistemine bağlıydı, oradan sunulanları aktarırdı.

Beşerî yönüyle okuma yazma biliyordu, hesap kitap biliyordu, birçok dili biliyordu.

Selman-i Fârisi ile ve yanına gelen yabancılarla onların dilleriyle onlarla sohbet ettiği hep bilinir.

Çünkü onun hayatı kervanlarla ticaret yaparak geçti.

Değişik beldelere, ülkelere yolculuk etti.

Her anı hayatın içinde, ticaretin içinde olan birinin, okuma yazma, hesap kitap bilmiyor olması asla düşünülemez.

O güzel insan, beşerî ilimlere de vâkıftı.

Onun soyundan gelen torununun oğlu Zeynel Âbidin'in oğlu Muhammed Bakır'ın oğlu Cafer-i Sâdık birçok talebe yetiştirdi.

Câfer-i Sâdık tüm üstatların hocasıydı.

Babası Muhammed Bakır da, beşerî konularda üstattı, oğlunun yetişmesinde büyük katkısı vardır.

Bu silsileler boyu böyle devam ediyordu.

Dehaların dehası diye bilinen Câbir bin Hayyân'nın hocası, Câfer-i Sâdık idi.

Câfer-i Sâdık, Hazreti Muhammed'in eğitiminden gelen torunlarından biridir.

İşte ümmîlik bizlere anlatıldığı gibi değildir.

Ümmîlik okuma yazma bilmeyen demek değildir.

Anasından geldiği gibi kalmış, annesinden geldiği saflıkta olan, hakikatleri asıl kaynağından alan demektir.

Allah'ın kâinattaki vahiy sistemine ulaşmak ancak ve ancak tertemiz gönlü olana, çocuk saflığında olana nasip olur.

Hazreti Mûsâ'ya Tuva'da "nalınlarını çıkar, asanı bırak" diye bildirilmesindeki hikmet, "çocuk saflığına gel, tüm kirlerinden, seni kirleten tüm batıl düşüncelerden temizlen" anlamındadır.

Ancak çocuk saflığına gelen, Allah'ın hakikatlerini kaynağından aslına uygun olarak okuyabilir.

Çocuk saflığına gelmek; içinde zerre kadar kötülük, fitnelik, büyüklük, gurur, kibir, ayrımcılık, çıkarıcılık, yalan gibi zarar veren hâller taşımamaktır.

Hazreti Muhammed; devrin zeki insanıydı, güzel gönüllü insanıydı, tertemiz bir gönüle sahipti, bir bebek misali masum bir gönüle sahipti.

Yâni "Ümmî" idi.

Ona, ümmî denilmesindeki hikmet, anasından doğduğu saflıkta bir gönüle sahip olması, tertemiz hâlleri taşıdığından dolayı idi ve hakikatleri kaynağından tertemiz aktarması idi.

O bizlere kendi hevâsından asla konuşmadı.

Hep "Vahiy" sisteminden aldığı hakikatleri aktardı.

Necm Sûresi bizlere bu hakikati çok muhteşem sunuyor.

Bir kişinin hakikati kaynağından okumasına engel olan şeyler; gönlündeki gurur, kibir, bilmişlik, ayrımcılık, dedikodu, birinin arkasından çekiştirmek, mal mülk, şan-şöhret, dünya menfaati gibi hâlleridir.

Ümmîlik makâmına gelmek için tüm bu hâllerden temizlenmek gerekir.

Ümmîlik makâmına gelen, levh-i mahfûza ulaşır ve hakikatleri oradaki ümmü'l-kitâb'dan okur.

Ümmîlik makâmına gelen, hakikatleri zahirde din adına yazılan kitaplardan değil, Allah'ın canlı kitabı olan varlığın tertemiz kaynağından okur.

Kitâbullah denilen kitap, insanın canlı vücûdudur, varlığın kendisidir.

Her varlık ve insanın vücûdu kitâbullah'tır, okunası kitap odur.

Kulların derlediği kitaplar, Allah'ın kitabı olan varlık kitabından esinlenilmiştir.

Kulların yazdığı kitaplarda, hatalar eksikler vardır.

Allah'ın kitabı olan, kitâbullah'ta yani canlı varlık kitabında hata yoktur.

İşte, ümmü'l kitâb, bu âlem kitabı açığa çıkmadan önce, Allah'ın kendinde olan kitaptır.

Her bir varlık, ümmü'l kitâb'ın açığa çıkmış boyutudur.

Okunası kitap, hakikatlerin satır satır yazılı olduğu kitap, varlığın özüdür.

Kulların derlediği kitablardan, hakikatlere şahit olunamaz.

Şahitlik makâmı, canlı kitab olan varlığı okumak, varlıktaki değerleri görmekle mümkündür.

İnsan, levh-i mahfûzun ümmü'l kitâbından okuyabilmesi için, çocuk saflığına erişmesi gerekir.

İnsan:

Levh-i mahfûz sırrına ermek isterse,

Ümmü'l kitâb'dan okumak nedir bilmek isterse,

Kalem ile yazılışı seyretmek isterse,

İlâhi bir yazılımın varlık boyutuna dönüşümünü görmek isterse,
Kendi vücûd evreninde yolculuk yapmak, sırlara şahit olmak isterse,

Varlıktan her an akan mesajları duymak isterse,

Uzakları yakın etmek isterse,

Kendinin ve görünen âlemin gerçeğini keşfetmek isterse,

Kendi vücûd evinin işleyişine şahit olmak isterse, yâni fiil fâil hakikatini idrak etmek isterse,

Kendi vücûd kitabını okumak isterse,

Geldiği yeri, yaşadığı yeri ve gideceği yeri anlamak isterse,

Allah hakikatine ermek isterse,

Kendi vücûdunda olan resûl ve nebî boyutlarını görmek isterse,

Kendi vücûdunda nice nice hakikatlere şahit olmak isterse,

Nice mucizelere şahit olmak isterse,

Şunlara çok dikkat etmelidir:

Dilini tutmalıdır.

Kimsenin dedikodusunu yapmamalı, arkasından çekiştirmemelidir.

Kimseyi hor görmemeli, kötölememeli, alay etmemeli, hiçbir varlığı küçük görmemelidir.

Kimsenin özelini, gizli yönlerini, hatalarını araştırmamalı, ayıbını aramamalıdır.

Kimsenin inancına, ibadetine, kültürüne, cinsiyetine, milletine, rengine, laf etmemelidir.

Kendini tanımalı, çevresine yardımcı olmalıdır.

(Hucurât Sûresi)

Asla kibirlenmemeli.

Asla övünmemeli, büyüklenmemeli, kendi inancını diğerlerinden büyük görmemelidir.

Bilgisi olmadığı şeyler hakkında asla konuşmamalıdır.

Annesine babasına, yakınlarına, çevresine, herkese iyi davranmalıdır.

İnsanlara suratını asmamalı, böbürlenmemeli.

Hep tevâzu içinde olmalı, edepli olmalı, öfkelenmemeli.

Asla kimseyi aldatmamalı, yalan söylememeli.

(Lokmân Sûresi)

Asla kul hakkı yememeli, asla çalıp çırpmamalı.

Verdiği sözü yerine getirmeli.

Gösteriş peşinde olmamalı, makâm, şan şöhret peşinde olmamalı.

Kan dökmemeli, kimseye asla zulmetmemeli.

Kötülük için yardımlaşmamalı, iyilik üzere yardımlaşmalıdır.

Çevresine ve kendine, sıkıntılar, kederler vermemelidir.

Gereğinden fazla yememeli, içmemelidir.

Bedenine zararlı olan şeyler içinde olmalıdır.

(Mâide Sûresi)

Yaratılmış olan hiçbir şeyin hakkına girmemelidir.
Kendi çıkarı için başkasına zarar vermemelidir
Boş hayaller peşinde koşmamalıdır.
Kulaktan dolma bilgilerle hareket etmemeli, aslı olmayan
şeylere itibar etmemelidir.

Varlığın dış yüzünde kalmamalıdır.
İkilikte kalmamalıdır.
Bıkkınlık, karamsarlık, ümitsizlik içinde olmamalıdır.
Kendi zannında var ettiği ilâha sığınmamalıdır, o şeyleri
yok etmelidir.

(Hicr Sûresi)

Kibirli olmamalı.
Riyakâr olmamalı.
Gösteriş içinde olmamalı.
İkilik çıkarmamalı.
Hiç kimseye kötülük yapmamalıdır.
Hainlik yapmamalıdır.

(Enfâl Sûresi)

Eğer insan bunları yapabilirse ümmîlik makâmına erecektir.
Hak ettiği hakikate mutlaka kavuşacaktır.
Lâyık olduğun hakikatlere ve lââyık olduğu makâmlara mu-
hakkak ki kavuşacaktır.

Eğer insan bunları yapabilirse ümmü'l kitâbın sırlarına
erişecektir.

İnsan, çocuk saflığında bir gönüle ulaştığında, ilim kapıları
ona açılacaktır.

İnsan akıl ve gönül kirliliğinden temizlendiği zaman, Hakk'ın
lütûfları sunulacaktır.

Anneden doğan çocuk en saflığıyla tertemiz bir gönüle sahiptir.

O bebekte hiç ayrımcılık yoktur.

Gurur kibir yoktur.

Yalan nedir bilmez.

Dedikodu hiç bilmez.

İnanç ayrımı, millet ayrımı, renk ayrımı, cinsiyet ayrımı yoktur.

Onun gönlü tertemizdir.

En saf hâliyle eşyayı anlamak için bakar.

Kişiye hakikat yolunda engel olan şeyler; hurafeler, korkular, takıntılardır.

İlimden, fenden uzak olan kişiler hakikatlere eremeyeceklerdir.

Çıkar, kötülük peşinde olan kimseler, yaratılış hakikatlerini düşünmeyeceklerdir.

Kibir, gurur, birilerine hor bakma gibi duygular, kendini anlama yolunda engeldir.

Hakikati anlama yolunda, zulme, kibre, kapı açan hiçbir duygu olmamalıdır.

Kişi kendini; asılsız bilgilerden, korkulardan, kötülük yapmaktan, kibirden uzak tutmalıdır.

Kişi, çocuk saflığında bir gönüle sahip olursa, levh-i mahfûz sayfaları ona açılacaktır.

Kişinin merak ettiği tüm soruların cevapları, zaman içinde o sayfalardan bir bir gelecektir.

Cevaplar gelmeye başladığında huzur da gelecektir.

Hakikatlerin cevapları gelmeye başladığında, kişi bâtlı bilgilere dönmemelidir, eğer kişi o alana geri dönerse, kapılar ona kapanacaktır.

Lâkin kişi gafletini anlar bu gafletten geri dönerse, hakikatin yolu ona tekrar açılacaktır.

Yeter ki kişi ilim ve edebten ayrılmasın, gönlü çocuk saflığında olsun.

Çocuk saflığına ulaşan kişinin gönül dilinden güzel sözler akacaktır, Tevhîd şuurunu hissettiren kelimeler gelecektir.

İbrâhîm Sûresi: “E lem tere keyfe daraballâhu meselen kelimeten tayyibeten ke şeceretin tayyibetin asluhâ sâbitun ve ferûhâ fis semâ.”

Meâli: “Görmez misin? Allah, temizlenmiş olanların kullandığı kelimeleri misal olarak nasıl vurgular. Güzel sözler, köküyle sapasağlam duran ve gökyüzüne dallarını uzatan ağaçlar gibidir.”

Eğer kişinin dilinden:

İkilik ifade eden,

Ayrıştıran, ötekileştiren

Dedikodu,

Fitnelik, fesatlık, hasetlik kelimeleri çıkıyorsa,

Birilerini küçük görmek,

Çıkar için birilerini yüceltici kelimeler çıkıyorsa,

Birilerini, dinsiz, imansız, kâfir, cehennemlik ilan eden sözler çıkıyorsa,

İnsanların inançlarını, ibadetlerini küçük gören kelimeler çıkıyorsa,

Birilerini hedef gösterici,

Her türlü zarar verici,

Toplumda kişileri küçük düşüren,

Kişilere kötü mahlas takıp, kötüleyen her türlü söz çıkıyorsa,

Birileri hakkında yalan sözler, iftiralar çıkıyorsa,

O kişinin aklı ve gönlü temiz değildir.

Eğer kişinin dilinden:

Moral verici,

Hayata bağlayıcı,

Hakikatleri araştırmacı,

Kardeşliği, yardımlaşmayı, paylaşmayı ifade eden,

İnsanların inançlarına, ibadetlerine saygı duyan kelimeler çıkıyorsa,

İnsanlara güzel öğütler verici,

İnsanları küçük görmeyen,
Milletlerine göre, dillerine göre, renklerine göre ayırmayan,
Kadını da bir insan olarak gören kelimeler çıkıyorsa,
Kimseyi kötülemeyen,
Ayrıştırmayan, ötekileştirmeyen,
Allah'a inanmayı,
Sabretmeyi, zerre kadar zarar vermemeyi,
Her varlığı Allah'ın kulu gören, kelimeler çıkıyorsa,
Yaratılanı sevmeyi, korumayı, gözetmeyi ifade eden kelimeler çıkıyorsa,

O kişinin aklı ve gönül temizdir.

Gönlü temiz olan insan:

Diliyle, hâliyle, davranışlarıyla kendini belli eder.

Gönlünde her zaman yardımlaşma, paylaşma hissi vardır.

Hiçbir insan sıkıntı çekmesin, aç kalmasın, susuz kalmasın ister.

Kimse kimseyi sömürmesin, aldatmasın, çıkar için hareket etmesin ister.

Kimse kimsenin ardından konuşmasın, sırlarını orada burada anlatmasın ister.

Masumiyetle yapılan her türlü inanca saygı gösterir.

İnsanların inançlarına göre yaptığı ibadethanelere saygı duyar.

İnsanların eksiklerini gediklerini aramaz.

Siyasi hırsları, makâm, mevki, saltanat hırsları yoktur.

Herkesin fikrinin alınmasını ister.

Her varlık, her insan önemsensin ister.

İşte hiçbir zaman şunu unutmamalıyız!

Ümmîlik makâmına erenler, ancak onlar levh-i mahfûz sayfalarına erişeceklerdir.

Ve onlar, orada olan ilm-i ledün boyutuna erişeceklerdir.

İLMİ LEDÜN

İlmi ledün, levh-i mahfûz sayfalarının derinliklerinde gizlidir.

Hem varlığın varoluşunun sırlarını taşır, hem de Allah'ın fiiline, sıfatlarına, Zâtına mahsus sırları barındırır.

İlmi ledün boyutu, bezm-i elest sıradır.

Bezm-i elest boyutu, kişinin kendine “bu vücûdun sahibi kim, ben kimin, nereden geldim, doğuş nedir, ölüm nedir, ölüm sonrası nedir?” sorgulamasıyla açılır.

Her insanın vücûdundan her an bir sesleniş vardır.

“E lestu birabbikum” “Sizi vücûdlandırıran kim” (A'râf Sûresi 172)

İnsan kendi vücûdundan gelen bu seslenişi duyabilmelidir.

Tüm Kâinat'ta bir sesleniş var.

Her varlıktan gelen bir sesleniş var.

İlâhi bir kudretten akan bir sesleniş var.

Hiç durmadan devam edip gidiyor.

Sonsuza kadar devam edip gidecek olan bir sesleniş.

Evrenler o seslenişle var oldu.

Nice Evrenler o seslenişle var olacak.

İç âlemden dış âleme akan bir sesleniş.

Varlığı var eden sesleniş.

İnsan vücûdundan insana, “senin Rabbin kim- senin vücûdunun efendisi kim- seni vücûdlandırıran kim?” seslenişi her an olmakta.

Her varlıktan gelen o ulvî sesleniş nasıl duyulacak?

İlim yolu nasıl açılacak?

İlmi ledün ile nasıl tanışılacak?

Gönül arınmadan bu mümkün değildir.

Kendi bildiklerimizi terk etmeden, ilim ile tanışmadan ilm-i ledün açılır mı hiç?

İlim nedir, bilgi nedir?

Bu inceliği anlamadan yol alnamaz.

İlim varlığın varoluş incelikleridir.

Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji varlıktaki ilmin boyutlarıdır, bunları incelemeye bilim denir.

İlmi ledün, hem varoluşun hem de rûh boyutundan gelen akışın sırlarıdır.

İlmi ledün boyutuna erişenler, birçok sırlara erişirler.

İlmi ledünden okuyanlar, görünenin ardında görünmeyeni görürler.

Varlığın ve olayların akışını görürler.

İlmi ledünden okuyanlar, feraset sahibidirler.

Onlar, Kur'ân'da geçen her bir kelimenin karşılığını varlık boyutunda görürler, çünkü kelimeler varlığın özünden süzülüp gelmiştir.

Onlar, kimsenin göremediğini görürler, kimsenin tahmin edemediğini ederler.

Onlar ilm-i ledün ehlidirler.

Onlar Allah'ın ilminden ayrılmazlar, ilmin açtığı kapılardan girerler.

Kehf Sûresi 60 ile 82. âyetler arasında Mûsâ ve Hızır'ın yolculuğu anlatılır.

Mûsâ ve Hızır mecma'u'l-bahreyn'de (iki denizin birleştiği yer) (bilge kişiye tâbi olmak) buluşurlar.

Mûsâ, kendini âlim görme gafletine düştüğünde, kendini âlim görmenin doğru olmadığını hissettiğinde, bir arayışa düşer.

Hızır denilen, ilm-i ledün yolunu bilen biriyle buluşur.

Böylece Mûsâ'nın ilm-i ledün, seyr-i sülûk yolculuğu başlamış olur.

Mûsâ daha önce kendini, dünyanın en bilgini gören biridir.

(Mûsâ ve Hızır'ın yolculuğundan sunulan hikmetleri ve İlmi ledün boyutunu ilm-i ledün kitabımızda bulabilirsiniz)

Mûsâ kendini bilmiş görürken, onun kalbine büyük bir gaflete düştüğü uyarısı düşer.

Ve Mûsâ bir arayışa düşer.

Kişi bilmişlikten vazgeçmediği müddetçe, ilim boyutu ile tanışamaz.

Kişi bir şeyler bildiğinde bunu ilim sanmamalıdır.

Bilgi başka şeydir ilim başka şeydir, ilm-i ledün başka şeydir.

İlmi ledün ile ilim birbirini tamamlar.

Öncelikle ilim nedir, bilgi nedir? Bu inceliği araştıralım.

Bilgi nedir, ilim nedir?

Hep ilim ile bilgiyi aynı sandık.

Oysa ilim varlıktaki yazılımdı.

Bilgi ise sözlerdi, kişilerin yazdığı kitaptaki yazılardı.

Bilgiler, sözcükler ilim miydi?

Kitaplarda yazılı olanlar bilim miydi?

İlim: Varlığın özünde yazılı olan, varlığın varoluş sistemidir.

Fen: İlmin kolları olan, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojinin ortak adıdır.

Bilim: Açığa çıkan varlık boyutunda, yapılan keşiflerdir, okumalardır.

Fen okumalarına "Bilim" denir.

Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji boyutunun incelenmesi, "Bilim" boyutudur.

Bilgi ise: Yapılan incelemelerin söze dökülmesidir.

Yapılan tespitlerin, doğru ya da yanlış olarak anlatılması, yazılara dökülmesidir.

Kur'ân, ilim üzere olmayı tavsiye eder.

Hacc Sûresi 3: "Ve min el nâsi men yucadilu fî Allâh bi gayrı ilmin ve yettebiu kulle şeytan merid."

Ve min el nâsi	: İnsanlar,
Men yucadilu	: Kim, kimse, mücadele, tartışma, cedel, kavga,
Fî Allâh bi gayrı ilmin	: Allah için, hakkında, bir ilim olmaksızın, bilgi,
Ve yettebiu kulle	: Tâbi olur, uyarlar, bütün, hepsi,
Şeytan	: Şeytani hâller, kötülük hâlleri, haktan uzaklaşan
Merid	: Haddi aşan, yoğun, taraftar, destek

Meâli: "İlme dayanmadan, Allah hakkında konuşan kimseler, şeytani hâllere kapılır giderler."

Âyette belirtildiği gibi, ilme dayalı hareket etmeliyiz.

İlme dayalı hareket etmeyen kimse, yozlaşır; hurafelerle hareket eder ve şeytanlaşır.

İlmi takip eden kimse, bilimle tanışır.

Bilim; her bir varlığın varoluşunun temel kaynağı olan ilmi takip ederek, varlığın kendinde olan işaretleri anlamak için, önce gözlemleyerek, daha sonra deneyler yaparak, ilmi anlamaya çalışmaktır, o ilimden tespitler çıkarmaktır.

Bir örnek vermek gerekirse:

Bir meyve düşünelim, kayısı ya da şeftali ya da incir olsun.

Her bir meyvenin kendinde; Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik boyut vardır, işte bu ilimdir.

Şimdi o meyvenin kimyasal boyutunu inceleyelim:

Laboratuvarda, meyvenin içindeki, kimyasal boyut olan; sodyum, potasyum, kalsium, glikoz, gibi oranları ortaya çıkarmak bilimdir.

Bilimin dayandığı tek kaynak ilim boyutudur.

Şimdi bilime dayalı olarak, yaptığımız tespitleri, söze dökelim, kağıda yazalım.

İşte söze dökülen sözler, kağıda yazdığımız yazılar bilgidir.

Bilgide hatalar olabilir, çünkü yaptığımız tespitler, tam olmayabilir.

İlim ve Bilimde hata yoktur, bizim onu okumamızda hatalar olabilir.

Fakat yapılan bu hatalar bile, bilimin daha çok gelişmesine sebep olur.

Çünkü kişi yaptığı hatayı fark ederse, döner tekrar tekrar inceleme yapar.

Bu incelemeler kişiye daha derin baktırır.

Edison, ampülü icat etme yolunda, yüzlerce deney yaptı.

Ona sordular: “999 kez hata yapmanıza rağmen, bininci deneyi yapacak gücü nereden buldunuz?”

Edison şu cevabı verdi: “Ampulün icadı bin aşamalı bir süreçti. Hata gibi görünen ilk 999 aşama, bininci ve son aşamaya götüren öğrenmelerle doluydu.”

Bilimsel tespitlerde eksikler çoktur, ama her eksik gibi görünen şey, bir nevi hakikate açılan kapıdır.

Varlığın, dış yüzü ve iç yüzü olarak iki boyutu vardır.

Ayrıca dış yüzünün de iç yüzünün de sonsuz boyutları vardır.

İşte kişi, varlığın varoluşuna ve varlıktaki sırlara merak duyduğunda, sorular sorduğunda, sorduğu soruların cevabını bulacağı yer; varlığın kendidir, varlıktaki ilim boyutudur.

İlim tektir, varlığın özündeki yazılımdır.

Bilim ise, ilmin kollarıdır, Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji gibi.

Bunların her birinin, birbirlerine bağlı olan farklı farklı kolları vardır.

İlim; varlığın varoluşuna etki eden ve varlığın kendinde yazılı olan ulvî boyuttur.

Bilim; ilmin araştırılmasıdır, yani varlığın Matematiksel, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik boyutunun incelenmesidir, keşfidir.

Fen; varlığın, Matematiksel, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik boyutunun ortak adıdır.

Fen Fakülteleri, bu dalları incelemek üzere kurulmuştur.

Kur'ân'da Rahmân sûresi 48. âyette "Fen-Efnan" kelimesi geçer.

Rahmân Sûresi 48: "Zevâtâ efnân"

Zevâtâ: Zâtlar, kişiler, sahipler.

Efnan: Fen, ilim, dallar, fidan, şube, çeşit, tüm varlık.

Rahmân Sûresi 48: "Zevâtâ efnân"

Meâli 1: "Fen bilimi varlığın Zâtını anlamaya götürür."

Meâli 2: "Tüm varlığı tutan Zâtı anlamak vardır."

Bilgi: İlim araştırılırken yapılan tespitlerin doğru veya yanlış kağıtlara dökülmesi, dil ile anlatılmasıdır.

Varlığın varoluşunun hakikatlerine ulaşmak ancak ve ancak ilimle mümkündür.

Tekasür Sûresi 5: "İlmel yakîn"

İlmel yakîn bilmek, kesin delillerle bilmektir.

Tüm Kâinat kitabı Allah'ın ilminin yazılı olduğu sayfalarıdır.

Hakikatler Kâinat kitabında satır satır yazılıdır.

Her varlık ilmin sonsuz sayfalarıdır.

Varoluşu ve var edeni anlamak, ancak ve ancak varlık kitabındaki ilmi okumakla, anlamakla mümkündür.

İlim Allah'ın âlim sıfatının tecellileridir ve tüm varlık bu ilimle açığa çıkar, varlık sayfalarında hep o ilim yazılıdır.

İlim, Allah'ın subûtî sıfatlarındanadır.

Ve ilim Allah'a aittir.

İlim asla kişiye ait olamaz.

Kişi, varlıktaki hiçbir yazılımı yapamaz.

Bir atomun bile ilimsel yazılımını asla yapamaz.

Kişi yaratıcı değildir, yaratılındır.

İlim, varoluşun yazılımının sistematiğidir.
Hakikatler, Kâinat kitabındaki ilimlerdir.
İlim; Allah'ın âlim sıfatının tecellileridir ve tüm varlık bu ilimle açığa çıkar.
Varlık sayfalarında sonsuz ilim yazılıdır.
Varlığın hakikatini anlamak için ilim üzere olmak gerekir.
İlim kişiyi şahitliğe götürür.
İlim üzere okumak, temiz akılla mümkündür.
Aslı olmayan bilgiler akıldan atılmadan, temiz akıl açığa çıkmaz.
Mûsâ'nın Tûr dağında bıraktığı âsâ, aslı olmayan, ispatı olmayan, ayrımcılık getiren bilgilerdi.
Mûsâ'nın Tûr dağında aldığı âsâ, Tevhîd şuuruna götüren, ilimle tanıştıran ilâhî bilgilerdi, ilm-i ledün sırlarıydı.
İnsan vücûdu, bir ilim şehridir.
İnsan vücûdu "ikrâ" âyetinin işaret ettiği yerdir.
İnsan, kendi vücûdunda tüm hakikatlere ulaşabilir.
Kendini okuyan kişi, varoluşun hakikatine ulaşabilir.
Bilgi inanca götürür.
İlim imana götürür.
İlim, hakikatin varlıktaki işaretleridir.
İlim üzere olan, muhakkak ki aradığı tüm soruların cevabını zamanla bulabilir.
İlim üzere olmayan kişi, bâtlı alana bulaşır.
Bilgiler bizi; ilimle tanıştıırıyorsa, yâni varlıktaki delillere, şahitliğe götürüyorsa, o bilgiler ilâhî bilgilerdir.
Bilgiler bizi; akıl etmeye, düşünmeye, anlamaya, analiz etmeye ve sonuçta yaratılışı okumaya götürüyorsa, o bilgiler ilâhî bilgilerdir.
Bilgiler bizi; Allah hakikatine götürüyorsa, o bilgiler ilâhî bilgilerdir.
İlâhî bilgiler, ilimden gelen bilgilerdir.

İlim bizi, şahitliğe götürür.
Şahitlik, emin olmaya götürür.
Emin olmak, müminlik demektir.
Mümin olan, insanlık makâmına gelir.
İnsanlık makâmına gelen, İslâm olur.
İslâm olanın yaşantısına, Müslümanlık denir.
İşte, ilimsiz ne insan olunur, ne de Müslüman olunur.
Kişi duyduğu, okuduğu bilgilere ihtiyatlı yaklaşmalıdır.
Bilgi vardır kişiyi insanlaştırır.
Bilgi vardır kişiyi şeytanlaştırır.
Kişi edindiği bilginin ilim ile bağını görmelidir.
Bilgi kişiyi ilme de götürebilir, zulme de götürebilir.
Zulme götüren bilgi kişiyi Hakk'tan hakikatten uzaklaştırır.
İlme götüren bilgi kişiyi Hakk'a şahit eder, Hakk'ın nice sınırlarına kapılar açar.

Zulme götüren bilgi kişiyi zalim yapar, şeytan yapar, cehennemine sürükler.

İlme götüren bilgi kişiyi insan yapar, huzur verir.

İşte;

Kişi edindiği bilgiye dikkat etmelidir.

Bir konferansa gittik, birilerini dinledik, bir cemaat'e gittik orada bir hocayı dinledik veya bir kitap okuduk, bir dergi okuduk.

Dinlediğimizi ya da okuduğumuzu hemen doğru mu kabul etmeliyiz, ya da hemen reddetmeli miyiz?

Ne doğru bilmeliyiz ne de reddetmeliyiz.

Önce düşünmeli, analiz etmeli, delillerine ulaşmalıyız.

Düşünmek ve analiz etmek için ilimsel bilgi şarttır.

Hep bilgiyle ilmi karıştırırız.

Birini dinledin, bir kitap okudun, bu aktarılan sözler hep bir bilgidir.

İlim; varlığın özünde olan, varlığın varoluşunun ve varlığa ait olan sonsuz inceliklerdir, yazılımdır, hakikatlerdir.

İlim varlığın özünde vardır.

Bilgi ise sözlerde ve kitaplarda vardır.

Bilgi vardır, ilimle tanıştırır.

Bilgi vardır, zulümle tanıştırır.

Eğer dinlediğimiz, okuduğumuz bilgiler bizi:

Bölücülüğe, ayrımcılığa, ikiliğe götürüyorsa,

Fırkalara, gruplara bölüyorsa, bu bilgiler bizi şeytanlaştırır.

Bölücülükte kalan kimse insanları;

Dinlere, inançlara, ibadetlere göre ayırır.

İnsanları renklerine, milletlerine, cinsiyetlerine göre ayırır.

İnsanları bizden, bizden değil diye ayırır.

İnsanları Alevi, Sünni, Bektaşî, Nakşî, Kadiri, Nurcu vs, diye ayırır

İnsanları Müslüman, Hristiyan, Mûsevi diye ayırır.

Kimini hor görür, kimini yüceltir.

Zengin fakir ayrımı yapar.

Hep bölücülükte kalır, hep ayrımcılık yapar.

Hep varlığın eşya boyutuna göre hareket eder ve gitgide şeytanlaşır.

Şeytanlaşan kimse; varlığın eşya boyutunda kalıp, kendi şahsi menfaatleri için zulüm üreten kişidir.

İlimde asla hata yoktur.

Bilgide ise vardır.

İlim varlığın özündeki yazılımda bulunur

İlim direkt Hakk'tan gelir.

Hayy'dan gelir, vahiy'den gelir.

Tohumun özü ve tohumdan açığa çıkan ağaç, bir ilimle açığa çıkar.

Ama kişinin tohumu ya da ağacı anlatması bilgidir.

Bilgide hatalar, kaymalar, şaşmalar olabilir.

Çünkü bilgiyi anlatan kişidir, kişinin hevâsı kişiyi şaşırabilir.

İlimde ise hata, kayma yoktur.

İlim yazılımı varlığın kendisidir.

Onu oraya yazan da Allah'tır.

Allah, âlim esmasıyla ilim sıfatını varlığa yazar.

Varoluşun yazılımlarından biri olan ilimle, varlık oluşur, şekillenir.

Göze ait ilim gözün kendisindedir.

Göze ait bilgiler ise, kitaplarda ya da tıp fakültesindeki göz bölümünün hocalarının anlattıklarında vardır.

Birilerini dinledin:

Hep başkalarının inançlarından, ibadetlerinden bahsediyorsa ve birilerini küçük görüyor, kendi inancını, yolunu üstün görüyorsa,

Başkasının yolunu, inancını, ibadetini aşağılıyorsa,

Kişileri kâfir, zındık, cehennemlik ilan ediyorsa,

Kendini ve ona tâbi olanları seçilmiş görüyorsa,

Yâni, ayrımcılık, bölücülük, ikilik algısı veren bilgiler aktarıyorsa,

Bil ki bu bilgiler seni kibre götürecektir, seni şeytanlaştıracaktır.

Birilerini dinledin:

Hep varoluşunu anlamaktan, varlığı incelemekten, kişinin kendini tanımasından, varlıkla olan bağımızdan bahsediyorsa,

Allah hakikatine ulaşmamızdan bahsediyorsa,

Çocuk saflığına ermekten bahsediyorsa,

Her varlığın Allah'ın kulu olduğundan bahsediyorsa, yâni bir deryanın damlaları olduğumuzdan bahsediyorsa,

Hep birlik, beraberlik, yardım, hizmet etmekten bahsediyorsa,

İlim üzere hareket etmekten, çok çalışmaktan bahsediyorsa,

Bil ki bu bilgiler seni insanlığa ulaştıracaktır, irfana ulaştıracaktır, gönlünün tekâmülüne ulaştıracaktır.

Bilgiler bizi; ilimle tanıştıyorsa, yâni varlıktaki delillere, şahitliğe götürüyorsa, o bilgiler ilâhî bilgilerdir.

Bilgiler bizi; akıl etmeye, düşünmeye, anlamaya, analiz etmeye ve sonuçta yaratılışı okumaya götürüyorsa, o bilgiler ilâhî bilgilerdir.

Bilgiler bizi; Allah hakikatine götürüyorsa, o bilgiler ilâhî bilgilerdir.

İlimle bulduğumuz bilgi bizi; Sâlih amelde olmaya, çevremize hizmet etmeye, insan olmaya götürür.

Bilgiler bizi; aslı olmayan, ispatı olmayan şeylere, zalimliğe sürüklüyorsa, o bilgiler bâtil bilgilerdir.

Bilgiler bizi; ayrımcılığa, ikiliğe, kibre sürüklüyorsa, o bilgiler bâtil bilgilerdir.

Bilgiler köprüdür;

Ya varlığın özüne köprü kurar, bizi oraya iletir.

Ya da dedikodulara, yalanlara, aslı olmayan şeylere köprü kurar, bizi zalimliğe iletir.

Bilgi vardır, cennetin kapısını açar, bize huzur verir.

Bilgi vardır, cehennemin kapısını açar, bize huzursuzluk verir, bizi ateşe sokar.

İşte edindiğin ve sunduğun bilgiye dikkat et.

İşte kişi, kendini esir alan, zulme kapı açan, bâtil alan bilgilerini anlamalı onları terk etmelidir.

Mûsâ kıssasında, Mûsâ'nın Tur Dağı'nda bıraktığı âsâ, bâtil alan bilgileriydi.

O âsânın bırakılması; kendini bilmiş gösterten, kibre düşürttüren, hor baktırtan, yargılattıran bâtil alan bilgilerinin, dayandığı o alanın terk edilmesiydi.

Allah'ın, Mûsâ'nın gönlüne sunduğu; "Ya Mûsâ! Neye dayanırsın, o dayandığını bırak, bunu al" mesajı, çok iyi okunmalıdır.

Kişi dayandığı bâtil alan, hurafeler alanından gelen bilgileri terk etmelidir.

Ve Allah'ın ilmine dayanmalıdır.

İlmi ledünle tanışmalıdır.

Mûsâ kıssasında Mûsâ, hakikati arayışa çıktığında, Allah hakikatini anlamak, Tevhîd sırrına vâkıf olmak istediğinde, kendine kefil olacak olan yol arkadaşı ile, hakikate vâkıf olan Bilge kişiye gitmek için yola çıkmışlardı.

Kehf Sûresi 60: "Ve iz kâle mûsâ li fetâhu lâ ebrehu hattâ ebluga mecmeal bahreyni ev emdiye hukubâ."

Ve iz kâle Mûsâ : Demişti, Mûsâ,
Li feta hu : Genç arkadaşına, yol arkadaşı,
Lâ ebrehu : Ayrılmayacağım, durmak yok,
Hatta ebluga : Hatta, erişmek, ulaşmak,
Mecmea : Cem eden, Tevhîd eden, birleşti,
El bahreyni : İki deniz, bilge kişi, kâmil kişi,
Ev emdiye hukuba : Geçip gitmek, senelerce kalmak, günlerce,

Meâli: "Mûsâ yol arkadaşına: Tevhîd sırrını bilen bilge kişiye ulaşınca kadar durmak yok, hatta günlerce gidilse bile, demişti."

Mûsâ, Bilge kişiye ulaştığında, onun hakikat yolunda yolculuğu başlamıştır.

Lâkin Bilge kişiye sabır etmek kolay değildir, onun anlattıklarının, yaptıklarının derininde yatan mesajı anlamak kolay değildir.

Burada Bilgeden maksat, Hızır dediğimiz Mürşid-i Kâmil'dir.

Mûsâ'dan maksat, hakikat yoluna adım atan kişidir, sâliktir.

Mürid, Mürşid yolculuğu ilm-i ledün yolculuğudur.

İlm-î Tevhîd dersleri ile başlayan yolculuk, ilm-i ledün sırlarına erdirecektir.

İlm-î Tevhîd yolculuğunda nice sırlar vardır ki, hiçbir şey anlatıldığı gibi, görüldüğü gibi değildir.

Allah nedir hakikatini arayan, yaratılışın ve yaratanın hakikatine ermek isteyen kişi, öncelikle aklını ve gönlünü temizlemelidir.

Atalardan gelen, bâtil olan bilgileri unutmalıdır.

Kehf Sûresi 61: “Fe lemmâ belega mecmea beynihimâ nesiyâ hûtehumâ fettehaze sebîlehu fil bahri serebâ.”

Fe lemma belega	: Böylece olduğu zaman, erişti, ulaştı, buldu,
Mecmea beyni huma	: Toplanma, cem olan, tevhîd eden, aralarında,
Nesiyâ hûte-humâ	: Unuttular, balığı, gönlü, gönüllerindeki hissiyat, onlar,
Fe ittehaze sebile hu	: Böylece, edindi, buldu, kendi yolunu,
Fî el bahri	: Deniz, bilge kişi, doğru gidilen yer, sonsuzluk,
Sereben	: Kaydı gitti, aktı, gönlü kaydı,

Meâli: “Böylece onlar, Tevhîd sırrını bilen bilge kişiye ulaştıklarında, gönüllerindeki kendi bildiklerini unuttular. Böylece gönülleri bilge kişinin anlattıklarına doğru kaydı.”

Kişi, bildiklerinden gönlü mutmain olmadığı zaman, bildiklerini sorgulamaya başlar.

Bu sorgulama kişiyi bir arayışa yönlendirir.

Kişinin bu arayışı onu bir bocalamaya sürükler.

Çünkü kişinin aileden din diye öğrendiği bilgileri terk etmesi kolay değildir.

Hakikat yolunda eski bildikleri ile yeni bildikleri arasında kalan kişi bocalar.

Mûsâ'nın, bıraktığı ve yeniden aldığı âsânın sırrı budur.

Bıraktığı âsâ, eski bâtil bilgiler ve aldığı âsâ Hakk'ın ilmidir.

Hakikat yolu; alınan âsâ olan Hakk ilmiyle açılır.

Bir Kâmil kişinin sofrasında, eski bildiklerini bırakmayan kişiye İlm-i Tevhîd tebliğ edilmez.

İşte Hızır ile yolculuk ancak ve ancak; asılsız alandan, şahit olmadığı alandan gelen bilgileri terk etmekle başlar.

Hızır'dan maksat; tüm Hazeratı, yani tüm varlığı her an tutan Hakk'tır hakikatine ermiş kişi olan Kâmil kişidir.

Hızır denilen Kâmil kişi, her an Hakk'ın huzurunda bulunmanın şuuruyla yaşayan kişidir.

Hızır, hakikatte Hazreti Muhammed'dir.

Mûsâ'ya Hızır'lık yapan Hazreti Muhammed'dir.

Hızır'ın, çocuğu öldürmesi diye anlatılan kıssadaki mesajı iyi anlamalıyız.

Bu çocuk zahirde yaşayan bir çocuk değildir.

Bu çocuk, bizim içimizde kötülüklerin kaynağı olan doğuşlardır.

Kehf Sûresi 80- 81: "Onun öfkeli ve hakikatleri örtme hâllerinden dolayı, onlara zulüm etmesinden çekindik. Böylece istedik ki; o hâllerini değıştirsin, hayırlı, temiz ve ailesine yakın olsun, merhametli olsun, onların Rabbini bildiğı gibi bilsin."

Nasıl ki, firavun ilk doğan İbrâni erkek çocuklarını öldürtmüştür.

Burada firavundan maksat; kişinin firavunlaşmış, yani kibre düşmüş duyguları, hisleri, bilişleridir.

Eğer kişi, kibirli bir duyguda ise, onda; saf, masum, hakikat ilminin düşüncelerinin doğuşları ilk anda yok olur gider.

Ta ki akıl, kibir duygusundan kurtulsun.

Nasıl ki Mûsâ kıssasında, firavun hâkimiyetinde ilk doğan İbrâni çocukları yok edilir.

Sonra, Mûsâ hâkimiyetinde de, firavunun ilk doğanı ölür.

Yani kişinin bedenine kibir hâli hâkimse, o gönülde irfanîyet doğuşu olmaz.

Kişinin bedenine İlm-i irfan hâkimse, o gönülde kibir hâli doğuşu ilk anda yok edilir.

Yani kişinin bildikleri, duygu ve düşünceleri kibre yol açıyorsa, yani kişiyi firavun ediyorsa, o kişinin gönlünde irfanî doğuşlar olmaz.

Eğer kişinin bildikleri Allah'ın ilmine dayalı ise, duygu ve düşünceleri rahmete kapı açıyorsa, o gönülde artık firavunluk olmaz.

İşte Mûsâ kıssasında, Hızır dediğimiz Kâmil kişiden Hakk'ın mesajı: Kişi kendi aklında, ilk anda doğan tüm kötülük düşüncelerini, duygularını, hislerini yok etmelidir.

Mesela kişinin aklında oluşan, birine kızgınlık geçtiği ilk anda bu kızgınlık duygu ve düşünceyi yok edemezse; kızgınlık öfkeye, öfke hiddete, hiddet kine, kin nefrete, nefret intikama, intikam savaşa dönüşür.

Kişi içinde dedikodu yapma doğuşlarını yok edemezse; dedikodu çekiştirmeye, çekiştirme küçük görmeye, küçük görme de kişiyi kibre götürür.

Hızır kıssasında bizlere; içinizden geçen tüm kötülük doğuşlarını yok edin mesajı vardır.

Eğer bunları yok edemezseniz, İlm-i İrfân doğuşu sizlerde olmaz, mesajı vardır.

İşte, Hızır kıssasında sunulan muhteşem mesaj;

Aklımızda doğan tüm kötülük düşüncelerini yok edelim.

Bizleri her türlü fitneliğe, fesathğa, gurura, kibire düşürecek olan ilk doğuşları yok edelim.

Bizleri her türlü ikilik hâllerine düşürecek tüm duyguları yok edelim.

Makâm, mülk, şöret gibi bizi esir alacak duyguları yok edelim.

Bizleri kul hakkı yemeye, çalıp çırpmaya, birine zarar vermeye yol açacak her türlü duyguyu yok edelim.

İlmi ledün yolculuğu, firavunluktan kurtulmakla başlar.

Bir Mürşid-i Kâmil'den İlm-i Tevhîd dersleri almakla mümkündür.

İki denizin birleştiği yer, Mürşid-i Kamil'in sofrasıdır, mürid ile mürşid'in buluşmasıdır.

İlmi ledün yolculuğu kişiyi, Hakk ile Hakk eder.

Hakk'a ait akışları gönlüne ilka eder, yani oraya akıtır, oraya bırakır.

Kişiyi firaset sahibi eyler, ama kişi bunun farkında bile değildir.

Çünkü ilm-i ledün yolculuğunda kişi kendi varlığından geçer, kendi nispetlerinden geçer.

O her nereye bakarsa baksın Hakk'ın vechîne nazar eder.

Bakanın da bakılanın da Hakk'ın vechî olduğunu zevk eder.

Bakara Sûresi 115: "Ve lillâhil meşriku vel magribu fe eynemâ tuvellû fe semme vechullâh."

Meâli: "Doğu da ve batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz dönün Allah'ın vechî (yüzü) oradadır."

İlmi ledün, görünen âlemin görünmeyen kapılarını açar.

İlmi ledün, görünmeyen âlemin nice sırlarına kapılar açar.

İlmi ledün, resûl ve nebiler boyutudur.

İlmi ledün melekler boyutunun mesajlar getirme boyutudur.

Hazreti Muhammed'in miracının boyutudur.

Her şey bir kalemle yazıldı.

Nûr kalemi, olacak olan her şeyi yazdı.

Levh-i mahfûz sayfalarının içinde gizli olan nice kitaplar hep kalemle yazıldı.

Şimdi kalem boyutunu anlamaya çalışalım.

Levh-i mahfûzun sayfaları kalem ile yazıldı.

Olacak olanlar satır satır belirlendi.

Açığa çıkacak olan varlığın zamanı gelince, sayfalarda ne yazılı ise, adım adım tecelli etti.

Kalem yazılımı tarif edilemez bir boyuttur.

Tohumda ne yazılı ise o tecelli eder.

Tohuma ne yazılmışsa, o açığa çıkar.

Tohuma atılan yazılım nasıl bir mucizedir ki, yazan ve yazılan bir nûrun akışıdır.

Yazana kalem denildi, yazılana kitap denildi.

O sonsuz kitapların olduğu yere levh-i mahfûz denildi.

Nûrdan rûha, rûhtan beşerî âleme olan akış, nûn kalemi ve kalem kalemi ile yazıldı.

İnsanın beşerî vücûduna kalem değdi, o kalem şekil verdi, o şekil; eller ayaklar, parmaklar tırnaklar, gövde baş, gözler kulaklar, diller dudaklar, saçlar kaşlar, olarak göründü.

İnsanın vücûdu Allah'ın kalemi ile yazıldı, o kalem ile çizildi.

Cümle varlık o kalem ile yazıldı, o kalem ile çizildi.

Her varlığın tüm özellikleri, kalem ile satır satır yazıldı.

İnsan kalem ile şekil buldu, kalem ile öğrendi.

Akıl defterine kalem ile yazıldı, o yazılan kalem ile öğretildi.

Kalem Sûresi 1: "Nûn vel kâlemi ve mâ yesturûn."

Bu âyette "nûn ve kalem" birlikte kullanılmıştır.

"Nûn" kelimesi, bazı sûrelerin başında bulunan harflerden biridir.

Nûn harfi ya da kelimesi; kimi kâmillere göre balık, kimilerine göre divit, kimilerine göre mürekkep, kimilerine göre kalem anlamlarına gelir

Kimilerine göre ise cennette akan bir ırmak adıdır.

Nûn kelimesinin, kalem ile birlikte anılması dikkatlice düşünölmelidir.

Nûn da kendi içinde ayrı bir nûr kalemidir.

Divit ya da mürekkep olsa bile, diviti de mürekkebi de oluşturan bir kalem vardır.

Nûrun bir kalemi, rûhun bir kalemi, nefisler boyutunun bir kalemi vardır.

Rûhtan üfleniş ve varlığın şekillenmesi, nûn ve kalem yazılımlının tecellisidir.

Levh-i mahfûz'un sayfalarında, evvelden âhire olacak olanlar, kalem ile yazıldıysa, kalem levh-i mahfûz'dan önce hâlk edildi.

O zaman kalemin de bir lavh-i mahfûzu vardır.

Kalem kendi levh-i mahfûzunda olanları, levh-i mahfûzun sayfalarına yazdı.

İç içe olan levh-i mahfûz boyutları, kalem ile yazıldı.

Yazıcı meleklerin her biri kalemdi.

Farklı bir kalem ilmi yazdı.

Farklı bir kalem, rûhu yazdı.

Rûhtan çıkan üflenîş kalemi, bedenleri yazdı.

Bedenlerde olan kalem, insanın atalardan gelen her şeyini ve kendi yaşamında olan her şeyi DNA'ya yazdı.

İnfîtâr Sûresi 11. âyette “Kirâmen kâtibîn” geçer.

Kirâmen : Onurlu, saygın, şerefli, üstün, değerli, kerem sahibi,

Kâtibîne : Yazıcı, kâtip, kaydedici, beyinlerde kaydedici sistem,

Meâli 1: “Beyinlerinizde kaydedici bir sistem vardır.”

Meâli 2: “Değerli yazıcılar” “Değerleri yazan kâtipler.”

Kirâmen kâtibin'i, Allah'ın nûr melekleri olarak düşünebiliriz.

Bu nûr melekler, yazıcı meleklerdir, nûn ve kalem melekleridir.

Her bir zerrede bu nûr melekleri vardır, hem yazılmış olanları korurlar, hemde her şeyi yazarlar.

İnsanın hafızası bunun için her şeyi korumakta, saklamaktadır.

İnfîtâr Sûresi 10. Âyette; varlığın vücûdlar boyutunda koruyucu bir sistemin olduğu belirtilir.

İnfîtâr Sûresi 10: “Ve inne aleykum le hâfızîn.”

Ve inne aleykum : Muhakkak, doğrusu, üzerinizde, sizde,

Le hâfızîne : Koruyan, muhafaza eden, koruyan, kaplayan, hafıza,

Meâli: “Şüphesiz üzerinizde elbette koruyucu bir sistem vardır.”

İnsanın her hücresinde koruyucu bir sistem vardır.

İnsanın DNA'sında olan yazılım, geçmiş atalardan gelen her şeyin yazılı ve korunduğu yerdir.

İnsanın bedeni yaşamı boyunca olan her şeyi yazar ve bir sonraki nesile aktarır.

Bunu kirâmen kâtibin melekleri yapar.

Levh-i mahfûz boyutunda gizli olan birçok kalem, her bir varlığın yaratılışı ile ilgili olan her şeyi bir bir yazdı ve yazmaya devam etmektedir.

Kur’ân’da kalem kelimesinin çoğulu “aklam” olarak geçer. (Lokman Sûresi 27)

Lokman Sûresi 27: “Ve lev enne mâ fil ardı min şeceretin aklâmun vel bahru yemudduhu min ba’dihî sebatu ebhurin mâ nefidet kelimâtullâh innellâhe azîzun hakîm”

Ve lev enne ma fi el ard : Eğer olsa, yeryüzündeki, arz, beden, toprak,

Min şeceretin : Ağaçlar, soy, asliyet, köken,

Aklamun : Kalemler, yazıcılar,

Ve el bahru : Deniz, bilgili kimse,

Yemuddu hu : Bir o kadar daha, ona ekler, uzatın,

Min ba’dihî : Ondan başka,

Seb’atu ebhurin : Yedi deniz, yedi derya,

Mâ nefidet : Bitmez, tükenmez,

Kelimâtullâhi : Kelimeleri, sözleri, ilmi bilgiler, tecelliler, Allah,

İnnallâhe azizi : Muhakkak Allah, tüm değerlerin yüce sahibi,

Hâkim : Hâkim olan, tüm varlığa hâkim olan,

Meâli: “Eğer yeryüzünde tüm ağaçlardan kalemler olsa ve denizler mürekkep olsa ve ondan başka yedi deniz daha eklense, Allah’ın ilminin bilgileri yazmakla tükenmez. Muhakkak ki Allah tüm değerlerin yüce sahibidir, tüm varlığa hâkim olandır.”

Âyette belirtilen, tüm ağaçlardan kalemler yapılsa ve tüm denizler mürekkep olsa, Allah’ın ilmi sonsuzdur, yazmakla bitmez.

Bu âyette mürekkep kelimesi olan “Midâden- مِدَادًا” kelimesi yoktur.

Ama meâl yaparken tüm müellifler, mürekkep kelimesi varmış gibi, “denizler mürekkep olsa” diye çevirirler.

Oysa Kehf Sûresi 109. âyette “Midâden” kelimesi vardır.

Bu durumu, okuyucularımızın düşünmesi ve araştırması için, onlara bırakıyoruz.

Lokman Sûresi 27. âyette geçen “kalemler- aklam” iki türlü düşünülebilir.

Hem ağaçlardan yapılan kalemler, hem de Allah’ın sonsuz nûr kalemleri.

Biri kulların sayfalara yazmak için oluşturduğu yazıcılar.

Diğeri ise Allah’ın nûr kalemleri olan, varoluşa ait olan her şeyin ince ince yazılımı.

İnsanın oluşturduğu kalem ile insan, sayfalara kendi tespit ve düşüncelerini yazar, ki bu tespit ve düşüncelerde eksiklikler olur.

Allah’ın kalemiyle varoluşa ait olan her şeyin yazılımını yapan kalem ise, eksik yazmaz. Çünkü o kalem, emri ilâhiye uyar.

Hava, toprak, su, ateş ve bunların kendi içinde olan farklı farklı boyutlarını yazan ayrı ayrı kalemler vardır.

Hydrojenle başlayan moleküler yapının her birinin ayrı ayrı yazıcıları, şekillendiricileri vardır.

İnsan vücûdunun oluşumuna dair, şeklinin oluşumuna dair, işleyişine dair, eceline dair, onlarca kalemin yazılımı vardır.

İnsanın yaşamı boyunca yaptığı sâlih amelleri ve zalim amelleri yazan kalemler vardır.

Sâlih ameli farklı bir kalem, zalim ameli farklı bir kalem yazar.

Kaderi yazan kalemler vardır, kazayı yazan kalemler vardır.

Kalem ile yazılan levh-i mahfûz boyutu, kalem ile okundu ve kalem ile öğretildi.

Alâk Sûresi 4: “Ellezî alleme bil kalem.”

Ellezi alleme : Ki o, hangi, öğretene, ilmin sahibi

Bi el kalemi, lakalemi: kayıt : İle kalem, kelimelerin yazılımı, yazan, âlemin yazılımı

Meâli 1: “Ki O kalemle öğretendir.”

Meâli 2: “ Kalem ile yazandır, kalemin yazdığını öğretendir.
İnsan, kalemin yazdığını okur ve oradan öğrenir.

İnsana öğreten de kalemdir.

İnsanın beyninde öğrenme boyutu vardır.

Bu boyut kalemin yazdıklarına ulaşır ve kalemin yazmasına şahit olur, kalem yazdıkça, insan o yazıları okur ve öğrenir.

İnsanın öğrenmesi levh-i mahfûz’da olan kitaplardandır.

Orada her bir kitap kayıtlıdır ve korunmaktadır.

Kalem ” قَلَم “ kelimesinin toplumda bilinen anlamı; yazı için ucu sivri, yazı yazılan her türlü nesneye denir.

Kalem kelimesi, Latince “kalamos” kelimesinden gelir.

Yunancaya ”kalamus” olarak geçmiştir.

Kalamus; sulak yerde yetişen kamış, hasır otu, Hint kamışı anlamlarına gelir.

Arapça ve Türkçeye kalem olarak geçmiştir.

Kur’ân’i anlamda kalem, levh-i mahfûzu yazan, ilâhi nûrdur.

Nasıl ki bir insan, bir kalemlle deftere birşeyler yazar.

Varlık var olmadan önce, varlığın varoluşu ile ilgili ilâhi yazılımı yapan da bir kalem vardır.

Hazreti Muhammed’den şöyle aktarılır: “Sonra ben çok yükseslere çıkarıldım, nihâyet kalemlerin cızırtılarını işittiğim yüksek bir yere çıktım.”

(Buhârî, Kitâbu’s-Salât, bab:1, (I, 91); Kitâbu’l-Enbiya, bab:5, (IV, 106–108); Müslim, Ebu’l Hüseyin b. el-Haccâc el-Kuşeyrî, Sahîhu Müslim, I-V)

Hazreti Muhammed’den aktarılan bilgiden şunu anlıyoruz.

Kalem her an yazmaya devam etmektedir.

Allah’ın kalem meleği her şeyi yazmaktadır.

İnsanın beynine, insanın yaşamı boyunca; görsel, duyumsal, işitsel olan her şey yazılmaktadır.

İnsanın hafızası dediğimiz yer, yazılımların olduğu yerdir.

İnsanın hafızasını da, hafızasına da kalem yazmıştır.
Beynin hafıza merkezleri, insanın yaşantısındaki her şeyini kaydeder.

Kalem melekleri her yerde her an görev yapmaktadır.

Kalem, Allah'ın kelamını yazar.

Kalem o kelimadan öğretir.

Kalem sırrına kimler erişebilir?

Kalemi ve kalemin yazdığını kim okuyabilir?

Yine cevabı Kalem Sûresi vermektedir.

Kalem Sûresinden sunulan muhteşem edebî öğütler.

Kalem Sûresi:

9- Aldatan olma, aldanan olma hâllerine yönelmek yok.

10- Ve şu hâllerin hiçbirine itaat yok: Yeminlerle yalanlara sığınma hâllerine, önemsememe hâllerine.

11- Kusur arama, kötüleyip dedikodu yapma, laf taşıma hâllerine.

12- İyiliği men etme, saldırganlık, fenalarda kalma hâllerine.

13- Kötülüğe meyletme hâline, sonra da fırsatçılık hâllerine.

14- Mal ve evlatlara sahip olduğunuzda bile bu hâllere itaat yok.

Kimseyi aldatma, aldanan olma.

Hangi durumda olursan ol, insanları aldatan olma.

Kendi çıkarın için sakın bir hile, oyun içinde olma.

Aslı olmayan bilgileri gerçek sanıp, insanlara anlatıp da onları aldatan olma.

İnsanları aldatıp da zalimlik yoluna saptırma.

Gerçeği arayan masum bir insanı yalanlarla aldatma, aslı olmayan yola saptırma.

İnsanlara sakın aldanma.

Anlatılanları gerçek sanıp aldanma.

Duygusal davranan, gözyaşı içinde olanın asıl niyetini bilmeden sakın aldanan olma.

Din adına anlatılanlara hemen inanıp sakın aldanma.

Aslı olmayan bilgileri gerçek sanıp sakın aldanma.

Sakın şan, şöhret, makâm gibi çıkar içinde olan vaatlere aldanma.

Sakın çıkarın için yeminlerle yalanlara sığınma.

Kendi yaptıklarını övme içine girip, sakın yeminlere sığınma.

İnsanların özellerini yeminler ederek anlatma.

Birini yeminler ederek kötüleme.

Önemsemezlik yapma.

Hayatı önemse, çünkü hayat Allah'ın tecelli mazhariyetidir.

Varlığı önemse, sakın hiçbir varlığı küçük görme, varlık senin Allah'ı anlayacağın canlı kitaptır.

Çevreni, aileni, devletini, hâlkını, komşunu önemse.

Bilgileri önemse, insanları can kulağıyla dinle, onları önemsemediğini onlara hissettir.

Kusur arama, belki kusur gördüğün kusur değildir.

Sakın insanların kusurlarını arama.

İnsanların inançlarını hor görme.

Kendini mükemmel görüp başkasını küçük görme.

Toplumda bir insanı kötileyip de onu küçük düşürme.

İnsanların fakirliğiyle ya da zenginliğiyle alay etme.

Kimse hakkında dedikodu yapıp çekiştirme.

İnsanların yeteneklerinde kusur arama, onları daha da teşvik et.

İnsanlara bilmiyor, cahil deme, onlara gücün yettiğince yardım et.

İnsanların ibadetlerinde, inançlarında, kültürlerinde kusur arama, eksik arama, onları hor görme.

Bil ki hepimizi aynı Allah yaratıyor, her anda hepimizin kâlbini Allah attırıyor.

Sakın laf taşıyan olma, laf taşıyıp da kişilerin aralarını açma.
Sana söylenen şeyleri sır bil.
Bil ki laf taşımak zulme, kavgaya sebep olur.
Hep iyilik, yardım üzere ol.
Yapılan iyiliklere, yardımlara engel olma.
İnsana, hayvana, çiçeğe, taşa toprağa yardım içinde ol.
Onlara yardım edersen senin yaşamın da güzel olur.
Sakın fena hâllerde kalma.
Allah'a karşı şirk içine düşme.
Allah'ın varlığının yanında kendine varlık isnat etme.
Bedenindeki işleyişin, sıfatların, bedeninin sahibi Allah'tır
sakın kendine nispet etme.
Tüm kötü hâllerden uzak dur.
Hiçbir varlığa zerre kadar kötülük yapma, kötülük yapmaya
meyletme.
Hayatın boyunca kötülüğe meyletme.
Hayatın boyunca zerre kadar da olsa fırsatçılık içinde olma.
Bil ki fırsatçılık birilerinin hakkına girmektir.
Kul hakkının vebali çok büyüktür.
Kişilerin makâmlarına, mallarına, sahip olduklarına sakın
göz dikme.
Bir makâma gelmek için fırsatçılık yapma.
Sakın rüşvet alan, veren olma. Bil ki rüşvet makâmın asil
sahibinin hakkına girmektir.
Hak etmediğin bir şeyi sakın kabul etme.
Bil ki küçük bir dedikodu bile, bir laf taşıma bile en büyük
kötülüktür.
İnsanları, imanlı imansız diye ayıran olma.
İmanlı ya da imansız dediğinin yarın ne olacağını bilemezsin
ve kâlbleri ancak Allah bilir.

Malınız, evlatlarınız olduğunda bile sakın kötü hâllere itaat etmeyin.

Malınızı korumak için kötülük içine düşmeyin.

Evlatlarının gelecek kaygısına düşüp harama sapmayın.

Malın da mülkün de evlatlarımızın da sahibi Allah'tır.

Allah; dürüst, samimi çalışanın her zaman yanındadır.

Kim ne yaparsa karşılığını bulur.

Zerre kadar da kötülük yapsak karşılığını muhakkak ki buluruz.

Zerre kadar da iyilik yapsak karşılığını muhakkak ki buluruz.

Kötülük yapan kendine yapar.

Kötülük yapanın içinde hiçbir zaman huzur, sevgi yoktur.

O hâlde olan kişiler; huzursuzdur, paniktir, kavgacıdır, mad-diyatçıdır, hep çıkar içindedir.

İyilik, hayır içinde olan kişiler; huzurludur, sakindir, sabırlıdır, sevgi doludur, saygılıdır.

Kalemin yazdığına erişebilmek ve kalemin öğreticiliğiyle buluşabilmek, yukarıda yazılanlara uymakla mümkündür.

Bir bebek saflığında olanlar kalem ile tanışırlar.

Allah'ın hakikatlerine bebek saflığında olanlar erişecektir.

Çocuk doğduğunda şu makâmları en güzel bir hâlde sunar.

Sevgi makâmı.

Saflık makâmı.

Hakk makâmı.

Hayret makâmı.

Tezekkür makâmı.

Hazreti Muhammed, bir gün arkadaşları ile konuşurken: "Size, Allah'a en yakın olanı bildireyim mi?" der.

Arkadaşları birbirine bakar: "Bildir ya Muhammed!" derler.

Hazreti Muhammed der ki: "Allah'a en yakın olanlar çocuklardır."

Allah'a en yakın olma sırrı, çocuk saflığına erişebilmektir.

Matta 18 de şöyle bir bölüm vardır.

İsâ, yanına küçük bir çocuk çağırđı, onu orta yere dikip şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin egemenliğine asla giremezsiniz. Kim bu çocuk gibi alçakgönüllü olursa, Göklerin egemenliğinde en büyük odur."

Hazreti İsâ'dan gelen mesaj: "Çocuk saflığına erişenler, Allah'ın mülküne gireceklerdir."

İşte, hakikat kapılarının açılması, ancak ve ancak çocuk saflığına erişmekle mümkün olacaktır.

Doğan her bir bebek Cenab-ı Allah'ın tüm işaretlerini taşıyor bir şekilde, saf, temiz bir hâlde dünyaya gelir.

Bebek dünyaya; çırılçıplak bir şekilde ve tek kimliği olan "Hakk kimliği" ile gelir.

Daha sonra aile ve toplum; çocuğa kimlik üzerine kimlik verir ve Hakk kimliği tüm saflığıyla unutturulur.

Bebek doğduktan sonra; cinsiyet kimliği, millet kimliği, din kimliği, inanç kimliği, mezhep kimliği, tarikat kimliği, meslek kimliği, makâm kimliği, anne baba kimliği, gibi kimlikler verilerek çocuğun Hakk kimliği unutturulur.

Oysa tüm bunlar Hakk kimliği unutturulmadan, çocuğa verilmelidir.

Bebek doğduğunda; tüm saff hâliyle, kimliksiz hâliyle "Hakk makâmı" nı gösterir.

40 gün sonra gözleri açılır, etrafına, eşyaya hayretle bakar, "Hayret makâmı" nı gösterir.

Çocuk konuşmaya başladığında "Anne bu ne, baba bu ne" sorularını sormaya başlar.

Aslında "bu ne sorusu" o çocuğun gördüğü eşyayı sorması değildir.

Aslında bu sorgulama; çocukların ebeveynlerine, ebeveynlerin unuttuğu eşyanın hakikatini hatırlatmasıdır.

İşte bu hatırlatma "Tezekkür makâmı"dır.

Yani eşyanın hakikatini hatırlatma makâmı.

Aslında çocuktan tüm saflığıyla soran Hakk'ın kendisidir.

Çocuktan Hakk, varlığın fonksiyonunu, işleyişini sormaktadır.

O masum sorular, çocukların hepimize varlıktaki işleyişi, varlığın aslını, varlıktaki akışı, düşündürme ve o muazzam işleyişin sahibini hatırlatma sorularıdır.

Bu tertemiz sorular, eşyanın sûretinde kalmayın sîreti ile bütünleşin, o müthiş işleyişin farkına varın, varlıktaki o sesleniş duyuyun, algılayın çağrısıdır.

Çocuk en saflığıyla anne babasına Allah'ı sorar.

Anne, Allah ne?

Anne, Allah nerede?

Anne Allah nasıl bir şey?

Anne, ben onu neden göremiyorum?

Bu sorular, tüm saflığıyla öğrenme kapılarının açılmasıdır.

Bu saflığı asla kirletmemeliyiz.

Hakikatin kapıları, gönlü saf olanlara açılır.

Bu kapıların ardı, kalem sırrıdır.

Bu kapıların ardı, levh-i mahfûz sırrıdır.

Bu kapıların ardı, kitaplar sırrıdır.

Bu kapıların ardı, Allah hakikatinin sırrıdır.

A'YÂN-I SÂBİTE

Dışta görünen her şey, içtekinin aynısıdır.

Enfûs âlemini seyreden, âfak âleminde ne açığa çıkacağını aynısıyla bilir.

Tohumda ne varsa, aynısıyla o açığa çıkacaktır.

Görünen bu âlem, aynısıyla Allah'ın özünde vardır.

Anne babanın sperm ve yumurtasında olan atalardan gelen karma sistem, bir bebeğin oluşumunda ona uygun olan neyse, aynısıyla o beden oluşacaktır.

A'yân-ı sâbite, görünen görünmeyen tüm âlemin, tüm varlığın, her bir varlıkta olan tüm inceliklerin, Allah'ta sabit olan hakikatleridir.

O sabit olan, yani değişmeyen hakikatler, tecelli âlemine akacağı zaman, levh-i mahfûz'da ne varsa aynısıyla açığa çıkar.

A'yân-ı sâbite boyutu, vücûdların âleme gelmeden önce, nûranî bir kayıt sisteminde vücûd nasıl şekillenecekse, aynısıyla muhafaza edilir.

Ve vücûdlar açığa çıkacağı zaman, kendilerine mahsus olan ne varsa aynısıyla tecelli eder.

Tohumun özünde ne varsa aynısıyla ağaç olarak açığa çıkacaktır.

Kiraz tohumun içinde kiraz ağacı sabit, yani değişmeden aynısıyla vardır.

Tohumun özünde dal, yaprak, çiçek, meyve aynısıyla yazılıdır.

Tohum toprağa düştüğünde, ağaca ait olan tüm nitelikler bir bir açığa çıkacaktır.

İşte a'yân-ı sâbite boyutu, açığa çıkan her şeyin bir özde aynısıyla yazılı olma durumudur.

Tüm tohumların özünde saklı olan, her bir tohumda ne yazılı ise aynısıyla açığa çıkacaktır.

Tohum düştüğü toprağa göre, a'yân-ı sâbitesini açar.

Eğer toprak yarı kıraç ise, tohumdan açığa çıkan ağacın boyu, verimli toprağa göre daha kısa olacaktır.

Bu farklılık, yapraklarda, dallarda, gövdede, çiçeklerde, meyvelerde kendini gösterecektir.

İşte, a'yân-ı sâbite, beşerî vücûdların özde aynısıyla saklı olmasıdır.

Ayne'l yakîn makâmı a'yân-ı sâbite ile bir bağ içindedir.

A'yân-ı sâbite boyutunda, varlığın ışık görüntüleri, ayne'l yakîn olarak, üflenen rûhtan açığa çıkar.

Üflenen rûh Hakk boyutudur.

Her varlık ayne'l yakîn olarak Hakk ile birdir.

Tekâsür Sûresi 7: "Summe le terevunnehâ aynel yakîn."

Summe : Daha sonra, ardından, sonra,

Le terevunne-hâ : Elbette, görmek için, göreceksiniz, anlayacaksınız, onu

Ayne el yakîni : Aynel yakîn, göz, aynılık derecesinde, kesin, kati,

Meâli: "Sonra elbette O'nu ayne'l yakîn göreceksiniz."

Ayne'l yakîn:

Ayn kelimesi; bakış, göz, zat, benzer, seyretmek, tıpkısı, kendisi, aynısı demek gibi birçok anlamlara gelir.

Kişi, her varlıkta Hakk'a ait olan aynılıkları müşahede ettiğinde yani şahit olduğunda yani gördüğünde bu makâmı anlar.

Varlık farklı farklı görünse de, her varlığı tutan aynılık boyutu vardır.

Yani şöyle örnek verirsek, elektrik lambada da, fırında da, buzdolabında da aynıdır.

Farklı farklı cihazları aynı elektrik çalıştırır.

İşte her varlıkta olan rûh aynıyla Hakk'ın kendisidir.

Rûhtan açığa çıkan fiil ve sıfatlar tüm varlıkta aynıyla Hakk'a aittir.

Tüm bedenleri tutan Hakk aynıyle Hakk'tır.

Hangi varlığa bakarsak bakalım, her varlıkta aynılık dereceleri vardır, her varlığın içindeki işleyiş, sıfatlar birbirinin aynısıdır, tüm varlığı tutan Zât aynıdır.

Hâllacı Mansur bu zevkle "Enel Hakk" dedi.

Aynîyle bu Kâinat "Zâtı Mutlak" olanı gösterir.

Kişi, ayn makâmında rûh sırrına vâkıf olur, bilir ki kendindeki ve varlıktaki rûh aynıyla Hakk'tır.

Rûhtan açığa çıkış, rûhun kendi özünde ne varsa, o açığa çıkar.

Yani rûhun özünde olan, sabittir değişmez, aynısıyla açığa çıkar.

İşte bu a'yân-ı sâbite sırrıdır.

Sıfat-ı subutiye, a'yân-ı sâbite'de olan niteliklerin tecelli ettiği yerdir.

Subut, sabit aynı anlamdadır.

Sıfat-ı subutiye, değişmeyen sıfatlar demektir.

Bu cümle âlemde olan sıfatlar bir olan Zâtın sıfatlarıdır.

O da kendi Zâtı ile kâim olan Allah'ü teâlanın sıfatlarıdır.

Hakk'ın mâhlukâta tâalluk eden sıfatları sekizdir.

Bunlar şunlardır: Hayat, ilim, irade, semi, basar, kudret, kelam ve tekvin

Bu sıfatlara "Sıfat'ı subutiye" denir.

Her varlıkta olan sıfatlar, sabittirler değişmezler.

Yani her varlıkta hayat sıfatı vardır, değişmez,

Her varlık ilim ile donatılmıştır, değişmez.

Her varlık Allah'ın iradesiyle var olmuştur, başka bir irade ile değil.

Bu değişmeyen sıfatları kısaca incelersek:

Hayat: Bizde ve cümle varlıkta hayy olan, diri olan Hakk'tır.

İlim: Cümle varlığın varoluşundaki ilim, âlim olan Allah'a aittir, bizdeki ve cümle varlığın bedenindeki satır-satır yazılı olan ilim her an tecelli eder.

İrade: Zerredeki ve bütündeki varoluşun isteği demektir, her şey Allah'ın irade sıfatıyla var olmuştur, kün fe yekün emri Allah'ın iradesidir.

Semi: Bizdeki ve tüm varlıktaki işitmek Hakk'ındır, her varlığın her hücrenin semi sıfatı vardır.

Basar: Bizdeki ve tüm varlıktaki görmek Hakk'ındır, her varlığın görme tecellisi vardır.

Kudret: Bizdeki ve tüm varlıktaki kuvvet Hakk'ındır, yerler ve gökler kudret-i ilâhi ile sarılıdır.

Kelam: Bizdeki ve tüm varlıktaki kelam Hakk'ındır, her varlıktan kelâmullâh tecelli eder.

Tekvin: Allah'ın hâlk edici sıfatıdır, tüm sıfatların geldiği kaynaktır.

Bütün bu âlem, Tekvin sıfatından hâlk edildi.

Tüm sıfatlar Allah'ın zâtına sabittirler.

İşte sıfat'ı subutiye, her varlıkta olan değişmeyen niteliklerdir.

A'yân-ı sâbite'de, rûhda olan vücûdların ve sıfatların aynısıyla değişmez boyuttur.

Özde ne varsa, aynısıyla o görünecektir.

Enfüs boyutunda ne varsa, âfâka o çıkacaktır.

Cümle âlem, ilâhi bilincin açılmasıdır.

İlâhi bellekte ne varsa, o tecelli etmektedir.

İlâhi bellek, ilahî bilince dönüşür, ilâhi bilinç kendinde ne varsa onu açığa çıkarır.

Muhyiddin Arâbi, a'yân-ı sâbite hakkında şöyle ifade eder.

“Mümknâtin a'yân-ı sabitesi nurlu değildir. Çünkü onlar ma'dümdür. Ve bunlar her ne kadar sübût ile nitelik kazanmışlarsa da vücûddan yana bir nitelikleri yoktur. Çünkü vücûd nûr'dur.” (Muhyiddin İbnü'l-Arabî, Fusûsu'l-hikem)

Bu çevrim ne kadar doğrudur bilemeyiz.

Muhyiddin Arâbi'nin sözünü anlamaya çalışalım.

Mümkinât; mümkün olan, imkân âlemi, varlık âlemi, Kâinat, olacak olan, imkân dâhilinde olan, kaynağında aslı olan, demektir.

Yani tohumun içinden ağacın çıkması mümkündür.

Tohumun içinde yaprak gizlidir, ama açığa çıkması mümkündür, yaprak olarak görünmesi mümkündür.

Mümkinât âlemi, beden giyebilmek için bekleyen rûhlar âlemidir.

Kün fe yekün emriyle, sırası gelen beden giyerek dünya âleminde görünür.

Mümkinât, görünmeyen şeylerin görünebilir olma ihtimalidir.

Süt; yoğurt, peynir olur mu?

Mümkündür, çünkü sütün yoğurt, peynir olma istidadı vardır.

Ma'dûm; bedeni olmayan, varlığın görünmeyen boyutu, beden giyemeyecek olan, demektir.

Ma'dûm vücûdu olan, bedeni olmayan demektir.

Ma'dûm kelimesini "yok olan" diye çevirmek doğru değildir.

Varlığı mümkün olduğu hâlde, beden giymesi, görünmesi mümkün olmayan şeylere "ma'dûm" denir.

Ma'dûm, âdem kelimesi ile bağlantılıdır.

Âdem'den maksat rûh boyutudur.

Tohumun özünde rûh, nûr, melekler, tecelliler vardır ama bunlar beden giyerek görünmezler.

İşte bunlar ma'dûm olarak bulunurlar.

Yani lambada elektrik vardır, ama ışık olarak görünür.

Rûh boyutunda her şey ma'dûm olarak bulunur.

Melekler vardır, ama melekleri beşerî bedenler olarak göremeyiz.

Fakat beşerî bedenler, meleklerin gücü ile işlemekte ve ayakta durmaktadırlar.

Melekler nûrani yapılarıdır.

Meleklerin vücûdları vardır, ama bedenleri yoktur.

Melekler nûrani vücûdlara sahiptirler, ama hiçbir zaman beden giymezler.

Beden, etten kemikten oluşan özünde rûh taşıyan beşerî görüntülerdir.

Vücûd ise, bedenleri tutan nûrani kudrettir.

Allah'ın vücûdu vardır, ama beşerî olarak ayrı bir bedeni yoktur.

Fakat tüm beşerî bedenleri tutandır.

İşte ma'dûm varlığı mümkün olan, ama bedeni olmayan demektir.

Rüzgârı göremeyiz, ama bedenimizde hissederiz.

Rüzgâr, ağaçları bitkileri eğdiğinde etkisini görürüz.

Muhyiddin Arâbi "Mümkinâtın a'yân-ı sabitesi nûrlu değildir" sözüyle ne demek istedi bilemeyiz.

"Nûrlu değildir" sözü, çok gönüle uymuyor.

Olacak olan, açığa çıkacak olan her şey bir nûr içinden süzülüp gelir.

Muhyiddin Arâbi nûrdan neyi kastetmiştir bilemeyiz.

Nûr boyutundan gelen rûh boyutu, nûr boyutunun nûruyla gelir.

Rûhun özü nûrun kendisidir.

Rûh boyutundan gelen nefis âlemi de nûr ile sarılıdır, nûrdan ayrı değildir.

Lakin vücûdlar yaratılmadan önce, vücûdlara ait olan nitelikler, bir nûr boyutunda vücûdların yaratılışında kün fe yekün emrini bekliyorlardı.

Vücûdların tüm nitelikleri nûr taşıyan nûrlardı.

Muhyiddin Arâbi, sadece "vücûd nûr'dur" diye belirtiyor.

Vücûd nûrsa, vücûdun niteliklerinin nûrdan ayrı düşünemeyiz.

Vücûdun nitelikleri de nûrdur.

“Nûr âlâ nûr” âyeti bunun işaretidir. (Nûr Sûresi 35)

Allah’ın zâtı nûrdur, sıfatları da nûrdur.

Muhyiddin Ârabi’nin “Mümkinâtın a’yân-ı sabitesi, ma’dûm-
dur” sözünden şunu anlıyoruz.

Açığa çıkması mümkün olan varlık, açığa çıkmadan önce,
a’yân-ı sabite boyutunda aynısıyla vardır, ama henüz bedenleri
yoktur.

Muhyiddin Ârabi “a’yân-ı sabitesi nûrlu değildir” sözüyle
neyi anlatmak istedi bilemiyoruz.

A’yân-ı sabite boyutunda her şey, nûrani bir şekilde vardır.

Gökyüzünde bembeyaz bulutların görünmesi gibi, a’yân-ı
sabite boyutunda varlık ve varlığa ait olan tüm nitelikler bem-
beyaz bulutlar misali, nûr ile sarılıdır.

İşte a’yân-ı sabite, nûr âleminde varlığın aynısıyla saklı ol-
duğu nûranî bir âlemdir.

Her varlığın o nûranî âlemden gelip vücûd bulması, varlığın
kendine ait olan istidadı ile mümkündür.

İşte o istidat, a’yân-ı sabite sırrıdır.

Her bir varlığın, varlık âlemine çıkmadan önce istidadında
ne varsa o açığa çıkacaktır.

İstidadında olan kader boyutudur, açığa çıkış ise kaza boyutudur.

İşte tüm bunlar levh-i mahfûz boyutunun nûranî kayıtlarıdır.

Levh-i mahfûzu okuyabilenler, kaderi okuyabilirler, kaderi
okuyabilenler, açığa çıkacak olanların aynısıyla açığa çıkışına
şahit olurlar.

İşte aynısıyla açığa çıkış, a’yân-ı sabite boyutudur.

İnsanların; huyları, mizacları, davranış özellikleri, atalardan
gelen aktarımla farklılık gösterir.

Atalardan gelen aktarımlar, DNA levh-i mahfûzunda her
zaman kayıt altındadır.

Bir çocuk dünyaya gelirken, DNA'nın levh-i mahfûzu açılır, çocuğun istidadına uygun olanlar belirir.

Lâkin şu çok önemlidir.

Çocuk doğduğunda, onun yetişmesi çok önemlidir.

Çocuk, belli bir ahlak içinde, edep ve ilim üzere yetişirse, yâni iyi bir eğitimle yetişirse, çocuğun levh-i mahfûzunda olan iyi şeyler filizlenecektir.

Ama aynı çocuk kötü bir şekilde yetiştirilirse, kendine ve topluma zarar verecek şeyler açığa çıkacaktır.

Levh-i mahfûz'da, açığa çıkmayı bekleyen hem iyi olan hem iyi olmayan şeyler vardır.

Hangisi beslenirse o açığa çıkacaktır.

Onun için çocukların eğitimi çok önemlidir.

Anne baba ve toplum çocukların akıllarına neyi ekliyor çok dikkat etmelidir.

Eğer tertemiz doğan çocukların akıllarına:

Öncelikle çıkarı kodluyorsak,

Hakikatlerin bilgileri diye, bölücülüğü, kibri, üstünlüğü, gururu, bencilliği, seçilmişliği kodluyorsak,

Gösterişli hâlleri, parayı, arabayı, mal mülk, makâm, lüks evleri, lüks eşyaları kodluyorsak,

Başkalarını küçük görmeyi, kâfir ilan etmeyi, dışlamayı kodluyorsak,

İnsanları ten rengine, inancına, milletine, cinsiyetine, makâmına göre ayrımcılığı kodluyorsak,

Varlığı hor görmeyi, önemsememeyi, ezmeyi, zarar vermeyi kodluyorsak,

Dövmeyi, öldürmeyi, kovmayı, hakaret etmeyi kodluyorsak, Geleceğimizin nesillerine yazık ediyoruz demektir.

Çocuklarımızın gönlüne dünya istekleri, çıkarı kodluyorsak, çocuk mutluluğu dünya menfaatinde arayacaktır.

Böyle olunca gönüller kirlenir, gerçek huzur, mutluluk olan manevi alan zayıflar.

İstedikleri olmadı, çıkarı gerçekleşmedi diye bunalıma girer, isyan eder, kavgacı olur, panik olur, stres olur, çevresinde geçimsiz olur, yaşamdan soğur, yaşam anlamsız gelir ve mutsuz olarak yaşar.

Eğer çocuklarımızın akıllarına:

Öncelikle, mânevi duyguları,

Okumayı, düşünmeyi, araştırmayı, anlamayı,

İlimden ve edepten ayrılmamayı,

Yardımlaşmayı, paylaşmayı, faydalı olmayı,

İlim öğrenmeyi, meslek öğrenmeyi, çalışmayı üretmeyi,

Adaletli davranmayı, edebi, tevazûyu, saygıyı, sevgiyi,

Sabretmeyi, başına gelenlerden ders çıkarmayı, olan olaylardan mesaj okumayı,

Hayatta karşılaşıacağı zorlukları aşabilmeyi, zorlukların aşılmasının kemâlat getirdiğini,

Hata yapsak bile hatanın yeni bir öğrenme ve tecrübe edinmeyi getirdiğini, Hatalarda, zorluklarda, umutsuzluğa düşülmemesi gerektiğini,

Ne olursa olsun asla ümitsizliğe kapılmamayı, moralini bozmamayı,

Başa gelen her şeyden gerekli dersi çıkarmayı ve önüne bakmayı,

Geçmişle oyalanmamayı, gelecek için neler yapabilmesi gerektiğini,

İyi insan olma yolunda çok gayretli olması gerektiğini,

Her duyduğuna inanmamayı, aslını araştırmayı,

Gösterişe aldanmamayı, süslü sözlere kanmamayı,

Aktarılan bilgiyi her yönden araştırmayı, bilgilerin içinde ayrımcılık, ötekileştirme, hor görme, dışlama olup olmadığını anlamayı,

Eğer bunları akıllara ekebiliyor isek, bunları öğretebiliyor isek, gönüllere işleyebiliyor isek,

Huzurun mutluluğun kaynağını hissettirebiliyor isek,

Gelecekte nesillerin başarılı, mutlu ve huzurlu olmasının tohumlarını ekliyoruz demektir.

TEFERRÜC

Teferrüc kelimesi, “Ferc” kelimesinden gelir.

Ferc: Açılmak, yarılmak, aralanmak, içten dışa açılmak, dıştan içe kapı açmak, demektir.

Gönülleri levh-i mahfûz sayfalarına erişmiş olanlar, oradan gelen akışı görebilenler, teferrüc ehlidirler.

Teferrüc ehilleri, ilm-i ledün nehrine kapılmışlardır; nehir nereye akarsa oraya giderler.

Aklı ve gönlü tertemiz olup, Allah’a teslimiyet içinde olanlar, ilâhi akışın nereden geldiğini nereye gittiğini görebilirler.

O akıştaki olayları, olacakları, açılımları hissedebilirler.

Çünkü onlar; temiz olanlar, tevekkül içinde olanlardır.

Aklı ve gönlü tertemiz olanların hisleri güçlüdür.

Onların gönülleri ilâhi akışın içindedir.

Onların gönülleri; ilâhi akıştan gelen mesajları hisseder ve bedenlerini ona göre hareket ettirir.

Çünkü onların gönlü, dünyalık heveslere kapalıdır.

Onların gönlü ilâhi akışa teslim olmuştur.

Gönül birden yarılr, bir yol açılır, bedeni o yola sürükler.

O yolda, olacak olan görülür, yapılması gereken yapılır, yapılmaması gereken yapılmaz, henüz dokunulmaması gereken olay vardır o zaman da, beklenmesi gerekiyordur beklenilir.

Levh-i mahfûz sayfalarının açılımına teslim olanlar, teferrüc ehlidirler.

Gönül birden açılır, seni bir hâle koyar.

Gönül birden açılır, sana bir şeyi hissettirir.

Gönül birden içten dışa açılır, sana bedenden muhteşem mesajlar sunar.

Olacak olan olayların önceden hissini verir.

Yağmur yağmadan önce, bulutlar yağmurun habercisidir.

Tan vakti, Güneş'in habercisidir.

İşte gönül de bir yerlerden akan mesajı alır, o mesaja koşar gider.

Gönül birden titrer, o titreyiş bir kapıyı açar, senin ne yapman gerektiğini bildirir.

Gönül birden seni bir yola koyar, ne yolu görürsün, ne kendini görürsün, bir yere varırsın, orada sıkıntıya düşmüş olan vardır, ona elini uzatırsın.

Gönül dıştan gelen bir mesajı duyar, o mesaja koşar gider

Teferrüc, gönülden açılan yola göre hareket etmek demektir.

Teferrüc, gönlün yarılması, oradan bir yol açılması ve bedeninin o yola koyulması, o yolda bedeninin bir şeye hizmet etmesidir.

Teferrüc ehilleri, levh-i mahfûz sayfalarına erişmiş, ilm-i ledün üzere hareket eden gönüllerdir.

Onlar gönül şehrinde yaşarlar, onların beden derdi yoktur.

Onlar, bedenlerinden gelen ilâhi seslenişe uyarlar.

Onlar, abdal makâmına erişmiş olanlardır.

“Abdala malum olur” sözü hâlk arasında söylenen bir sözdür.

Abd; kul, bağlı, köle demektir.

Abdal: Tüm saflığıyla Allah'a kul olmuş demektir, Allah'a bağlanmış, her an kulluk şuuru ile yaşayan demektir.

Abdal, gönül ehli olmuş kişidir, onun gönlü her an Allah hissiyle sarılıdır.

Abdal, gönlüne teslim olmuş kişidir.

Abdal kişinin aklında; zerrece kibir, gurur, başkasına hor bakmak, başkasına zarar verme düşüncesi yoktur.

Çünkü Abdal kişiye göre başkası yoktur.

O nereye dönerse dönsün Hakk'ı görür, Hakk'ın vechîne nazar eder.

“Fe eynemâ tuvellû fe semme vechullâh” “Nereye dönersen dön Allah'ın yüzü oradadır” (Bakara Sûresi 115) âyeti onlara işaret eder.

Abdal'ın dünya kaygısı yoktur, mal mülk derdi yoktur, karamsarlığı, umutsuzluğu yoktur.

O, ilâhi bir aşkın tutkusundadır, o bunun farkında bile değildir.

Onların gönülleri “Murselât” olmuştur, yani ilâhi mesajları alan gönül olmuştur.

Onların gönüllerinden gelen sesleniş, ilâhi sesleniştir.

Onların dilinden akan söz dosdoğrudur.

Onlar, akıllarına göre hareket etmezler, çünkü artık onların akılları yoktur, onların akılları da gönül olmuştur.

Onlar oturdukları yerden birden kalkarlar, birden yürümeye başlarlar, nereye gittiklerini onlar da bilmezler, gönülleri onları götürür ve onların gittikleri yerde birilerinin bir şeye ihtiyacı vardır, onlar oradaki sıkıntıyı çözerler.

Dillerinden birden bir kelim akar, o kelam bir şeye işarettir.

Bir kişiye birden bir şey söylerler, o kişiye bir şey hakkında dikkat etmesi gereken bir uyarıdır.

İşte bu teferrüc'dür, yani gönülden açılan bir yola uymaktır.

Teferrüc, abdalların gönüllerinden tecelli eder.

“Abdala malum olur” demek, “Allah'a her şeyiyle kul olanın gönlü, olacak olanı hisseder” demektir.

Abdal malumun farkında değildir, ama onun gönlü farkındadır.

Onun gönlünden bir yol açılır. O, açılan yola koyulur, o yolda bir şey yardım bulur.

Allah, tüm âlemi kendi ulvî boyutundan hâlk etmiştir.

Ulvî Âlem açılmış, yani teferrüc olmuş, Levh-i Mahfûz'da ne varsa zamanı gelince bir bir açığa çıkmaya başlamıştır.

Murselât Sûresi 9: "Ve izes semâu furicet."

Meâli: "Ulvî Âlem açıldığı zaman."

Ulvî Âlem ferc olduğu zaman.

Levh-i Mahfûz sayfaları bir bir açıldığı zaman.

Enfüsten âfâka yürüyüş başladığı zaman.

İlmi ledün tecelli ettiği zaman.

Böylece, cümle varlık bir bir görünmeye başladığı zaman.

Hâlk eden ve hâlk edilen zâhir olmuştur.

Bu varoluşu anlayan mü'min olur ve onlar ikilikte kalmazlar.

Ve onlar, ikiliği tutan biri görürler.

Mü'minun Sûresi 6: "Vellezîne hum li furûcîhim hâfizûn."

Meâli: "Mü'minler; ikiliğe düşmekten korunmuşlardır."

Abdal makâmı, mü'min olana açılır.

Abdal makâmı, mü'minlik makâmından sonra açılır.

İşte teferrüc; gönülden açılan yola düşmek demektir.

Gönülde ilâhi bir frekans dalgalanır, o dalgalanma bir yol açar, beden o yola düşer ve yolda dokunulması gerekenler vardır. Ve onlar yardım bulurlar.

Teferrüc ehli:

Kayıp olanı bulur.

Kimsenin görmediğini görür.

Kimsenin hissetmediğini hisseder.

Birinin sıkıntısını hisseder, hemen ona yönelir, ona yardım eder.

Birini onun iyiliği için uyarır.

Bunları asla aklı ile yapmaz, o ne yaptığının farkında değildir, ama onun gönlü farkındadır.

Onun bedeni denizde fırtınaya tutulmuş, kontrolünü kaybetmiş bir kayık gibidir. İlâhi sistem onu nereye sürüklerse oraya gider.

O, ne denizin farkındadır, ne fırtınanın farkındadır, ne beden farkındadır.

O sadece ilâhi bir akışa tutulmuştur, onun gönlü onu, ilâhi akışa göre yönlendirir.

Teferrüc ehli, fer ehlidir, ışığın karanlığı yardığı gibi, onun gönlü hep bir yerlere akar gider.

Gel kardeşim:

Aklımızı gönlümüzü temizleyelim.

Her türlü gururdan kibirden geçelim.

Dünyaya esir olmayalım.

Asla kâlb kırmayalım.

Asla kimseyi aldatmayalım.

Kimsenin hakkını yemeyelim.

Bizi esir alan, bizi kul eden her türlü zannı, ayrımcılığı, ikiliğı terk edelim.

Gel kardeşim:

Vücûdumuzun sahibi olan ve her an vücûdumuzda tecelli eden Allah'a teslim olalım.

Abdal makâmına erelim.

Allah'a kul olalım.

Gel gönül şehrine girelim.

Gel birbirimize yardım için koşalım.

Komşumuz aç iken tok yatmayalım.

Komşumuz sıkıntıda iken, ona koşalım, onun derdini çözelim.

Gel, gönül şehrine girelim.

Can Yusuûf'u görelim.

Vücûdumuzu gönlümüze teslim edelim.

Gönül, nasıl Teferrüc eyleyecekse ona uyalım.

Gönülden gelen seslenişi, gönül kulağıyla duyalım.

Nas'dan Nasr'a akalım...

TOHUMDAN TOHUMA

Kaynağından akıp gelen âlem, kaynağına akıp gitmektedir.

Levh-i mahfûz sayfalarından açığa çıkan âlem, yeni bir yazılımla levh-i mahfûz sayfalarına kaydedilir.

Bu âlem tohumdan çıkan ağaç misali, yine bir tohuma akar gider.

Nasıl ki bir ağaç, tohumda ne yazılı ise öyle açığa çıkar ve açığa çıkan ağaç yine, yeni bir tohumda gizlenir.

Tohumdan tohuma akan bir ağaç, kendi levh-i mahfûzunda ne yazılı ise o açığa çıkar, açığa çıkan ağacın yeni tohumunda, bir önceki tohumun levh-i mahfûzuna ilave olarak yeni bir levh-i mahfûz kaydedilir.

Bir insanın DNA'sında, önceki atalarının tüm özellikleri kaydedilidir.

Kız veya erkeğin yaşamlarında olan her etken, DNA'ya ilave kaydedilir.

Bir anne ve babadan olan çocukta, annenin ve babanın DNA'sının karması çocukta yeni bir DNA oluşturur.

Bu durum nesilden nesile, kaydedilerek devam eder.

Her varlık, bir akışın ve bir yazılımın içinde, bir kayıt âlemine kaydedilir.

Her şey bir özün açılımıdır.

Bir ağaç bir tohumdan açığa çıkar, ağaçta oluşan tohuma, ağacın kendinde olan yazılımın üzerine, o dönem içinde yeni bir yazılım atılarak kaydedilir.

Kâinat'ın tohumu insandır.

Kâinat'ın sırları insandadır.

Okunacak olan kitap insandır.

Yaşanmış olan ne kadar olay varsa, hepsinin bilgileri insandadır.

İnsan bedeninde hem beşerî âlemin sırları vardır, hem de Ulvî Âlem'in sırları vardır.

İnsan en aciz varlıktır.

Dünyada insan nesli kalksa, yaşam yine devam eder.

Ama, ağaçlar yok olsa, hayvanlar yok olsa, su, toprak yok olsa, Güneş, Ay yok olsa, hatta atomlardan, moleküllerden herhangi biri yok olsa, minerallerden herhangi biri yok olsa, insan nesli hemen biter.

Çünkü insan vücûdu bunların hepsine muhtaçtır.

İşte insan, en aciz varlık olduğunu unutmadan yaşmalıdır.

Ama insan, ona verilmiş olan akılla, şuurla, Evreni okuyabilecek, anlayabilecek tek varlıktır.

İnsan aczîyetini unutmadan Evreni anlamaya çalışmalıdır.

Evren, tohumdan tohuma akıp giden bir sistemdir.

Şu anki Evrende, yaşanan ve yaşanacak olan tüm değişimler, tüm olaylar kaydedilmektedir.

Ve Evren kendi tohumunu oluşturmaktadır.

Ve gün gelecek Evren de bitecek, âmâ boyutuna geçilecek ve âmâ boyutundan yeni bir kıvılcımla, patlamayla yeni bir Evren oluşacaktır.

Şu anki Evren geçmişteki Evren'in âhireti olabilir mi?

Gelecekteki Evren de şuan ki Evren'in de âhireti olabilir mi?

Nasıl ki bir tohumda ne varsa, ağaç olarak o tecelli eder.

Ağaçtaki dal, yaprak, çiçek, meyve; oluşumundan, biçiminde, şekillenmesinden çiçeğine, renginden meyvesine, dal, yaprak, meyve sayısından tohumuna kadar olan bir sistemi, tohumunda saklar.

Tohumdan ağaç çıkar, ağaçtan tohum çıkar.

Yeni ağaç, bir önceki ağacın tohumunun âhiretidir.

Gelecekte ki ağaç da şuan ki ağacın tohumun âhiretidir.

Tohumdan tohuma olan evrede; yani yaklaşık bir yılda, yeni meyve oluşuncaya kadar bir yıldaki zaman diliminde ağacın çevresinde ne yaşanmışsa; rüzgar, fırtına, sıcaklık, soğukluk, her türlü felaket, her türlü olay, yeni oluşacak meyvenin tohumunda kaydedilir.

Nasıl ki vücûdumuzda bir hücreden yeni bir hücre meydana geliyorsa ve yeni hücrede bedenın tüm yaşadıkları kaydedilip, kaydedilen bilgiler yeni bir hücreye aktarılıyorsa ve yeni oluşan hücre, bir önceki hücredeki sistemi taşıyorsa ve bu böyle devam edip gidiyorsa, Evren de yeni bir Evren'in oluşumunu hazırlıyor olabilir mi?

Her varlığın bünyesinde ve çevresinde olan her şey, o varlığın özünde kaydedilir.

Yâ-Sîn Sûresi 12: “İnnâ nahnu nuhyil mevtâ ve nektubu mâ kaddemû ve âsârehum ve kulle şeyin ahsaynâhu fi imâmin mubîn.”

İnna nahnu nuhyi	: Muhakkak ki biz, hayat verenez, hay olanız, yaşam,
El mevta	: Nutfe, öz, ölüm, verimsiz, tohumda ağacın uyur hâli,
Ve nektubu	: Yazmak, neler var,
Ma kaddemu	: Ne, şey, derece, makâm, aşama, adım, ileri
Ve asare hum	: Eserler, iz, etki, onlar, belirti
Ve kulle şeyin	: Bütün her şey, bütün varlık,
Ahsaynahu	: Sayılan, kaydedilen, kaydederiz, o
Fi imamin	: İçinde, önder, rehber, yol gösterme, uyulan,
Mubin	: Apaçık, açıkça

Meâli 1: “Muhakkak ki Biz nutfeden hayat verenez. Nutfede ne yazılı ise aşama aşama ortaya çıkar ve onlar izler bırakır. Bütün her şeyi gelecekte yol göstermek için apaçık kaydederiz.”

Meâli 2: “Bir özden hayatı açığa çıkaran Biziz, o özde ne yazılı ise, kademe kademe açığa çıkarırız ve çevresindeki etkileri

kaydederiz. Böylece bütün her şeyi gelecekte yol göstermek için apaçık kaydederiz.”

Her olan oluş, gelecekte yol göstermek için kaydedilmektedir.

Her sözümüz, her davranışımız, olumlu, olumsuz her düşünce dahi, her hâlimiz dahi her an kaydedilmektedir.

İnsan Evren’in tohumudur.

Evren’de ne varsa insan bedeninde kayıtlıdır.

Ve her insanın kendi yaşadığı zaman diliminde olan her etken, kendi bedenine kaydedilir.

Kâinat’ta hiçbir şey kaybolmaz, kaybolmayacaktır.

Kişinin her yaptığı, söylediği her söz, düşündüğü her şey, gelecekte yeni bir kaderin açığa çıkmasına sebep olabilir mi?

Müddessir Sûresi 18 ve19. âyeti dikkatlice incelediğimizde, kader kelimesini görüyoruz.

Âyette bizlere belirtiliyor ki, “Elbette o düşündü ve değerlendirdi.” ya da değerlendirdi yerine, “kader çizdi” desek de mânâyâ uygun düşüyor.

Müddessir Sûresi:

18: İnnahu إِنَّهُ fekkere فَكَّرَ ve kadderَ وَقَدَّرَ” Elbette o düşündü ve değerlendirdi.”

19: Fe kutile فَكُّتِلَ keyfe كَيْفَ kadderَ وَقَدَّرَ” Nasıl değerlendirdiyse, kendine yazık etti.”

Bizlerin her düşünce ve davranışı, söylemi ve eylemi yeni bir kaderin yazılımı olabilir mi?

Allah varlığın açığa çıkmasında ve oluşmasındaki kaderin sahibidir.

Ama hâl ve davranışların, iyilik ve kötülük dediğimiz hâllerin açığa çıkmasındaki kader bize ait olabilir mi?

Levh-i Mahfûz dediğimiz sistem, yani her şeyin muhâfaza edildiği, zerreden Evrene her şeyin kaydedildiği ve korunduğu sistemin adıdır.

Var olmuş, var olacak olan her şeyin bilgilerinin korunduğu boyuttur.

Bu sisteme rahîmiyet sistemi denir.

Ağacın tohumu ağacın rahîmiyetidir.

O rahîmiyette ağaca ait her şey kaydedilidir.

Her şeyin bir rahîmiyeti vardır.

Her varlık o rahîmiyetten süzülür gelir.

Tüm âlemlerin rahîmiyeti levh-i mahfûzdur.

Her şey levh-i mahfûzun rahîmiyetinde yazılıdır, korunur.

Levh-i mahfûzun rahîmiyetinden gelen sonsuz rahîmler açığa çıkar.

Her bir rahîm kendi yazılımda olanı açığa çıkarır.

Her ağacın tohumu ayrı bir rahîmiyettir.

Her hayvanın ayrı bir rahîmiyeti vardır.

Her insan annenin rahîmiyetinden süzülür gelir.

Bir helyumun rahîmiyeti hidrojendir.

İşte tüm rahîmlerin rahîmiyeti levh-i mahfûz boyutudur.

Her şey bir özden açığa çıkıyor, yazılı olan tecelli ediyor.

Ve yine her şey bir öze akıyor.

Yani, levh-i mahfûzdan levh-i mahfûza akıyor.

Evrende hiçbir şey yok olmuyor, korunuyor.

Evren tohumdan tohuma sürüp gidiyor.

Ve tohum açıldığında yeni oluşan oluşumlar kaydedilerek yeni bir Evren'in tohumunu oluşturuyor.

Nasıl ki insan hücrelerinde; her söz, her eylem, her olay, olumlu olumsuz her düşünce, her korku, her duygu kaydedilip bir sonraki nesile aktarılıyorsa, bu Kâinat da zerreden küreye böyle işliyor.

İnsan, yaptığı her şeyin gelecekte nasıl bir oluşum meydana getirebileceğini düşünmelidir.

İnsan yeni bir oluşumda ne kadar aktif olabilir, çok iyi düşünmelidir.

İnsan neyi değiştirebilir neyi değiştiremez çok iyi düşünmelidir.

İşte şu anki Evren, bir önceki Evren tohumunun açığa çıkmış hâlidir.

Ve bu Evren, bir sonraki Evren'in tohumunu hazırlamaktadır.

Ve insanın bundaki etkisi ne olabilir çok iyi düşünmelidir.

VAHDET-İ VÜCÛD

Allah levh-i mahfûzun sahibidir.

Levh-i mahfûzu tüm ulvîyetiyle kuşatmıştır.

Levh-i mahfûzun özündeki nûrani vücûd O'nun vücûdudur.

O'nun vücûdundan gayrı bir vücûd yoktur.

Tüm bedenler O'nun vücûdundan süzülüp gelmiştir, O'nun vücûduyla tutulmaktadır.

Vücûd nedir hakikatini anlayabilirsek, vahdet-i vücûd hakikatini anlayabiliriz.

Vahdet-i vücûd, Vahdet-i şuhûd, Vahdet-i mevcud, Vâcibü'l vücûd ne demektir?

Vahdet ne demektir?

Vücûd ne demektir?

Ehad, Vahdet, Vahid, Ehadiyyet, Tevhîd, "vhd" kelime kökünden gelen kelimelerdir.

Vücûd, mevcûd, vacid, vecd, vicdan, "vcd" kelime kökünden gelir.

Vahdet, vahd kelime kökünden gelir.

Vahd; birlik, teklik, bütünlük, Zâtında ortağı olmayan demektir.

Allah, her varlıkta tekliğini, tüm varlıkta birliğini, tüm kâinata bütünlüğünü gösterir.

Bir bedende her bir hücre tekliğiyle vardır, ama hücreler bir bedende birlik içindedir, tüm hücreler ve tüm organlar beden bütünlüğünü oluşturur.

Vücûd; bedeni tutan güç, beden muhtaç olduğu, bedeni olduran, icat eden, bulduran, beden Zâtı, açığa çıkarıcı demektir.

Beden et ve kemikten ibarettir, ama vücûd bedeni tutan ilâhi güçtür.

O ilâhi güç Zâttır, Zât bedeni tutan vücûddur.

Zâttan maksat vücûddur.

Toplumda beden ve vücûd aynı olarak bilinir.

Bu beden ve vücûdun ayrı olmadığından dolayıdır.

Oysa beden ve vücûd çok iyi tefekkür edilmelidir.

Bir ampulü beden olarak düşünürsek, onun ışık vermesini sağlayan elektiriği vücûd olarak düşünebiliriz.

Allah tüm bedenlerde tekliğini, tüm bedenleri tutan vücûd hakikatiyle birliğini gösterir.

Vahdet-i vücûd tek vücûd ne demektir.

Her bir varlığı tutan tek gücü vücûd olarak düşünebiliriz.

Bedenler kesret boyutudur, ama vücûd teklik boyutudur.

Tek vücûd sahibi vardır, o da Allah'tır.

Onun için "Lâ mevcude İllâ Hû" denilmiştir.

"Lâ mevcude İllâ Hû":

O'ndan başka vücûd yoktur.

O'ndan başka mevcûd yoktur.

Tüm bedenleri tutan tek vücûd O'dur, demektir.

Bunun mânâsına nasıl ulaşabiliriz?

Görünen bu âlem, bir ağacın bir tohumdan gelmesi gibi bir özden gelmiştir.

Kesret gibi görünen bu âlem aslında tek vücûddur.

Ağaçta binlerce yaprak olsa da, dallar, çiçekler, meyveler olsa da hepsi tek ağaçtır.

İşte varlık dediğimiz boyut, tek vücûddan gelmiştir ve tek vücûd tarafından tutulmaktadır.

Aynı, kendi bedenimizdeki sonsuz hücrenin tek bedende bir olduğu gibi, bu âlem de tek vücûd tarafından tutulmaktadır.

Nûr Sûresi 58: "Vücûdları tutan Zâtın hakikatine bağlansınlar."

Tüm varlığın sûret vücûdlarını tutan Zâtın hakikatini anlayan
“Vücûd” hakikatine erişir.

Tüm sûret vücûdlarını tutan vücûd, Hakk’ın vücûdudur.

İşte vücûdu mutlak odur.

Vücûd’dan maksat sûret vücûdları yâni beşerî vücûdlar değildir.

Görünen sûret vücûdlarına Hakk’ın vücûdu denmez.

Çünkü sûret vücûdlarında her an bir değişim vardır.

Hakk’ın vücûdunda ise değişme yoktur.

İşte sûret vücûdları denilen yâni ten vücûdlarını tutan vücûd
bizzât Hakk’ın kendisidir.

İşte Vücûd’dan maksat budur.

Eğer kişi, sûret vücûdlarının ardında, vücûdu tutan Zât’ı
anlayabilir, hissedebilirse kişide oluşan İlâhi cezbeye “Vecd
Hâli” denir.

Bu İlâhi cezbeyle, yâni vecd hâliyle oluşan İlâhi duyguya ise
“Vicdan Hâli” denir.

İşte bir kişide vicdanın oluşması için, kişi her varlığın özünün
bizzât Hakk’ın kendi Zâtı olduğunu anlaması gerekir.

Sûret vücûdlarını tutan vücûdu idrâk eden, o zevke ulaşan
kişide vicdan hâli oluşur.

Vecd hâli, vicdan sahibi olan kişilerde görünür.

Vecde kapılmak:

Hakk’ta Hakk olmaktır.

Hakk deryasında Hakk’la Hakk’ı seyretmektir.

İlâhi aşka kapılmaktır.

Vecd kelimesi Sad Sûresi 44. âyette geçer.

Sad Sûresi 44: “Ve huz bi yedike dıgsen fadrib bihî ve lâ
tahnes innâ vecednâhu sâbira nimel abd innehû evvâb.”

Ve huz bi yedike : Almak, çekmek, elini, uzak dur,

Dıgsen : Demet, karışık, şeytanın hâlleri,

Fe ıdrîb bihi	: Sonra, darbe, vurmak, sarsılmak, uzaklaştırmak, kovmak, onunla,
Ve la tahnes	: Yeminini bozma, sözlerine uy,
İnna veced nâ hu	: Biz, bulmak, heyecan, ilâhi aşk, vicdan, vecd, biz, o,
Sâbira	: Sabırlı, sonunu bekleyen, olaylara makul yaklaşan,
Nime el abdu	: Ne güzel, minnettar olan, kul,
innehu evvab	: Hep yönünü Allah'a döndü, döndü yöneldi,

Meâli: “ Eyyüb’e bildirildi: Seni gaflete düşüren şeytani hâllerden elini çek, sonra o hâllerden uzak dur ve ahidini bozma. Doğrusu o sabırlıydı, Bize karşı ilâhi bir aşk ile bağlıydı, kulluğunu güzelce yerine getirendi, doğrusu o hep Hakk’a yönelirdi.”

İşte vecd hâli, ilâhi aşka kapılmak, o aşk içinde yaşamaktır.

Vahdet-i vücûd sırrı, vahdet-i şuhûd mânâsına ulaşıldığında açılır.

Yani her varlıktaki tecellilere şahit olmak, bizi bir vücûda götürür.

Vahdet-i vücûd, demek vücûdun birliği, tekliği anlamında kullanılır.

Tüm bedenleri tutan vücûd Hakk’ın vücûdudur.

İşte vücûdu mutlak odur.

Allah vücûd sahibidir denilir, ama beden sahibidir denilmez.

Lâkin tüm bedenlerin sahibidir denilebilir.

Tüm sûret bedenlerini tutan vücûd tek vücûddur.

O da Zât-ı Mutlak olan Allah’ın kendisidir.

Vücûd dediğimizde bedenlerimizi değil, bedenlerimizi tutan kuvveyi anlamalıyız.

Tüm bedenleri tutan kuvve tek kuvvedir, işte o da vücûd sırrıdır.

Yani vücûd, sûret bedenler değil, sûret bedenleri tutan sûret boyutudur.

Tüm sûret bedenleri tutan boyuta vücûd diyoruz.

O vücûd da Hakk'ın vücûdudur.

Hakk'ın vücûdundan gayrı vücûd yoktur.

Yani kâinatta iki tane Allah yoktur.

Vâcibü'l vücûd; Allah'ın kendi özünden kendini zahire çıkarması, görünen varlığın O'nun vücûduna bağlı olma zorunluluğudur.

Zahirde görünen varlık bedenler her an O'na icabet eder.

Yani damlanın deryaya bağlı olma zorunluluğu.

Damla deryaya her an icabet eder.

Nisâ Sûresi 85: "Ve kânallâhu alâ kulli şeyin mukâtâ."

Ve kâne Allah : Oldu, Allah,

Alâ kulli şeyin : Bütün her şey, tüm Kâinat,

Mukiten : Mukayyet, sarıp kuşatan, muhafaza eden, tüm bedenleri tutan, kuşatan,

Meâli 1: "Allah bütün her şeyi sarıp kuşatandır."

Meâli 2: "Bütün varlığı Zâtıyla kuşatan Allah'tır."

Meâli 3: "Bütün bedenleri tutan tek vücûd sahibi olan Allah'tır."

Âyeti tefekkür ettiğimiz zaman, bütün her şeyi kuşatan ilâhi gücün Allah olduğunu anlıyoruz.

Fetih Sûresi 21: "Ve uhrâ lem takdirû aleyhâ kad ehâtallâhu bihâ ve kânallâhu alâ kulli şeyin kadîrâ."

Ve uhrâ lem : Diğer, son, başka, değil,

Takdiru aleyha : Takdir, ölçü, değer, lüzum, bu, o, ona, onlar

Kad ehata Allahu bi ha : Oldu, ihata, kavrayış, kuşatan, Allah, ile, onu, onları

Ve kâne Allah : Oldu, Allah,

Alâ kulli şeyin kadir : Bütün her şeydeki kudret

Meâli: "Allah bütün her şeyi ihata edendir, bütün her şey O'nun takdirinden başka bir şey değildir ve Allah bütün her şeydeki kudrettir."

Bakara Sûresi 255: ""Vesia kursiyyu hu el semâvâti ve arda."

Vesia : Kaplar, kapladı, kuşattı, kapsadı,
Kursiyyu-hu : O'nun kürsüsü, tahtı, ilmiyle makâmı,
vücûdu,

El semâvâti ve arda : Semalar ve yerler, gökler ve yerler,

Meâli: "O'nun kürsüsü; gökleri ve yeri, her şeyi kuşatmıştır."

Âyetleri incelediğimizde anlıyoruz ki Allah'ın zâtı her yeri kuşatmıştır.

O'nun kürsüsünden maksat, O'nun Zâtıdır, O'nun vücûdudur.

Zâttan maksat, vücûd hakikatidir.

Allah'ın zâtı, O'nun vücûdudur.

O vücûd da tektir, vahdet-i vücûddur.

Vücûdun tekliği nedir dediğimizde, karşımıza idrak edilmesi, tefekkür edilmesi gereken bir beden çıkar

Vahdet-i vücûd konusunu anlamak için, yaratılış ve yaratan konusunu idrak etmek gerekir, Kâinat'ın yaratılışını iyi okumak gerekir.

Yaratılışı okumak için, insanın kendi bedenine dönmesi, bedenden içeri âleme bakması gerekir.

Yunus Emre bu zevki dile getirmiştir.

Severim ben seni candan içeri

Yolum vardır bu erkândan içeri.

Beni bende demen bende değilim

Bir ben vardır bende benden içeri.

Nereye bakar isem dopdolusun

Seni nere koyam benden içeri.

Vahdet-i vücûd; bu görünen sûret boyutuna yani taş, toprağa, bitkiye, hayvana atfedilmez.

Vahdet-i vücûd; tüm vücûdları tutan tek vücûd hakikatidir

Buradaki anlam, varlığı var eden özü anlamaya çalışmaktır.

Ki bu öz hiçbir varlıktan ayrı değildir.

Vahdet-i vücûdun mânâsına ulaşmak, her bir varlığın özünde, o varlığı var eden vücûd sahibinin olduğunu anlamaktır.

Varlık kendini var etmedi, varlık bir özden yaratıldı.

İşte bu öz, vahdet-i vücûd meselesinin mânâsıdır.

Vahdet-i vücûd meselesi, dini araştıran birçok kişi tarafından, iyi anlaşılmadığından dolayı reddedilir.

Ve Muhyiddin İbnü'l-Arabî'ye hoş bakmazlar, hatta daha ileri gidip onu kâfirlikle, zındıklıkla suçlarlar.

Vahdet-i vücûd konusunu ilk defa, Muhyiddin İbnü'l-Arabî ortaya koydu diye iddia ederler.

Bu asla doğru değildir.

Vahdet-i vücûd hakikatini tüm resul ve nebiler topluma sunmuştur.

Vahdet-i vücûd, tevhîd sırrıdır.

Bu konu, "İlm-i Tevhîd" eğitimi görülmeden idrak edilemez.

Bu eğitimi görenlerin de söylediği sözleri anlamak için, bizler de onlar gibi, kendi bedenlerimizin ve varlığın bedenlerinin oluşmasını ve işleyişini tefekkür etmeliyiz.

Yani tıp eğitimi alanın sözünü, tıp eğitimi alanın anlayacağı gibi.

Kısacası vahdet-i vücûd sırrına ulaşmak; aşk ile başlayan, tefekkür ile devam eden, Kâinat'ın yaratılışındaki yaratıcıyı tanımak, Tevhîd'e ulaşma sırrıdır.

İşte vahdet-i vücûd:

Sûret bedenlerini tutan tek vücûd.

Deryanın birliği.

Sûretsiz boyut.

Zât boyutu.

Tüm bedenleri tutan tek vücûd boyutudur.

Vâcibü'l vücûd:

Damlanın deryaya bağlı olma durumudur.

Yani damlanın deryaya her an icabet etme zorunluluğudur.

Yani bizim vücûdlarımız, O'nun vücûduna mecburdur.

Yani damla deryaya mecburdur.

Vahdet-i şuhûd:

Damlanın kendinde deryaya şahit olması.

Damlanın deryadan bir damla olduğuna şehadet etmesi.

Kişinin kendinde ve her varlıkta tek olan Zâta şahit olması.

Yani, Allah'ın Muhammed boyutundan kendine şahitlik etmesi.

Allah'ın kendisinin kendinde kendine şahitlik etmesi.

Âl-i İmrân Sûresi 18: "Şehid Allâhu ennehû lâ ilâhe illâ huve."

Şehide Allâh	: Her an her yerde hazır olan, şahit, Allah,
Enne hu	: Muhakkak, şüphesiz, gerçek, o
Lâ ilâhe illâ huve	: İlâh yoktur, o vardır

Meâli 1: "Allah, her an her yerde hazır olandır. O gerçektir. İlâh yoktur, O vardır."

Meâli 2: "Allah kendine şahitlik eder, tek gerçek muhakkak ki O'dur. O'ndan başka bir güç yoktur."

Vahdet-i mevcud:

Görünen âlemin, yani tüm varlığın tek vücûdda bir olması.

Kesretin birliği.

Var olan varlığın birliği.

İşte "Lâ mevcuda İllâ Hû" "Ondan başka mevcud yoktur" demektir.

Burada ki mevcud; varlığı tutan Zât'ın mevcudiyetidir.

İşte O da tek Zât'tır, tek vücûddur.

Talebe önce, sûretleri tutan tek Zâta şahit olur.

Sonra sûretlerin de O'ndan ayrı olmadığını zevk eder.

Ve böylece görünen görünmeyen âlemin sadece "O" olduğuna erer.

Hadid Sûresi 3: "Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın."

Evvel O'dur.

Âhir O'dur.

Zâhir O'dur.

Bâtın O'dur.

Her kim: O'nun evvel boyutunun, âhir boyutunun, zâhir boyutunun, bâtin boyutunun, mânâsına erdi.

İşte O kişi; Vahdet-i vücûd, Vâcibü'l vücûd, Vahdet-i şuhûd, Vahdet-i mevcud sırrına erdi.

İşte o kişi, vicdan makamına erdi, vicdan sahibi oldu.

İşte o kişi, vecd hâline erişti.

Kişi, sûret vücûdlarının ardında, vücûdu tutan Zâta şahit olduğunda, o şahitliğin sonucu oluşan ilâhi cezbeye "Vecd Hâli" denir.

Bu ilâhi cezbeyle, yani vecd hâliyle oluşan ilâhi duyguya da "Vicdan Hâli" denir.

İşte bir kişide vicdan'ın oluşması için, kişi her varlığın özünün bizzat Hakk'ın kendi Zâtı olduğunu anlaması gerekir.

Sûret vücûdlarını tutan vücûdu idrak eden, o zevke ulaşan kişide vicdan hâli oluşur.

Vicdân makâmına eren kişi, varlığın sûretini siretinden ayırmadan bakar.

Sûretlere baktığında ardını görür.

Sûretlerin ardına baktığında, sûretleri görmez olur.

Her nereye bakarsa baksın, vücûdu ilâhiden başka bir şey görmez olur.

İşte o kişi vicdan makâmına erişmiş kişidir.

İşte o kişi; hangi varlığa bakarsa baksın, ister taş olsun, ister kuş olsun, ister ağaç olsun, ister insan olsun, bilir ki tüm sûret vücûdlarının ardında bizzat Hakk'ın kendisi vardır.

O kişi nereye bakarsa baksın, her varlığın ardında Hakk'ın yüzünü görür.

Baktığı her yerde Allah'ın vechîne-yüzüne kapılmak "Vecd" hâlidir.

Vecd; her varlığın ardında Hakk'ın yüzünü hissetmekle kendi bedenini unutmaktır.

Vecd; bedenlerin ardında, bedeni tutan Zâtı anlamakla, kendinden geçmenin duygusudur.

Vecd; sûret bedenlerin ardında, bedenlerin sahibini hissetmenin verdiği derin ilâhi aşk hâlidir.

Vecd; her varlığa baktığında, varlığın ardında olanın kim olduğunu hissetmenin derin duygusudur.

Vecd; kendi aslının Hakk'ın kendi asliyeti olduğunu bilmektir.

Vecd; kendinden geçmek, Hakk ile bir olduğunu zevk etmektir.

Vecd; damlanın deryaya kavuşma anıdır, vuslattır.

Vecd; damlanın deryayla bir olduğunu zevk etmektir.

Vecde kapılmak:

Hakk'ta Hakk olmaktır.

Hakk deryasında, Hakk'la Hakk'ı seyretmektir.

Hakk deryasında, Hâlk'ta Hakk'ı seyretmektir.

Muhammed makâmında, aşkı ilâhiye erişmektir.

Vecd sahibi kişi, vicdan sahibi kişidir.

Vicdan sahibi olan kişi, zerre kadar hiç bir varlığa zarar veremez.

Vicdanlı kişi; çevresindeki kişilerin, varlığın sıkıntısını ihtiyacını, acısını hisseder.

Çevresindeki kişilere yardım için koşar.

Komşusu aç iken, sıkıntısı var iken, acı çekiyorken yerinde duramaz, ona yardım etmek için koşar.

İşte o kişiler mü'minlik makâmına ermiş kişilerdir.

Mü'minûn Sûresi 62: "Ve onlar, kendi bedenlerini eksiksiz bir şekilde tutanın Bizden başkası olmadığını bilirler. Ancak ka-

pasitelerince hareket ederler. Bize ait olan hakikatleri konuşan bir kitaptırlar. Onlar hiç kimseye kötülük etmezler.”

İşte vücûd’dan maksat; tüm sûret vücûdlarını tutan vücûd hakikatidir.

Tüm sûret vücûdlarını tutan ilâhi kudret, Hakk’ın kendi vücûdudur.

İşte vecd’dan maksat; vücûdların ardında, vücûdu tutan Zâtı anlamakla, kendinden geçmenin duygusudur.

İşte vicdan’dan maksat; vecd duygusuna ulaşan kişide oluşan mânevî şuurdur.

İşte vahdet-i vücûd; görünen tüm varlığı tutan ilâhi kudrettir.

SONUÇ

Levh-i mahfûz konusunu anlayabildiğimiz kadarıyla yazıya dökmeye çalıştık.

Levh-i mahfûz görünen görünmeyen tüm âlemlerin, tüm varlıkların sırlarının yazılı olduğu bir âlemdir, onu anlatmak elbette mümkün değildir.

Levh-i mahfûz'un içinde nice farklı kitapların, o kitapların da sonsuz sayfaları olduğunu anlamaya çalıştık.

Az çok hissettik ki levh-i mahfûz, her varlığın açığa çıkmadan önce yazılımının olduğu boyuttur.

Varlığın açığa çıkmadan önce yazılımının olduğu ana bellektir.

Ana bellekte ne varsa, zamanı gelince açığa çıkmıştır, çıkacaktır.

Levh-i mahfûz sayfalarında varoluşun kaderi yazılı idi.

O kaderin tecellisi ise kaza idi.

Hem kader ve hem kaza, levh-i mahfûz sayfalarında satır satır yazılı idi.

Şunu öğrendik ki levh-i mahfûz sayfaları, kaderin ve kazanın yazılı olduğu sayfalarıdır.

Şunu anladık ki, o muhteşem tarif edilemez boyuta, ancak ve ancak akli ve gönlü tertemiz olanlar temas edebilir.

O âlem tertemiz sayfalarda korunmaktadır.

Tüm varlık o âlemden süzülüp gelmektedir.

Bir ağacın kendine mahsus tohumdan süzülüp geldiği gibi, âlemler de levh-i mahfûz kaynağından süzülüp gelmektedir.

İnsan, hakikatleri okumak için yönünü, kendi bedenine ve varlığın bedenine döndürmelidir.

İnsan bir tenezzül içinde olmalıdır.

Levh-i mahfûz sayfalarına temas edebilmek için, öncelikle edep içinde olması gerektiğini unutmamalıdır.

Kur'ân'ın o edep içeren öğütlerini her zaman hatırlamalıdır.

Asla bilmişlik içinde olmamalıdır, her zaman cahillik makâmında durmalıdır.

Cahillik makâmı, bir şey bilmediğini bilmektir.

Cahillik makâmı "ben bilmem" "bu konuda bilgim yoktur" edebidir.

İnsan, kimseye kötü bir söz etmemelidir, aklında kötülük düşüncesi bile olmamalıdır.

Asla gurur, kibir, benlik, inat, hasetlik, fesatlık içinde olmamalıdır.

Asla, kimseyle alay etmemeli, kimsenin ayıbını aramamalı, kimseyi küçük görmemelidir.

Kimsenin inancını, ibadetini, giysisini, milletini, mesleğini, şeklini, şemalini aşağılamamalıdır.

Asla kul hakkına girmemeli, kimsenin malına mülküne, ırzına namusuna göz dikmemelidir.

Asla çalıp çırpınamalı, kimseye zerre kadar kötülük yapmamalıdır.

Asla gösteriş peşinde, şöhret peşinde olmamalıdır.

Kendini yolunu seçilmiş görmemeli, üstün görmemelidir.

Hep iyi hâller içinde olmalı, sıkıntısı olan insana koşmalı, onların derdine derman olmaya çalışmalıdır.

Fedakârlıktan vazgeçmemeli, umut vermeli, karamsarlığı, kaygıyı bitirmek için koşturmalıdır.

İnsan, iyilik yapmaktan asla vazgeçmemeli ve asla bir beklentiye de girmemelidir.

Yapılan iyiliğin karşılığı, gün gelir saygı dolu, sevgi dolu nice kapılar açılır.

Allah ikram edene ikram eder.

Edep ve tevazu içinde olana, nice kapılar açılacaktır.

İnsan hiçbir zaman unutmamalıdır, levh-i mahfûz boyutu ancak tertemiz olanların temas edebileceği ulvî bir âlemidir.

Kendisinin de o hayranlık verici âlemden süzülüp geldiğini unutmamalıdır.

İnsan anlatılan her şeyi bir tenezzül içinde düşünmelidir.

Bir kimseyi ve bir bilgiyi asla yargılamamalı, anlamaya çalışmalıdır.

Din diye anlatılan bilgilerin, aslını iyice araştırmalıdır.

Çevresinde konuşan kimseleri tenezzül içinde dinlemeli, hemen inanmamalıdır. Duyduklarını düşünmeli, araştırmalı, şahit olmayı istemelidir.

İnsan, kendine verilen aklın kıymetini bilmeli, o akli kullanmalı, o akli ilimle tanıştırmalıdır.

Bilmelidir ki her aradığı sorunun cevabı, canlı kitap olan kendi beden kitabının ve varlık kitabının sayfalarında vardır.

İnsan, korkulara, korkutana kanmamalıdır.

İnsan bilmelidir ki Allah korkusu, cehennem korkusu, her türlü korku kişinin beynini bloke eder, kişiyi sağlıklı düşündürmez, hakikatlerin anlaşılmasının önüne geçer.

Allah korkunun değil, rahmetin, sevginin boyutudur.

İnsan, din adına anlatılanların, doğru olup olmadığına, hurafe olup olmadığına dikkat etmelidir.

İnsan asla ilimden ayrılmamalıdır.

Kur'ân'ın sunduğu o muhteşem âyeti unutmamalıdır.

İsrâ Sûresi 36: "Ve lâ takfu mâ leyse leke bihî ilm innes sema vel basara vel fuâde kullu ulâike kâne anhu mesûlâ."

Meâli: "Bir ilim ifade etmeyen şeylerin ardına düşmeyin. Muhakkak ki işitmeniz ve görmeniz ve idrakinizle, işte bunların hepsiyle o konuda sorumlu olursunuz."

Varlığın yaratılış sırrı olan, Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji ilminden asla yönünü dönmemelidir.

Lütfen her söylenilene hemen inanmayalım, araştıralım, düşünelim.

Okuduğumuz kitaplara hemen inanmayalım, hemen de red-detmeyelim, sadece düşünelim araştıralım.

Levh-i mahfûz hakkında, anlayabildiğimiz kadarını yazmaya çalıştık.

Dileriz bu kitap, okuyucu dostlarımıza kapılar açar.

Dileriz onlar, levh-i mahfuz boyutu hakkında daha güzel tespitler yaparlar.

Bu kitapta yazılanlara da önyargılı olmayalım, düşünelim, araştıralım, anlamaya çalışalım.

Allah, aklımızın ve gönlümüzün her zaman tertemiz içinde olmasını nasip etsin.

Allah, ilim üzere, edep üzere olmayı nasip etsin.

Allah, nice hakikatlere erişmemizi nasip etsin.

Gönlünüz her zaman tevekkül, teslimiyet ve sabır içinde olsun.

Gönlünüz her zaman huzur içinde olsun.

Gönlünüz her zaman hakikatlerle meşgul olsun.

Gönlünüz her zaman Allah aşkıyla dopdolu olsun.

İnşallah hakikatte İslâm makamını anlarınız ve yaşantımıza yansıtırsınız.

Aleyküm Selam...

17-7-2022